EMEGE SAYGI AÇIKLAMASI
TARAYAN KIŞI BİLİNMEMEKTEDİR.
SADECE PDF'İN YENİDEN
DÜZENLEMESİ KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

"Fransa'nın hiç şüphesiz
en çok sevilen ve kitapları
en çok satan yazarı."
Harlan Coben

BELLEK

Guillaume Musso

"Usta işi psikolojik gerilim."
Le Figaro

KDRİDOR

BELLEK

Dedektif Alice Schäfer bir sabah belleğinde derin bir boşlukla, binlerce kilometre uzaktaki bir şehirde, bluzunda kan lekeleri ve cebinde ona ait olmayan, bir kurşunu eksik bir tabancayla uyanır. Kendini Gabriel olarak tanıtan ve en az onun kadar olayın şaşkınlığı içinde olan bir yabancıya eli kelepçelenmiş haldedir. Bu tehlikeli ve gizemli oyunu kendi lehine çevirebilmesi için yapabileceği tek şey, elinde yazılı olan sayıların ne anlama geldiğini çözmektir.

Ancak hatırlamaya çalıştıkça zihnindeki anılar bir yapbozun parçaları gibi dağılır ve Alice, son yaşadıklarının yıllar önce izini sürdüğü bir seri katille bağlantılı olduğunu fark eder.

"Büyüleyici."
Glamour

"Aklınızdan çıkmayacak bir hikaye."
Stylist

Guillaume Musso, Fransa'nın en çok okunan ve dünya çapında en fazla bilinen yazarıdır. Kitapları 40'ın üzerinde dile çevrilmiş ve 33 milyondan fazla satmıştır.

EMEGE SAYGI ACIKLAMASI
TARAYAN KIŞI BILINMEMEKTEDIR.
SADECE PDF'IN YENIDEN
DÜZENLEMESI KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

KDV'den muaftır
ISBN: T7f1-bD5-7572-31-ö
9 786057 572318

BELONGS TO
EXCOS TEAM

BELLEK

Guillaume Musso

KORÎDOR

BELONGS TO KAOS TEAM

KORİDOR YAYINCILIK - 405

ISBN: 978-605-7572-31-8

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 16229
MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

Bellek
Guillaume Musso

Özgün Adı: **Central Park**

©2014X0 éditions
© Bu kitabın Türkiye'deki yayın hakları Koridor Yayıncılık'a aittir.
Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz, kaynak gösterilmek suretiyle alıntı yapılabilir.

Editör. Zübeyde Abat
Çeviren: Dila Balça Öğün
Kapak tasarımı: Tuğçe Ekmekçi
Baskı: Ekosan Matbaacılık, İstanbul

EKOSAN MATBAACILIK
Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Tarai Tarım Binası)
Zeytinburnu - İstanbul

Ciit: Ekosan Matbaacılık, İstanbul

Koridor Yayıncılık, İstanbul, 2019

KORİDOR YAYINCILIK
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB iş Merkezi
No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul
Tel.: 0212 - 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69
Faks.: 0212-544 66 70
info@koridoryaylncllik.com.tr

BELONGS TO KAOS TEAM

BELLEK

Guillaume Musso

Çeviren: Dila Balça Öğün

KORİDOR

BELONGS TO
EXCOS TEAM

Elinizden kaçırdığınız şeyler,
sahip olduklarınızdan daha önemlidir.
Somerset Maugham

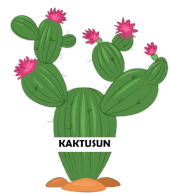

BELONGS TO
EXCOS TEAM

Birinci Bölüm

Zincirlenmişler

BELONGS TO CHAOS TEAM

Alice

Sanıyorum ki her insanın içinde farklı bir insan var. Yabancı biri, bir komplocu, bir hilekar.

Stephen King

Önce serin rüzgar suratını yalayıp geçiyor.

Kımıldayan yaprakların hışırtısı. Uzaktaki bir derenin çağıltısı. Kuş cıvıltıları. Hâlâ kapalı göz kapaklarının ardından seçilen, doğan güneşin ilk ışıkları.

Ardından dalların çıtırtısı. Islak toprağın, çürümekte olan yaprakların kokusu. Gri likenlerin güçlü, odunsu izleri.

Daha sonra hayal gibi gelen ve alakasız seslerden oluşan bir uğultu.

Alice Schäfer gözlerini zorlanarak açtı. Yeni günün ilk ışıkları gözlerini alıyordu, çiy yüzünden kıyafetleri yapış yapış olmuştu. Ter içindeki vücudu buz kesmiş gibi titriyordu. Boğazı kurumuştu ve ağzında akşamdan kalma bir tat vardı. Tüm eklemleri sızlıyordu; bedeni kaskatı ve zihni uyuşmuş gibiydi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Doğrulmaya çalıştığı sırada ahşap bir bankın üzerinde yattığını gördü ve daha neler olup bittiğini anlayamadan, iri yapılı bir adamın yanında uyuyor olduğunu fark etti.

Tam çığlık atacaktı ki kendini tuttu, kalp atışları hızlanmıştı. Oradan acilen uzaklaşması gerekiyordu. Ayağa kalkmaya çalıştığı sırada sağ elinin yabancının sol bileğine kelepçelenmiş olduğunu anladı. Bileğini geri çekmesine rağmen adam kımıldamıyordu.

Lanet olsun!

Kalbi kaburgalarının arasından fırlayacak gibi atıyordu. Saatine baktı. Kolundaki eski Patek marka eski kol saati çizik içinde olsa da hâlâ çalışıyor ve tarih 8 Ekim'i, saat ise sabahın 8'ini gösteriyordu.

Tanrım? Neredeyim ben? diye düşündü, bir yandan gömleğinin koluyla yüzündeki teri silerken.

Durumu anlamak için etrafına bakındı. Sık ve çeşit çeşit bitkilerle çevrili, sonbahar renklerine bürünmüş bir ormanın derinliklerindeydiler. Çevresindeki meşe ağaçları sayesinde bulundukları açıklık gözlerden uzaktı ve sık çalıların arasından kayalıkların çıkıntıları görünüyordu. Etrafta kimselerin olmayışı belki de bu koşullar altında en iyisiydi.

Alice yukarı baktı. Etrafı aydınlatan yumuşak ışık gerçek olamayacak kadar güzeldi. Havadaki su zerrecikleri, ıslak yaprakların oluşturduğu örtünün altında kökleri kaybolmuş heybetli karaağacın yaprakları arasından parıldıyordu.

Rambouillet Ormanı olabilir mi? Fontainebleu? Belki de Vincennes Ormanları? diye akıl yürüttü.

Tamamen yabancı birinin yanında uyanmanın getirdiği gerçeküstü hisle alakası olmayan, kartpostallardaki gibi empresyonist bir tabloya bakıyordu sanki.

Yabancının yüzünü daha iyi görebilmek için dikkatlice

BELONGS TO CACTUS TEAM

öne eğildi. Otuz beş, kırk yaşlarında, dağınık kahverengi saçlı ve kısa sakallı bir adamdı.

Yoksa bir ceset mi?

Dizlerinin üzerine çöküp üç parmağını adamın boynuna, ademelmasının sağına koydu. Şahdamarına bastırdığında nabzını hissedince içi bir parça rahatladı. Adamın bilinci yerinde değildi ama en azından yaşıyordu. Bir süre adama baktı. Onu tanıyor muydu? Hapse tıktığı serserilerden biri miydi? Hatırlayamadığı bir çocukluk arkadaşı olabilir miydi? Hayır, yüz hatları kesinlikle tanıdık değildi.

Alice gözlerinin önüne düşen san saçlarını geriye itip onu bu yabancıya bağlayan metal bileklikleri inceledi. Çift kilitli bu standart model kelepçeler, dünyadaki pek çok polis teşkilatı ve özel güvenlik servisi tarafından kullanılıyordu. Hatta bunlar kendi kelepçeleri bile olabilirdi. Alice, anahtarı bulma ümidiyle cebini karıştırdı.

Anahtarı cebinde bulamadı ama deri ceketinin iç cebinde bir silah olduğunu fark etti. Görev silahı olduğunu düşünerek parmaklarıyla kabzasını kavradı ve bunun polislerin kullandığı Sig Sauer olmadığını anında fark etti. Dokunduğu, polimerden yapılmış bir Glock 22'ydi ve nereden geldiğine dair hiçbir fikri yoktu. Şarjörünü kontrol etmek istediyse de tek elle bunu yapması oldukça zordu. Yine de kendini zorlayıp, özellikle yabancıyı uyandırmamaya dikkat ederek bunu başardı. Mermilerden biri eksikti. Silahı elinde çevirirken, kabzasının kurumuş kanla kaplı olduğunu fark etti. Ceketinin önünü tamamen açtığında gömleğinin eteklerinin de aynı kırmızı kalıntılarla kaplı olduğunu gördü.

Lanet olsun! Ne yaptım ben?

Alice boştaki eliyle gözlerini ovuşturdu. Şiddetli migreni,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kafasını sıkıştıran bir mengene misali şimdiden şakaklarında hissetmeye başlamıştı. İçinde büyüyen korkudan kurtulmak için derin bir nefes alıp kafasını toparlamaya çalıştı.

Bir önceki gece üç kız arkadaşıyla birlikte Champs-Élysées'ye eğlenmeye gitmişti. Çok içtiğini, girdikleri barlarda kokteylleri ardı ardına yuvarladığını hatırlıyordu: Moonlight, 13th Floor, Londonderry... Dört arkadaş gece yansına doğru aynlmışlar, o da tek başına Franklin-Roosevelt Caddesi'ndeki yeraltı otoparkına bıraktığı arabasına gitmişti. Sonra...

Kocaman bir boşluk. Pamuktan bir örtü tüm zihnini kaplıyordu sanki. Beyni boşlukta salınıyordu. Flafızası donmuştu ve bu son görüntüden başka hiçbir şey hatırlamıyordu.

Lanet olsun, biraz daha gayret et! Sonrasında ne oldu?

Otomatik kasalarda park ücretini ödediğini, yerin altında üçüncü kata kadar indiğini gayet net hatırlıyordu. Çok içmişti, orası kesin. Sendeleyerek küçük Audi'sine ulaşmış, kapıyı açmış, koltuğa oturmuş ve...

Boşluk...

Hatırlamak için kendini ne kadar zorlaşa da, tuğladan bir duvar hafızasının bu bölümüne ulaşmasını engelliyordu. Sanki Hadrian Duvarı'na* veya Çin Seddi'ne toslayıp duruyordu.

Yutkundu. Panik seviyesi iyice yükselmişti. Bu orman, gömleğindeki kan, kendisine ait olmayan bu silah... Tüm bunları akşamdan kalma durumuyla açıklayamazdı. Buraya nasıl geldiğini hatırlayamadığına göre uyuşturulmuş olmalıydı. Manyağın biri içkisine GHB koymuştu belki de? İmkansız değildi. Son yıllarda tecavüz uyuşturucusu içeren pek çok davaya bakmıştı. Bu fikri aklının bir köşesine kaldırıp ceplerini

* Modern İngiltere'yi doğu-batı doğrultusunda ikiye ayıran, Roma İmparatorluğu zamanında yapılmış taş bariyer. (Çev. N.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

boşaltmaya koyuldu: Cüzdanı ve polis kartı yoktu. Üzerinde ne kimlik, ne para, ne de cep telefonu vardı.

Korkuya şimdi stres de eklenmişti.

Çatırdayan dallar, kalabalık bir ötleğen sürüsünü havalandırmıştı. Kızıla çalan birkaç yaprak havada süzülüp Alice'in yüzüne değdi. Çenesiyle ceketin üst kısmını sabitleyip sol elinin yardımıyla fermuarını kapattı. O anda avcunun içine tükenmez kalemle yazılmış sayıları gördü. Aceleyle yazıldığı çok belli olan numara, öğrenci kopyasını andırıyordu.

2125558900

Bunun anlamı neydi? Kendisi mi yazmıştı? ***Olabilir. Ama kesin değil...*** diye düşündü.

Bir anlığına gözlerini kapadı. Kendini çaresiz hissediyor ve korkuyordu.

Ama pes etmeyecekti. Gece önemli şeyler yaşanmış olmalıydı. Kendisi hatırlayamıyor olsa da, zincirlendiği şu adam hafızasını mutlaka geri getirecekti. En azından öyle olacağını umuyordu.

Dost mu, düşman mı?

Sorunun cevabını bilmediğinden şarjörü Glock'a yerleştirip hazırlandı ve serbest eliyle namluyu yabancının suratına doğrultup onu sertçe dürttü.

"Hey! Uyan bakalım!"

Adam hemen kendine geleceğe benzemiyordu.

Onu omzundan tutup sarsarak, "Kalkma vakti geldi, hadi!" dedi.

Adam gözlerini kırpıştırarak uyanıp esnedi ve olduğu yerde güçlükle doğruldu. Gözlerini açtığında ilk gördüğü şey, şakağının birkaç santim ötesinde kendisine doğrultulmuş silah namlusuydu.

Şaşkınlıktan kocaman açılmış gözlerini önce Alice'e, son-

BELONGS TO KAOS TEAM

ra etrafına çevirdi. Çevresindeki ağaçlık alanı algılamaya çalışıyor gibiydi.

Birkaç saniyelik şokun ardından yutkundu ve İngilizce "Tanrı aşkına, siz de kimsiniz? Ne işimiz var burada?" dedi.

BELONGS TO CACTUS TEAM

Gabriel

Her birimizin içinde,
rahatsız edici bir yabancı var.

GRIMM Kardeşler

Yabancı, 'r' harflerini yutarak, oldukça baskın bir Amerikan aksanıyla konuşmuştu.

Alnını buruşturarak, "Lanet olsun, neredeyiz biz?" diye ısrarla sormaya devam etti.

Alice tabancanın kabzasını sıkıca kavradı ve "Bu sorunun cevabını bana siz vereceksiniz," diye İngilizce cevapladı. Bir yandan Glock'un namlusunu yabancının şakağına yaklaştırıyordu.

"Hey, sakin olun, tamam mı?" dedi adam, ellerini kaldırarak, "ve şu silahınızı da indirin, bu makineler çok tehlikeli."

Hâlâ kendine gelemediği belliydi. Çenesiyle çelik kelepçeyi işaret ederek "Beni neden kelepçelediniz? Bu sefer ne yaptım? Kavgaya mı karıştım? Yoksa kamusal alanda sarhoş olduğum için mi?" diye sordu.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Sizi ben kelepçelemedim," dedi Alice.

Adamı baştan aşağı süzdü. Üzerinde buruşuk mavi bir gömlek, vücuduna oturan bir ceket ve koyu renk bir kot pantolon, ayağında bir çift Converse vardı. Açık renk gözleri ve derin bakışları, yorgunluğunu belli eden halkalarla çevrilmişti.

"Burası da amma soğukmuş," dedi omuzlarını kaldırarak.

Saate bakmak için bakışlarını bileğine indirdiyse de saati yerinde değildi.

"Lanet olsun! Saat kaç?"

"Sabahın sekizi."

Ceplerini güçlükle kontrol ettikten sonra, "Fakat, her şeyimi almışsınız! Paramı, cüzdanımı, telefonumu..." dedi tersleyerek.

"Ben hiçbir şeyinize dokunmadım. Beni de soymuşlar."

"Bir de kafamın arkasında kocaman bir şişlik var," dedi adam boştaki eliyle kafasının arkasını ovuşturarak. "Eminim bunu da siz yapmamışsınızdır," diye kendi kendine söylenmeye devam etti.

Göz ucuyla kadına baktı: Altında dar bir kot pantolon ve üstünde kan lekesi olan gömleğiyle deri bir ceket vardı. Otuzlarında olmalıydı. Saçları topuz yapılmıştı ama her an açılıp dağılacakmış gibi görünüyordu. Yüz hatları sert ama uyumluydu. Çıkık elmacık kemikleri, ince bir burun, beyaz ten. Gözleri sonbahar yapraklarının bakır yansımalarıyla parıldıyordu.

Kolunun altında hissettiği, yanmaya benzeyen acı onu bu düşüncelerinden kopardı.

"Bu sefer ne oldu?" diye iç çekerek sordu Alice.

"Canım yanıyor. Sanırım yaralıyım..." dedi adam, hissettiği acıdan suratını buruşturmuştu.

BELONGS TO KAOS TEAM

Kelepçeler yüzünden Gabriel ne ceketini çıkartabilmiş ne de kollarını sıvayabilmişti. Ama biraz uğraştıktan sonra kolundaki bandajı görebildi. Bileğine doğru akan kanın çıktığı yere, yakın zamanda pansuman yapıldığı belliydi.

Sinirli bir ses tonuyla, "Yeter artık, saçmalıkları bir kenara bırakalım! Neredeyiz biz? Wicklow'da mı?" dedi.

Genç kadın kafasını salladı. "Wicklow neresi?"

"Güneyde bir orman."

"Neyin güneyinde?" diye tekrar sordu Alice.

"Benimle kafa mı buluyorsunuz? Tabii ki Dublin'in güneyinde?"

Kadının gözleri açılmıştı. "Gerçekten İrlanda'da olduğumuzu mu düşünüyorsunuz?"

Adam iç çekerek cevapladı: "Başka nerede olabiliriz ki?"

"Fransa'da tabii. Paris civarında olmalıyız. Rambouillet Ormanı veya..."

"Saçmalamayın!" diyerek sözünü kesti adam. "Hem siz tam olarak kimsiniz?"

"Elinde silah tutan bir kadın. Bu demek oluyor ki, burada soruları ben sorarım."

Adam bakışlarıyla ona meydan okusa da, içinde bulundukları durumun, lehine olmadığını anlayıp sustu.

"İsmim Alice Schäfer. Paris Emniyeti'nde başkomiserim. Akşamı arkadaşlarımla Champs-Elysees'de geçirdim. Nerede olduğumuzu, buraya nasıl geldiğimizi, birbirimize nasıl kelepçelendiğimizi bilmiyorum. Sizin kim olduğunuza dair de en ufak fikrim yok. Şimdi sıra sizde."

Adam birkaç saniye tereddüt ettikten sonra kim olduğunu açıklamaya karar verdi.

"Amerikalıyım. İsmim Gabriel Keyne. Caz piyanistiyim.

BELONGS TO KAOS TEAM

Normalde Los Angeles'ta yaşıyorum ama konserler yüzünden zamanımın çoğu yollarda geçiyor."

"Hatırladığınız son şey nedir?"

Gabriel alnını kırıştırıp iyice odaklanabilmek için gözlerini kapadı.

"Dün akşam grubumun basçısı ve saksafoncusuyla beraber Dublin'deki Temple Bar bölgesinde, Brown Sugar adlı caz kulübünde çaldık."

Dublin 'de mi? Adam kafayı yemiş olmalı...

"Konserden sonra bara oturdum. Cuba Libreyi biraz fazla kaçırmış olabilirim," diye devam etti gözlerini açarak.

"Sonra?"

"Sonra..."

Yüzü buruştu. Dudağını ısırıyordu. Görünen o ki gecenin sonunu hatırlamakta o da en az yanındaki kadın kadar zorlanıyordu.

"Bakın, bilmiyorum, gerçekten. Müziğimi beğenmeyen herifin biriyle atıştığımı hatırlıyorum. Sonra hatunlarla biraz kırıştırdım ama aralarından birini götürmek için kafam fazla güzeldi."

"Çok klas! Çok kibarsınız. Gerçekten."

Adam el hareketiyle bu sitemi duymazdan geldiğini belli ederek banktan kalkmayı denedi. Bunu yaparken Alice'i de kendisiyle beraber kalkmaya zorladıysa da Alice sert bir hareketle onu tekrar banka oturttu.

"Gece on iki gibi kulüpten ayrıldım. Ayakta zor duruyordum. Aston Quay civarlarında taksi aradığımı hatırlıyorum. Birkaç dakika sonra bir araba durdu ve..

"Ve ne?"

"Hatırlamıyorum. Kaldığım otelin adresini vermiş ve arka koltukta sızmış olmalıyım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sonra?"

"Hatırlamıyorum dedim ya!"

Alice silahını indirip birkaç saniye düşündü, kötü haberi sindirmesi gerekiyordu. Belli ki aradığı cevaplar adamda değildi. Aksine, artık cevaplanması gereken daha çok soru vardı.

"Anlattığınız her şeyin düpedüz bir şaka olduğunun farkındasınız, değil mi?"

"Neden?"

"Fransa'dayız da ondan, Tanrı aşkına!"

Gabriel etraflarını çevreleyen ormana bir kez daha baktı: vahşi bitki örtüsü, sık çalılar, sarmaşıklarla kaplanmış kayalar ve sonbahar yapraklarının oluşturduğu altın tepeler. Bakışları gövdesi soyulmuş dev karaağaca takılı kaldı. İki sincap yarışıyor gibi son sürat koşuyor, bir ardıç kuşunun peşinde çevik hareketlerle daldan dala atlıyorlardı.

"Fransa'da olmadığımıza iddiaya varım," dedi kafasını kaşıyarak.

Alice, "Bunu öğrenmenin tek yolu var," deyip silahı beline koydu ve sert bir hareketle adamı banktan kalkmaya zorladı.

Bulundukları açıklığı arkalarında bırakarak sık ağaçlar ve çalılıkların arasına dalıp yürümeye koyuldular. Birbirlerine kelepçelenmiş halde, daha ufak bir ormanın dönemeçli yollarını aşıp önlerinde uzanan yokuşu tırmandılar ve kayalıklara tutunarak indiler. Küçük su akıntılarının üstünden atlayıp, kıvrılan patikaları geniş adımlarla aştılar. Orman labirentinden çıkmaları on dakikalarını almıştı. Nihayet tepelerinde kubbeyi andırırcasına birleşen ağaçların sıralandığı asfalt yola çıktılar. İlerledikçe şehir gürültüsüne yaklaşıyorlardı.

Medeniyetin tanıdık uğultusu. Şehirden yükselen sesler.

BELONGS TO KAOS TEAM

Alice yaprakların arasında güneş ışığının sızdığı boşluğu görünce, garip bir içgüdüyle Gabriel'i de oraya çekti. Bu yeni yolda güneşten gözleri kamaşarak geniş bir su kütlesinin yakınlarındaki sazlığa varana kadar ilerlediler.

Geniş bir yay çizerek gölün üzerinde uzanan ihtişamlı, demir bir köprü karşılarında duruyordu.

Arabesk süslemeler ve çiçeklerle incelikle donatılmış, krem rengi uzun bir köprü.

Şimdiye kadar yüzlerce filmde boy göstermiş o meşhur köprü.

Bow Bridge.

Paris'te değillerdi. Dublin'de de.

New York'talardı.

Central Park'ta.

BELONGS TO EKSİOS TEAM

Central Park West

Gerçeği arzuluyoruz,
oysa içimizde şüpheden başka şey bulamıyoruz.

Blaise Pascal

Alice'in şaşkınlıktan ağzı açık kalırken "Aman Tanrım!" diye inledi Gabriel.

Gerçeği kabul etmek ne kadar zor olsa da, gölün kuzeyinde on beş hektarlık alana yayılmış ve Central Park'ın en vahşi bölgesi sayılan Ramble Ormam'nda uyandıklarına şüphe yoktu.

İkisinin kalbi de yerinden çıkacak gibi atıyordu. Nehre doğru yaklaştıkça parkın bilindik sabah görüntüsüyle karşılaştılar. Sabah koşusuna gelenler tai chi yapanlar, bisikletliler, köpeğini gezdirenler... Şehirden gelen ses dalgası ise kulaklarını patlatacak gibi olmuştu: trafiğin uğultusu, komalar, itfaiye ve polis sirenleri.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Bu gerçek olamaz," diye mırıldandı Alice. Kendisinin ve Gabriel'in gece ne yaşandığını unutacak kadar içmiş oldukları fikrini kabul etse de aklı fena halde karışmıştı. Rızaları dışında birinin onları uçağa bindirmiş olması düşünülemezdi. İş arkadaşı, aynı zamanda yakın dostu olan Seymour'la sık sık New York'a gelirlerdi. Paris-New York arası uçuşun sekiz saatten biraz daha fazla sürdüğünü biliyordu. Ama saat farkını hesaplayınca bu fark ikiye düşüyordu. Seymour genelde Charles-de-Gaulle havaalanından 8:30'da kalkıp 10:30'da New York'a varan uçuşu seçerdi. Ayrıca son uçağın Paris'ten akşam saat sekize doğru kalktığını biliyordu ki geçen gece saat sekizde o hâlâ Paris'teydi. Gabriel'le birlikte özel bir uçağa bindirilmiş olmalılardı. Sabaha karşı ikide onu Paris'ten uçağa bindirmiş olduklarını varsayarsa New York'a yerel saate göre sabahın dördünde varmış olacaktı. Saat sekizde Central Park'ta uyanmak için yeterli bir zaman aralığıydı. En azından teoride imkansız değildi. Pratikte ise ayrı bir hikayeydi. Özel jetle getirilmiş olsalar bile Amerika'ya girebilmeleri uzun ve karmaşık bir prosedür gerektiriyordu. Bu hikayedeki hiçbir şey mantıklı değildi.

"Ah, pardon!"

Patenli bir genç onlara çarptı ve özür dilerken gözü bileklerindeki kelepçelere takılınca şaşkınlığını gizlemedi ve şüpheyle baktı.

Bu durum Alice'i kendine getirdi.

"Bunca insanın arasında öylece hareketsiz duramayız. Bir dakikaya kalmaz polisler başımıza üşüşür."

"Ne öneriyorsunuz?"

"Elimi tutun çabuk!"

"Ne?"

BELONGS TO KAOS TEAM

"Sevgiliymişiz gibi elimi tutun da şu köprüden geçelim," dedi Alice sertçe.

Bow Bridge'i adımlamaya başladılar. Kuru, soğuk bir hava vardı. Bulutsuz gökyüzünde Central Park West'in etkileyici binalarının siluetleri göze çarpıyordu: San Remo ikiz kuleleri, Dakota'nın masalsı cephesi ve Majestic'in Art-Déco* daireleri.

"Her şekilde durumu yetkililere bildirmemiz gerekiyor," dedi Gabriel, ilerlemeye devam ederken.

"Tabii ya, aslanın kafesine kendi ayağımızla gidelim."

"Mantığınızın sesini dinleyin, küçüğüm," diye söze başlıyordu ki Alice lafı adamın ağzına tıktı.

"Bana bir kez daha böyle seslenirseniz sizi şuracıkta bu kelepçelerle boğarım ve inanın bana, vereceğiniz son nefese kadar gırtlağınızı sıkmaktan çekinmem. Ölüyken daha az saçmalayacağınıza eminim."

Gabriel onun bu tehdidini duymazdan gelmişti.

"Fransa vatandaşısınız. En azından elçiliğinizden tavsiye almayı deneyebilirsiniz."

"Dün gece neler olup bittiğini anlayana kadar olmaz."

"Saklambaç oynamayı düşünüyorsanız, ben yokum. Bu parktan dışarı adım atar atmaz önüme çıkan ilk karakola gidip başımıza gelenleri anlatacağım."

"Aptal mısınız, yoksa bilerek mi yapıyorsunuz? Çünkü hâlâ fark etmediyseniz söyleyeyim, birbirimize zincirlenmiş haldeyiz, dostum. Bu çelik bilekliklerle birbirimize bağlıyız ve ayrılamıyoruz. O yüzden de zinciri kıracak bir yol bulmadıkça ben ne yapıyorsam siz de onu yapacaksınız."

* Fransa'da ortaya çıkan, 1920'lerde en görkemli dönemine ulaşan sanat akımı. (Çev. N.)

BELONGS TO KAOS TEAM

Bow Bridge, Ramble'in vahşi yeşillikleri ve gölün güneyine dizilmiş düzenli bahçeler arasında yumuşak bir geçiş sağlıyordu. Köprünün sonuna geldiklerinde gölün etrafını dolaşan yola girip Cheryl Hill çeşmesinin granitten kubbesini görene kadar yürüdüler.

"Neden benimle birlikte karakola gitmeyi reddediyorsunuz?" diye sordu Gabriel ısrarla.

"Polisleri iyi tanıyorum da ondan."

Caz piyanisti inatçıydı. "Hangi hakla beni de kendi belanıza bulaştırıyorsunuz?"

"Benim belam mı? Beni iyi dinleyin, pisliğe batmış olabilirim ama siz de gırtlağınıza kadar aynı pisliğe batmış haldesiniz."

"Hayır, kesinlikle hayır. Benim çekineceğim hiçbir şey yok."

"Öyle mi? Peki, bundan nasıl emin olabiliyorsunuz? Geceyle ilgili hiçbir şey hatırlayamadığınızı sanıyordum."

Alice'in sorusuyla sarsılan Gabriel, "Bana güvenmiyorsunuz yani?" diye sordu.

"Tabii ki güvenmiyorum. Dublin'deki bar hikayeniz kulağa hiç gerçekçi gelmiyor, Keyne."

"Evet, sizin Champs-Elysees'deki çılgın geceniz kadar gerçekçi değil. Ayrıca üzerinde kan ve cebinde silah olan da sizsiniz. Hem..."

Alice onun sözünü bitirmesini beklemeden, "Bu konuda haklısınız. Silah bende. Bu yüzden de ben ne diyorsam onu yapacaksınız, anlaşıldı mı?" dedi.

Karşılığında duyduğu, memnuniyetsizlik kokan bir iç çekişti.

Yutkunduğu anda Alice göğüs kafesinin yandığını hissetti.

BELONGS TO KAOS TEAM

Sanki yemek borusunu asitle dağlıyorlardı. Stres. Yorgunluk. Korku.

Bu kapandan nasıl kurtulmalı?

Düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. Fransa'da öğlen saatleriydi. Sabah onu ofiste göremeyince ekibindekiler endişelenmiş olmalıydılar. Seymour'un, kendisine ulaşmayı denediğine emindi. Öncelikle ona ulaşmalı, ondan bu olayı araştırmasını istemeliydi. Zihninde yapılacaklar listesi oluşmaya başlıyordu: 1) Franklin-Roosevelt Otoparkı'nın güvenlik kameralarının kayıtlarına ulaşmak, 2) gece yarısından sonra Paris'ten Amerika'ya giden tüm özel uçakların listesine ulaşmak, 3) Audi'sinin bulunduğu yeri tespit etmek, 4) şu Gabriel Keyne denen adamı ve anlattıklarının gerçekliğini kontrol etmek...

Soruşturmayı andıran bu bakış açısı onu biraz olsun sakinleştirmişti. Uzun zamandır, mesleğinin verdiği adrenalin onun başlıca yakıtıydı. Geçmişte hayatını alt üst etmiş bu uyuşturucu, artık sabahları onu yataktan kaldıran tek sebepti.

Central Park'ın taze havasını ciğerlerine çekti.

İçindeki polisin kontrolü devralmaya başlaması onu biraz olsun rahatlatmıştı, nasıl bir soruşturma yürüteceği kafasında belirmeye başladı: Seymour onun vereceği talimatlar doğrultusunda Fransa'daki araştırmaları yönetecek, kendisi de olay yerini araştıracaktı.

El ele ilerlemeye devam eden Alice ve Gabriel kısa sürede parkın batı çıkışındaki üçgen Strawberry Fields bahçesine ulaşmışlardı. Alice müzisyeni kaçamak bakışlarla izliyordu. Bu adamın kim olduğundan emin olması gerekiyordu. Ona kelepçeleri bu adam mı takmıştı? Eğer öyleyse neden?

Adam tehditkar bir bakış eşliğinde, "Öneriniz ne?" diye sordu.

BELONGS TO KAOS TEAM

Alice sorusuna, soruyla karşılık verdi: "Bu şehirde tanıdığınız birileri var mı?"

"Yakın dostum saksafon virtüözü Kenny Forest var. Maalesef kendisi Tokyo'da turnede."

"Bu kelepçelerden kurtulmamızı sağlayacak aletler bulabileceğimiz, üstümüzü değiştirip banyo yapabileceğimiz bir yer biliyor musunuz peki?"

"Hayır. Ya siz?"

"Söyledim ya! Ben Paris'te yaşıyorum."

"Söyledim ya! Ben Paris'te yaşıyorum" diye taklit etti onu adam. "Neden polise gitmediğimizi anlamıyorum. Ne paramız, ne bozdurabileceğimiz bir eşyamız, ne de kimliğimiz var..."

"Söylenmeyi bırakın. Önce bir cep telefonu bulalım, tamam mı?"

"Tek kuruşumuz bile yok diyorum size! Telefonumuz nasıl olsun?!"

"Basit. Çalacağız."

BELONGS TO KAOS TEAM

4

Zincirlenmişler

Her zorluğun özünde
bir olasılık saklıdır.

Albert Einstein

Parktan çıktıklarında New York'un geniş caddesi Central Park West'telerdi. Kaldırıma adım atar atmaz şehrin keşmekeşi etraflarını kuşatmıştı. Son hız Midtown'a süren sarı taksilerin klaksonları, sosisli sandviç satıcılarının bağırışları, kanalizasyonları tamir eden işçilerin matkap gürültüleri.

Kaybedecek vakit yok.

Alice gözlerini kısıp etrafını incelemeye koyuldu. Caddenin diğer tarafında bundan otuz üç sene önce önünde John Lennon'un öldürüldüğü, kuleleri, pencereleri ve balkonlarıyla Dakota'nın kum rengi cephesi Manhattan'ın gökyüzünde gotik bir manzara çizerek yükseliyordu.

21. yüzyılda Ortaçağ.

Kaldırımdaki satıcı, yeni kurduğu tezgahında turistlere

BELONGS TO KAOS TEAM

Alice sorusuna, soruyla karşılık verdi: "Bu şehirde tanıdığınız birileri var mı?"

"Yakın dostum saksafon virtüözü Kenny Forest var. Maalesef kendisi Tokyo'da turnede."

"Bu kelepçelerden kurtulmamızı sağlayacak aletler bulabileceğimiz, üstümüzü değiştirip banyo yapabileceğimiz bir yer biliyor musunuz peki?"

"Hayır. Ya siz?"

"Söyledim ya! Ben Paris'te yaşıyorum."

"Söyledim ya! Ben Paris'te yaşıyorum" diye taklit etti onu adam. "Neden polise gitmediğimizi anlamıyorum. Ne paramız, ne bozdurabileceğimiz bir eşyamız, ne de kimliğimiz var..."

"Söylenmeyi bırakın. Önce bir cep telefonu bulalım, tamam mı?"

"Tek kuruşumuz bile yok diyorum size! Telefonumuz nasıl olsun?!"

"Basit. Çalacağız."

BELONGS TO KAOS TEAM

4

Zincirlenmişler

Her zorluğun özünde
bir olasılık saklıdır.

Albert Einstein

Parktan çıktıklarında New York'un geniş caddesi Central Park West'telerdi. Kaldırma adım atar atmaz şehrin keşmekeşi etraflarını kuşatmıştı. Son hız Midtown'a süren sarı taksilerin klaksonları, sosisli sandviç satıcılarının bağırışları, kanalizasyonları tamir eden işçilerin matkap gürültüleri.

Kaybedecek vakit yok.

Alice gözlerini kısıp etrafını incelemeye koyuldu. Caddenin diğer tarafında bundan otuz üç sene önce önünde John Lennon'un öldürüldüğü, kuleleri, pencereleri ve balkonlarıyla Dakota'nın kum rengi cephesi Manhattan'ın gökyüzünde gotik bir manzara çizerek yükseliyordu.

21. yüzyılda Ortaçağ.

Kaldırımdaki satıcı, yeni kurduğu tezgahında turistlere

BELONGS TO KAOS TEAM

eski Beatles üyesinin anısına tişörtler ve posterler satıyordu ve on metre ilerideki turist kafilesini gözüne kestirmişti: Lennon'un, önünde öldürüldüğü binanın girişinde fotoğraf çektiren bir grup gürültücü, genç, İspanyol turist. Üzerinden otuz sene geçmiş olsa bile bu hikaye hâlâ iş yapıyordu...

Birkaç saniye gözlemledikten sonra 'av'ını seçti ve hemen kısa bir saldırı planı oluşturdu. Gabriel'e çenesiyle grubu işaret etti.

"Telefonda konuşan şu çocuğu görüyor musunuz?"

"Hangisi? Neredeyse yarısının kulağında telefon var."

"Gözlüklü, Amerikan tıraşlı ve üzerinde Barça forması olan küçük şişko."

"Bir çocuğa saldırmayı doğru bulmuyorum..."

Alice daha fazla sinirlerine hakim olamayarak, "Nasıl bir pisliğe batmış olduğumuzu hâlâ tam olarak anlayamadığınızı düşünüyorum, Keyne! Çocuk en az on altı yaşında. Ona saldırmaktan değil, telefonunu ödünç almaktan bahsediyoruz," dedi.

"Bunu yapmayı gerçekten istemiyorum," diye söylendi adam. "Birer sosisli almaya ne dersiniz?"

Kadın bakışlarıyla adeta ateş ediyordu.

"Sızlanmayı kesip beni dinleyin. Bana yapışık şekilde yürüyecek ve çocuğun yanma vardığımızda beni ona doğru iteceksiniz. Ben telefonu aldığımda da hızlıca toz olacağız."

Gabriel başıyla onayladı. "Kolay görünüyor."

"Kolay mı? Kelepçelerle koşmak kolay mı değil mi görün bakalım..."

Plan Alice'in öngördüğü şekilde işledi. Telefonunu almak için çocuğun bir anlık şaşkınlığını kullanmışlardı.

"Şimdi! Koş!" dedi Gabriel'e.

Yaya ışığı yanıp sönüyordu. Bundan faydalanıp caddenin

BELONGS TO KAOS TEAM

karşısına geçerek ilk ara sokağa daldılar. Kelepçelenmiş halde koşmak Alice'in tahmin ettiğinden çok daha zordu. Adım hızlarım ayarlamak yeterince zorken, buna bir de aralarındaki boy farkı ve her adımda etlerini koparan çelikten bileziklerin acısı ekleniyordu.

"Peşimizdeler!" diye bağırdı Gabriel, arkasına bakıp.

Alice de peşlerindeki İspanyol kafileyi fark etmişti.

Şans bizden yana değil.

Alice'in işaretiyle hızlarını arttırdılar. Kızıl kiremit taşlarıyla döşenmiş 71. Cadde sakin ve tipik bir Upper West Side caddesiydi. Turistlerin uğramadığı bu caddede kaldırımlar geniş olduğu için iki caddeyi birbirinden ayıran yerleşim birimlerini hızlıca geçebilmişlerdi. Genç turist kafilesi peşlerini bırakmamıştı, bir yandan koşup bir yandan bağırarak ortalığı ayağa kaldırıyorlardı.

Columbus Bulvarı.

Şehrin curcunasına geri dönüş: kepenklerini yeni açan dükkanlar, dolmaya başlayan kafeler, yandaki metro durağından çıkan öğrenciler.

"Sola!" diye bağırdı Gabriel, sert bir dönüş yaparken.

Bu ani yön değişimi Alice'i hazırlıksız yakalamış, dengesini korumaya çalışırken kelepçeler etini kesince çığlığını tutamamıştı.

Önlerine çıkan yayaları itekleyerek güney yönünde ilerliyorlardı. Önünden geçtikleri bazı dükkanların tabelalarını devirmişler, hatta az kalsın cüce bir Yorkshire Terrier'i eziyorlardı.

Çok fazla insan var.

Baş dönmesi. Uğultular. Patlayacakmış gibi şişen diyafram. Kalabalığı atlatmak için yola indiler.

BELONGS TO KAOS TEAM

Kötü fikir...

Taksinin biri neredeyse onlara çarpıyordu. Şoför son anda frene asılmış, komaya uzun uzun basıp bolca küfrettikten sonra yoluna devam etmişti. Tekrar kaldırıma çıkmaya çalışırken Alice'in ayağı bu sefer de kaldırımın kenarına çarptı. Kelepçeler bir kez daha etini kesti. GabrieTi de yanında sürükleyerek yere düştü. Uğruna bunca sıkıntıya girdikleri cep telefonu da düştükleri sırada ellerinden fırlamıştı.

Lanet olsun!

Gabriel atik davranıp telefonu aldı.

Hadi kalk!

Tekrar ayağa kalkıp turist kafilesinin hâlâ peşlerinde olup olmadığını kontrol ettiler. Henüz pes etmeyen iki genç kalmıştı. Bu ergenler arkadaşlarının yanma döndüklerinde kuşkusuz kahramanlık hikayelerini anlatmak için yanıp tutuşuyorlardı.

"Hızlı koşuyormuş serseriler!" diye yakındı Gabriel. "Böyle saçmalıklar için çok yaşlıyım!"

"Dayanın biraz!" dedi Alice, tekrar koşmaya başlamadan önce.

Önlerine çıkan her kalabalık onlar için işkenceydi ama dayandılar. El ele. On metre, elli metre, yüz metre. Onlar koştukça görüntüler de aynı hızla akıyordu: deliklerinden çıkan dumanlan gökyüzüne salan kanalizasyon kapakları, binaların kiremit cephelerinin önünde kaldırıma uzanan demir merdivenler, okul otobüslerinin camları ardındaki çocukların suratları, hiç bitmeyen beton ve camdan oluşan sıra sıra binalar, her yere yayılmış afişler ve reklamlar.

67. Cadde, 66. Cadde.

Bilekleri kan içinde, ciğerleri patlayacakmış gibi olsa da

BELONGS TO KAOS TEAM

var güçleriyle koşmaya devam ediyorlardı. Adrenalinin etkisiyle, peşlerindeki gençlerden farklı olarak ikinci defa aynı tempoyu yakalamışlardı. Adımları çok daha emin, koşma hızları birbiriyle çok daha uyumluydu. Broadway'in Columbus'u kestiği yere vardılar. Cadde burada her biri dörder şeritli üç ana arterin birleşme noktası olan dev bir dörtyol ağzına dönüşüyordu. Birbirlerine baktılar. Aynı fikirdelerdi.

"Şimdi!"

Tüm riskleri göze alarak kendilerini aniden yola atıp dev dörtyol ağzını, frenler altında ezilen lastik sesleri ve klaksonlar eşliğinde çaprazlamasına geçtiler.

65. ve 62. Cadde arasında kalan Broadway'in tüm batı kısmına, Opera Metropol'un etrafına inşa edilmiş kültür kompleksi Lincoln Çenter hakimdi. Nerede olduğunu anlayabilmek için Alice etrafına bakındı. Cam ve çelik karışımından çok katlı, dev bir yük gemisi, sivri burnunu caddenin ortasına kadar çıkarmıştı.

Bu binanın Julliard School oditoryumu olduğunu hatırladı. SeymourTa buradan geçmişlerdi. Şeffaf cephesinin ardında müzik stüdyoları ve prova yapmakta olan balerinler seçilebiliyordu.

"Operanın yer altı otoparkı!" diye atıldı Alice, yerin altına inen beton yokuşu işaret ederek.

Gabriel onu takip etti. İçeriden çıkan arabalara dikkat ederek asfalt yoldan ilerlediler. Eksi birinci kata vardıklarında kalan son güçleriyle katı boylu boyunca yürüyüp üç blok ötedeki Damrosch Park bölgesine çıkan merdivenleri tırmandılar.

Tekrar açık havaya çıktıklarında peşlerinde kimse kalmadığını görünce rahatladılar.

BELONGS TO KAOS TEAM

Nefes nefese kalmış bir halde Alice ve Gabriel geniş açıklığı çevreleyen duvara sırtlarını dayadılar. Her ikisi de çok yorulmuş ve ter içinde kalmıştı.

"Telefonu bana verin."

Gabriel elini cebine götürüp, "Lanet olsun! Düşürmüş olmalıyım..." dedi.

"Ne?!"

"Şaka yapıyorum," diyerek, çaldıkları akıllı telefonu Alice'e uzattı.

Alice onu azarlamaya hazırlanıyordu ki birden ağzını metalik bir tat kapladı. Başı dönüyordu. Midesi ağzına geldi ve aynı anda yandaki çitlerden sarkıp kusmaya başladı.

"Su içmeniz lazım."

"Bir şeyler yemeliyim."

"Size sosisli sandviç almayı önermiştim."

Susuzluklarını gidermek için tedbiri elden bırakmadan avludaki çeşmeye doğru ilerlediler. New York Şehir Balesi binasının ve devasa Opera Metropolitan'in camdan kubbelerinin çevrelediği Damrosch Park, dikkat çekemeyecekleri kadar hareketliydi. Meydandaki işçiler defile için çadır ve podyum kurmakla meşguldü.

Kana kana su içtikten sonra Alice telefonu açmayı denedi. Güvenlik şifresi yoktu. Seymour'un numarasını tuşladı.

Hattın bağlanmasını beklerken telefonu omzuyla başının arasına sıkıştırıp boynunu ovdu. Kalbi göğüs kafesini yumruklamaya devam ediyordu.

Aç hadi, Seymour...

Seymour Lombart, Alice'in yönettiği soruşturma ekibinde ortağıydı. Diğer dört polisle birlikte "Schäfer Ekibi", 36,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Quai des Orfèvres'in* üçüncü katında dört ufak masayı paylaşıyorlardı.

Saat farkını hesaplayabilmek için saatine baktı. Paris'te saat 14:20'ydi.

Üçüncü çalıştan sonra Seymour telefonu açmıştı fakat arkadan gelen uğultu birbirlerini duymalarını zorlaştırıyordu. İşte değilse öğle yemeği molasında olmalıydı.

"Seymour?"

"Alice! Neredesin, Tanrı aşkına? Sana bir sürü mesaj bıraktım."

"Manhattan ' dayım."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Bana yardım etmelisin, Seymour."

"Sesin çok az geliyor."

Alice de onu duymakta zorlanıyordu. Telefon çekmiyor olmalıydı. Ses bozuluyor, yankı yapıyordu.

"Neredesin, Seymour?"

"Dauphine Meydanı, Caveau du Palais'deyim. Dinle, beş dakikaya ofise dönmüş olurum. Seni arayacağım. Tamam mı?"

"Tamam. Numaram göründü mü?"

"Evet."

"Acele et. Yapmanı istediğim şeyler var."

Alice hızını alamamıştı. Telefonu kapatıp müzisyene uzattı.

"Eğer telefonu kullanmak istiyorsanız şimdi kullanın. Size beş dakika veriyorum. Hadi, çabuk!"

Gabriel ona baktığında tuhaf bir duyguya kapıldı. Durumun aciliyetine ve içinde bulundukları tehlikeye rağmen suratında beliren tebessümü engelleyememişti.

* Fransız Polis Merkezinin adresi. (Çev. N.)

BELONGS TO KAOS TEAM

"İnsanlarla hep aynı buyurgan tonda mı konuşursunuz?"

"Canımı sıkmaya başlıyorsunuz," diye çıkıştı Alice. "Telefonu istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

Gabriel telefonu alıp birkaç saniye düşündü. "Dostum Kenny ForrestT arayacağım."

"Şu saksafoncuyu mu? Tokyo'da olduğunu söylemiştiniz?"

"Bir ihtimal evinin anahtarlarını bekçiye veya bir komşusuna bırakmış olabilir. Japonya'da saat kaç biliyor musunuz?" diye sordu numarayı tuşlarken.

Alice parmaklarıyla saydı. "Akşam on filan olmalı."

"Tüh! Konserdedir herhalde."

Gabriel arkadaşının telesekreterine New York'ta olduğunu ve kendisini daha sonra tekrar arayacağını söyleyen bir mesaj bıraktı.

Telefonu Alice'e geri verdiğinde kadın saatini kontrol edip derin bir iç çekti.

İçinden ***Acele et, Seymour!*** diye yalvarırken elinin içinde telefonu sıkıyordu. Tam tekrar aramak üzere telefona gözlerini dikmişti ki, avcunun içinde tükenmez kalemle yazılı sayıları fark etti. Terden silinmek üzerelerdi.

"Bu numara size tanıdık geliyor mu?" diye sordu Alice, Gabriel'e avcunu göstererek.

2125558900

"Sayıları bu sabah uyandığımda gördüm. Ama yazdığımı hatırlamıyorum," diye ekledi.

"Büyük olasılıkla bir telefon numarasıdır, değil mi? Bir daha bakayım. Buldum!" diye bağırdı Gabriel. "212, Manhattan Tn kodu. Polis olduğunuza emin misiniz?"

BELONGS TO KAOS TEAM

Bunu nasıl düşünemedim!

Alice onun bu iğneli sözlerini duymazdan gelip hızlıca elinde yazan numarayı tuşladı. Telefon ilk çalışta açıldı.

"Greenwich Hotel, ben Candice. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Otel mi?

Alice aklına üşüşen düşünceleri bir sıraya koymaya çalıştı. Bu adres ne anlama geliyordu? Yakın zamanda oraya gitmiş olabilir miydi? Tüm anlamsızlığına rağmen şansını denedi.

"Bayan Alice Schâfer'in odasını bağlayabilir misiniz lütfen?"

Hattın diğer ucundaki ses kısa bir duraksamanın ardından, "Sanırım bu isimde bir misafirimiz yok, hanımefendi," dedi.

"Bundan kesinlikle emin misiniz?" diye sordu ısrarla.

"Kesinlikle eminim, hanımefendi, üzgünüm."

Henüz telefonu kapatmamıştı ki ekranda Seymour'un numarası belirdi. Konuştuğu otel görevlisine iyi günler dilemekle uğraşmadan ortağının aramasını cevapladı.

"Ofiste misin, Seymour?"

"Varmak üzereyim," dedi nefes nefese. "Şu New York hikayesi... Alice, şaka yaptığını söyle."

"Şaka değil. Dinle, hiç vaktim yok. Bana mutlaka yardım etmelisin."

Alice birkaç dakika içinde ona dün geceden beri başına gelen her şeyi anlattı: kızlarla Champs-Elysees'deki geceyi, otoparka girdikten sonraki zaman dilimini kapsayan hafıza kaybını, Central Park'ta tanımadığı birine kelepçelenmiş halde uyandığını ve son olarak yaptıkları telefon hırsızlığını.

"Dalga mı geçiyorsun, Alice? Burada işimiz başımızdan aşkın. Hakim, Sicard davasıyla ilgili taleplerimizi reddetti ve seni görmek istiyor. Taillandier'ye gelince..."

BELONGS TO CACTUS TEAM

"Beni dinle, Tanrı aşkına," diye bağırdı Alice.

Gözleri dolmuştu. Sinirlerine hakim olamadığını hissediyordu. Atlantik'in öbür tarafında da olsa ortağı, sesindeki kırılganlığı hissedebilirdi.

"Lanet olsun, şaka yapmıyorum! Tehlikedeyim ve güvenebileceğim tek kişi sensin!"

"Tamam, tamam, sakin ol? Polise neden gitmiyorsun?"

"Neden mi? Çünkü ceketimin cebinde bana ait olmayan bir silah var, Seymour. Çünkü gömleğim kan içinde. Çünkü kimliğim yok! İşte bu yüzden! Ne olduğuna bakmadan beni hapse atarlar."

"Ortada ceset yoksa bunu yapamazlar," diyerek karşı çıktı polis arkadaşı.

"Bundan emin değilim. Önce başıma ne geldiğini öğrenmeliyim. Bir de beni şu kelepçelerden kurtaracak bir çözüm bul lütfen!"

"Alice, bunu nasıl yapmamı bekliyorsun?"

"Annen Amerikalı, ailenden burada yaşayanlar var. Mutlaka birilerini tanıyorsundur."

"Annem Seattle'da yaşıyor, bunu sen de biliyorsun. Büyük teyzem New York'ta ama Yukarı Doğu Yakası'nda yaşayan kendi halinde bir ihtiyar. Seninle Manhattan'a ilk geldiğimizde onu ziyaret etmiştik, hatırlıyor musun? Doksan beş yaşında. Evinde metal testeresi bulundurduğunu sanmıyorum. Hayır, sana yardım edecek kişi o değil."

"Kim o halde?"

"Bırak düşüneyim. Aklıma bir şeyler geliyor ama seni yanlış bir adrese göndermemek için öncesinde bir görüşme yapmalıyım."

"Tamam. Hızlı ol, yalvarırım."

Alice telefonu kapatıp yumruklarını sıktı. Gabriel onun

BELONGS TO KAOS TEAM

gözlerinin içine bakıyordu. 'Partnerinin' hayal kırıklığıyla karışık öfke hissettiğini anlamıştı. "Şu Seymour kim, tam olarak?" diye sordu.

"Teşkilattaki ortağım ve en yakın dostum."

"Ona güvenebileceğimize emin misiniz?"

"Kesinlikle."

"Fransızcayı çok iyi anlamasam da telefonda pek yardım etmeye istekli biriyle konuşuyormuşsunuz gibi gelmedi."

Alice cevap vermeyince Gabriel devam etti: "Peki ya otel? Bir şeylere ulaşabildiniz mi?"

"Konuşmalarımı dinlediğinize göre, otelden sonuç çıkmadığını da duymuş olmalısınız."

"Üzgünüm ama bu mesafeden başka türlüsünü yapmak güç! Hanımefendi, içinde bulunduğumuz koşullan göz önünde bulundurarak arsızlığımı hoş görsün lütfen," diyerek alaycı bir tonda savundu kendini Gabriel. "Bana hatırlattığınız gibi, bu kabusun içindeki tek kişi siz değilsiniz."

Onun bu çıkışından rahatsız olan Alice, bakışlarından kurtulmak için kafasını çevirdi.

"Lanet olsun, bana bu şekilde bakmayı kesin artık! Arayacak başka kimseniz yok mu? Haberdar etmek istediğiniz birileri? Eşiniz, kız arkadaşınız..."

"Yok. Her limanda bir sevgili, işte benim sloganım. Hava gibi, piyanomdan süzülen notalar gibi özgürüm."

"Tabii ya. Özgür ve yalnız. Sizin gibi adamları iyi bilirim."

"Peki ya siz? Eşiniz, erkek arkadaşınız yok mu?"

Alice soruyu geçiştirmek istercesine başını salladı. Gabriel hassas bir konuya parmak bastığını anlamıştı.

"Gerçekten soruyorum Alice, evli misiniz?"

"Beni rahat bırakın, Keyne."

"Tamam, anladım. Evlisiniz."

BELONGS TO KAOS TEAM

Alice reddetmeyince, Gabriel konuyu biraz daha deşmeye karar verdi.

"Neden eşinizi aramıyorsunuz?"

Kadın yumruklarını sıkıyordu.

"İlişkiniz son çırpınışlarını yaşıyor, öyle mi? Ne kadar aksi biri olduğunuzu düşündüğümde bu hiç de şaşırtıcı gelmiyor..

Alice kamına yumruk yemiş gibi adama baktı. Hiddetle, "Kocam öldü, aptal herif!" dedi.

*

Gabriel patavatsızlığından dolayı utanmıştı. Özür dilemeye fırsat bulamadan telefondan salsa ve elektro karışımı korkunç bir melodi yükseldi.

"Evet, Seymour?"

"Alice, sana kimin yardım edebileceğini biliyorum. Nikki Nikovski'yi hatırlıyor musun?"

"Hatırlat lütfen."

"Geçen Noel New York'a geldiğimizde bir sanatçı kolektifiyle tanışmıştık..."

"İskelelerin yanındaki büyük binada, değil mi?"

"Evet, Red Hook bölgesinde. Çelik ve alüminyum üzerine serigrafi baskı yapan bir sanatçıyla uzun bir sohbetimiz olmuştu."

"En sonunda ondan iki tane eser satın almıştın," dedi Alice. Hatırlıyordu.

"İşte o, Nikki Nikovski. O günden sonra iletişimi koparmadık. Az önce onu aradım. Atölyesi eski bir fabrikanın içinde. Kelepçeleri kesmek için uygun aleti var ve sana yardım etmeyi kabul etti."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Alice derin bir oh çekti, rahatlamıştı.

Bu müjdeden cesaret alıp, "Detaylı bir soruşturma yapman gerekiyor, Seymour. Öncelikle Franklin-Roosevelt Caddesi'ndeki yer altı otoparkının güvenlik kameraları kayıtlarına ulaşmalısın. Arabam hâlâ orada mı öğren," diyerek ortağına savaş planını anlatmaya koyuldu.

Polis arkadaşı lafı onun ağzından alıp, "Her şeyinin çalındığını söylemiştin. O halde cep telefonunun izini sürmeyi deneyeceğim. Ayrıca banka hesap hareketlerini kontrol etmekte de fayda var."

"Anlaştık. Dün gece Paris'ten Amerika'ya giden tüm özel uçuşların bilgilerine ulaş. Le Bourget'den* başla ve sırayla Paris'teki diğer tüm havaalanlarını araştır. Ayrıca Gabriel Keyne hakkında bilgi toplamaya çalış. Söylediklerine bakılırsa caz piyanistiymiş. Dün akşam Dublin'de Brown Sugar ismindeki barda çalıp çalmadığını kontrol et."

"Beni mi araştıracaksınız? Kafayı yemişsiniz siz!" diye çıkıştı Gabriel.

Alice susmasını söyleyen bir hareket yaparak ortağına yapması gerekenleri anlatmaya devam etti. "Arkadaşlarımı da sorgula. Ne çıkacağı belli olmaz. Karine Payet, Malika Haddad ve Samia Chouaki. Hukuk fakültesinde beraberdik. Ofis bilgisayarımda iletişim adreslerini bulacaksın."

"Anlaşıldı."

Aklına başka bir fikir daha gelmişti.

"Bir de şu silahın izini sürmeni istiyorum. Glock 22, seri numarasını okuyorum."

Silaha kazınmış sayıları okudu.

"Not aldım. Sana yardım etmek için elimden gelen her

* Paris'te bulunan bir havaalanı. (Çev. N.)

BELONGS TO EXODUS TEAM

şeyi yapacağım, Alice. Fakat Taillandier'ye bu durumu haber vermem lazım."

Alice gözlerini kapadı. Zihninde polis şefi Başkomiser Mathilde Taillandier'nin görüntüsü belirdi. Taillandier Alice'i sevmezdi. Duyguları karşılıklıydı. 'Erik Vaughn Davası'ndan sonra Taillandier onu 36'dan uzaklaştırmayı pek çok kez denemişti. Alice'in üsleri çoğunlukla politik sebeplerden bu zamana kadar ona arka çıkmış olsalar da, kurumdaki yerinin sallantıda olduğunu biliyordu.

"Kesinlikle olmaz! Bu işi tek başına çöz ve kimseyi karıştırma. Benim için bu riski alacak kadar çok kollamışımdır seni, Seymour."

"Peki. Bir şeyler bulduğumda seni ararım."

"Bu telefonu uzun süre kullanamam, ben seni ararım. Nikki Nikovski'nin numarasını mesaj olarak gönder."

Alice görüşmeyi sonlandırdı. Birkaç saniye sonra elindeki telefonun ekranında sanatçının atölye adresi belirmişti. Linke tıklayınca harita üzerinde konum açıldı.

"Red Hook dediğiniz yer o kadar da yakın değil," dedi Gabriel, ekrandaki haritanın üzerine eğilerek.

Alice dikkatle haritayı inceliyor, ekranda gezinerek civardaki yerleri ezberlemeye uğraşıyordu. Atölye Brooklyn'in güney batısında kalıyordu. Oraya yürüyerek gitmek imkansızdı. Bu halde toplu taşıma araçlarını da kullanamazlardı.

"Otobüs veya metro biletini ödeyecek paramız da yok," dedi Gabriel, onun aklından geçenleri okumuşçasına.

"Ne yapmamızı önerirsiniz?" diye sordu Alice, kışkırtan bir edayla.

"Basit, araba çalacağız. Ama bu sefer bana bırakın, olur mu?"

BELONGS TO KAOS TEAM

*

Amsterdam Avenue ile 61. Cadde'nin birleştiği köşede, iki binanın arasına sıkışmış çıkmaz sokağa geldiler.

Gabriel sert bir dirsek darbesiyle eski Mini'nin camını patlattı. Alice'le beraber, göze batmayacak bir yere park etmiş, 'eski usûl' çalıştırabilecekleri bir araba bulmak için dakikalarca aramışlardı.

Buldukları beyaz tavanlı parlak kahverengi eski bir Austin Cooper S'ti. 1960'ların sonundan kalma arabayı, koleksiyonerin biri itinayla yenilemiş olmalıydı.

"Ne yaptığınızı bildiğinize emin misiniz?"

Gabriel hiç tereddüt etmeden, "Şu hayatta insan neyden emin olabilir ki?" dedi.

Kolunu camdan içeri sokup arabanın kapısını açtı. Filmlerdekinin aksine, kabloları birbirine sürterek araba çalmak hiç de kolay değildi. Hele ki kelepçeyle başka birine bağlıyken.

Alice pencereye dirseğini yaslamış, onunla konuşuyormuş gibi yaparken Gabriel şoför koltuğuna oturmuş, alüminyum ve cilalı ahşaptan yapılmış direksiyonun altına eğilmişti.

Konuşmaya gerek duymadan rolleri paylaşmışlardı. Alice etrafı kollarken Gabriel işin mekanik kısmıyla ilgileniyordu.

Keskin bir hareketle direksiyon kolonunu örten plastik kaplamayı söktü. Serbest eliyle, söktüğü akşamı kenara itip kablolara ulaştı. Eski plastik silindirden farklı renklerde üç çift kablo çıkıyordu.

"Bunu yapmayı nerede öğrendiniz?"

"Sokak okulunda. Güney Şikago, Englewood mahallesi."

Aküyü besleyen kablo çiftini tespit edebilmek için kablo demetini dikkatle inceledi.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Bu, arabanın tüm elektrik devresini besleyen kablo," diye açıkladı kahverengi iki kabloyu Alice'e göstererek.

"Burada bana mekanik dersi vermeyeceksiniz herhalde?" diye çıkıştı Alice.

Gabriel kırılmış gibi görünüyordu. Kabloların uçlarını soyup, ateşleme sistemini çalıştırmak için birbirine bağladı. Aynı anda arabanın gösterge paneli aydınlandı.

"Biraz acele edin! Kadının biri balkondan bizi izliyor."

"Tek elle tüm bunları yapmanın kolay olduğunu sanıyorsanız, alın siz yapın lütfen."

"Sokak okulunuzla o kadar övünmeyecektiniz o zaman."

Üzerinde hissettiği baskıyla Gabriel tüm tedbirleri bir kenara bırakıp, motor kablolarını dişleriyle soymaya başladı.

"Şikayet edeceğinize yardım edin! Şuradaki kabloyu tutun. Benim elimdekine hafifçe sürtün. Evet, işte böyle..."

Bu yaptıkları, kıvılcım çıkartarak motoru çalıştırmıştı. Küçük zaferlerini kutlamasına birbirlerine baktılar.

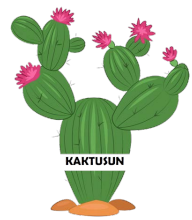
"Çabuk!" dedi Alice, onu arabanın içine iterken. "Ben kullanacağım."

"Kesinlike olm-"

"Bu bir emirdir," diye kestirip attı Alice. "Zaten başka çaremiz yok. Direksiyonu ben tutacağım. Vitesleri siz değiştireceksiniz."

BELONGS TO CACTUS TEAM

Red Hook

Bazı şeyler en iyi sakinlikte,
bazıları ise fırtınada öğrenilir.

Willa Cather

NYPD'nin* renklerini taşıyan Ford Taurus marka araba, Broadway ve 66. Cadde'nin kesiştiği yere park etmişti.

Acele et, Mike!

Arabanın içinde, yirmi dört yaşındaki Jodie Castello parmaklarını sabırsızlıkla direksiyona vuruyordu.

Genç polis NYPD'de işe başlayalı henüz bir ay olmuştu ve işi, tahmin ettiğinden çok daha az heyecan vericiydi. Kırk beş dakika önce başlayan bu sabahki mesaisinde şimdiden bacakları uyuşmuştu. Mıntıkası olan Central Park'ın batı bölgesi, zengin ve ona göre fazla sakin mahalleleri barındırıyordu. On beş gündür yaptığı tek şey turistleri bilgilendirmek, kapkaççıların peşinden koşmak, aceleci şoförleri uyarmak ve kamusal

* New York Polis Departmanı (Çev. N.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

alanda rahatsızlık yaratabilecek sarhoşlan oradan uzaklaştırmak olmuştu.

Bunlar yetmezmiş gibi, ortağı karikatürlerden fırlamış gibi görünen bir tipti: Mike Hernández. Emekliliğine altı ay kalmış bu adamı yerinden kımıldatmak neredeyse imkansızdı. Midesi dışında hiçbir şey onun ilgisini çekmiyor, bir şey yemediği zamanlarda tatilciler veya satıcılarla sohbet ediyordu. Toplum destekli polisliğin oldukça kişisel bir yorumuydu.

Yeter artık! diye söylendi Jodie. ***Çörek almak bu kadar da uzun sürmez ama!***

Dörtlüleri yakarak arabadan indi ve sert bir hareketle kapıyı çarptı. Ortağına sağlam bir fırça çekmek için dükkana girecekti ki kendisine doğru koşan altı genci fark etti.

"¡Ladrón, ladrón!"*

Buyurgan bir ses tonuyla onlara sakinleşmelerini söyledi. Anlaşılmaz bir İngilizceyle konuşuyorlardı. Basit bir cep telefonu kapkaççılığı olduğunu düşünerek onlara şikayette bulunmaları için 20. Bölge'ye gitmelerini söyleyecekti ki bir ayrıntı dikkatini çekti.

"Şu hırsızların birbirlerine kelepçelenmiş olduğuna emin misin?" diye sordu, aralarından en az aptal görünen, ancak en çirkin olanına. Üzerinde taraftarı olduğu futbol takımının forması vardı. Suratı yuvarlaktı, kalın camlı gözlüklerden takmıştı ve garip bir saç tıraşı vardı.

"Evet, eminim," diye cevapladı İspanyol turist. Arkadaşları da gürültülü biçimde onu onaylıyordu.

Jodie alt dudağını kemirmeye başlamıştı.

Hapishaneden mi kaçtılar?

Buna inanması güçtü. Her sabah Asayiş Bürosu'ndan

* ***Isp.*** Hırsız, hırsız!

BELONGS TO SKIDS TEAM

aranan kişilerin listesini alıyor, meslektaşlarının gönderdiği uyarıları takip ediyordu. Hiçbiri bu iki suçlunun eşgaline uymuyordu.

Hislerine güvenerek arabanın bagajından şahsi tabletini çıkarıp sordu: "Telefonun markası ne, delikanlı?"

Aldığı cevap doğrultusunda üreticinin bulut bilgi işlem servisine bağlandı. Ardından gence e-posta adresini ve şifresini sordu.

Etkinleştirildiğinde bu uygulama, kullanıcının e-postalarına, kişi listesine ve cihazın bulunduğu yer bilgisine ulaşım sağlıyordu. Jodie bu işlemi altı ay önce sevgilisini araştırmak için kullandığından ne yapması gerektiğini iyi biliyordu. Eski erkek arkadaşının, gizli sevgilisine yaptığı ziyaretlerden bu uygulama sayesinde haberdar olmuştu. İşlemi başlatmak için ekrana dokundu ve harita üzerinde yanıp sönen mavi bir noktacık belirdi. Eğer uygulama hatasız işliyorsa, çocuğun cep telefonu şu anda Brooklyn Köprüsü'nün tam ortasındaydı.

Görünen o ki iki hırsız telefonla yetinmemiş, üzerine bir de araba çalmış ve Manhattan'dan çıkmayı deniyordu.

Sonunda karşısına gerçek bir soruşturma fırsatı çıkmıştı. Daha kıdemli bir birime terfi etme fikri, birkaç dakika önceki karamsar düşünceleri zihninden hızlıca uzaklaştırmıştı.

Teoride yapması gereken şey, Brooklyn devriye arabalarının şüphelileri durdurması için telsiziyle bu bilgiyi NYPD radyo frekansı üzerinden paylaşmaktı. Fakat bu işin elinden kaçıp gitmesini hiç istemiyordu.

Ortağının olduğu pastaneye şöyle bir göz attı. Mike Hernandez ufukta görünmüyordu.

Kendi kaybeder...

BELONGS TO KAOS TEAM

Direksiyona geçti, polis arabasının sirenini çalıştırdı ve Brooklyn'e doğru tam gaz sürmeye başladı.

*

Brooklyn'in batısındaki yarımadanın ucunda, eski tersane işçilerinin sularla çevrili bölgesi yer alıyordu.

Mini, Red Hook'u kuzey güney hattında kesen ve bir çıkmaz sokakla sona eren Van Brunt Caddesi'nin ucuna varmıştı. Bunun ötesinde yol, yerini liman bölgesine çıkan, tellerle çevrilmiş geniş ve boş bir araziye bırakıyordu.

Alice ve Gabriel arabayı bozuk kaldırımın kenarına park ettiler. Hâlâ kelepçeli olduklarından aynı kapıdan arka arkaya çıkmak zorundalardı. Gökyüzünde parlayan güneşe rağmen manzaraya dondurucu bir rüzgar eşlik ediyordu.

"Burası çok soğuk!" diye söylendi caz müzisyeni. Bir yandan ceketinin yakasını kaldırmaya uğraşıyordu.

Alice bulundukları bu yeri hatırlamaya başlamıştı. Endüstriyel manzaranın el değmemiş güzelliği, boşaltılmış antrepolar, vinçler, kargolar ve gemiler, öten sis ikaz komaları.

Seymour'la son geldiklerinde bölge, Sandy Kasırgası'nın ardından yeni yeni toparlanıyordu. Okyanusa yakın bölgelerdeki bodrum ve giriş katlarının neredeyse hepsi sular altında kalmıştı. Bugün hasarın çoğu onarılmış görünüyordu.

"Nikki Nikovski'nin atölyesi şu binada," diye gösterdi Alice. Silolarına ve bacasının genişliğine bakılırsa bu tuğla bina, zamanın endüstriyel Brooklyn'inde büyük bir fabrika olmalıydı.

Denize karşı cesurca yükselen binaya doğru ilerlediler. İskeleleri terk edilmişti. Etrafta ikisinden başka kimsecikler yoktu. Van Brunt Caddesi'ndeki birkaç küçük kafe ve eskici dükkanı da henüz kepenklerini açmamıştı.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Bu kadın tam olarak kim?" diye sordu Gabriel, kanalizasyon borusunun üzerinden atlarken.

"90'larda kariyerinin zirvesini yaşamış bir top model."

Müzisyenin gözleri parladı.

"Gerçek bir manken mi?"

"En ufak şey bile sizi heyecanlandırmaya yetiyor, değil mi?" dedi Alice sitemli bir ses tonuyla.

"Hayır, sadece kariyerinde yaptığı bu değişiklik beni şaşırttı," diye toparlamaya çalıştı Gabriel.

"Her neyse. Resimleri ve heykelleri galeriler tarafından oldukça ilgi görüyor."

"Arkadaşınız Seymour, çağdaş sanata meraklı biri galiba?"

"Öyle. Hatta onun için gerçek bir koleksiyoner diyebilirim. Bu tutkusunu babasından almış olmalı."

"Peki ya siz?"

Alice omuzlarını silkti.

"Ben sanattan anlamam. Herkesin ilgi alanı başka. Benim de kendi 'av resimlerim' var."

Gabriel'in gözleri açılmıştı.

"Suçlular, katiller, sapıklar," diye devam etti Alice.

Eski fabrikanın önüne varmışlardı. Demir giriş kapısı kilitli değildi. Zamanında mal taşımak için kullanıldığı belli olan kafesli asansöre binip en üst katın düğmesine bastılar. Asansör, ucunda demir olan başka bir kapının olduğu betondan bir ara kata açılıyordu. Nikki'nin kapıyı açması için zile uzun süre basmaları gerekti.

Eski mankenin dikkat çekici fiziği deriden uzun önlük, kalın eldivenler, ses geçirmez kulaklıklar, yüzündeki koruyucu maske ve siyah gözlüklerden oluşan mükemmel demirci kostümünün ardında kaybolmuştu.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Merhaba, ben Alice Schäfer. Arkadaşım Seymour sizi-"

"İçeri girin, çabuk!" diyerek onun sözünü kesti Nikki. Maskesini ve gözlüğünü çıkarmıştı. "Baştan söyleyeyim, hikayeniz her ne ise, ilgilenmiyorum, bulaşmak da istemiyorum. Kelepçeleri çıkardıktan sonra buradan gideceksiniz, anlaşıldı mı?"

İkili başlarıyla onayladıktan sonra kapıyı arkalarından kapadılar.

İçerisi sanatçı atölyesinden ziyade demirci dükkanına benziyordu. Yalnızca gün ışığının aydınlattığı tek parça alanın duvarlarında çeşit çeşit aletler asılıydı: boy boy çekiçler, kaynak makinesi, lehim telleri. Ocaktaki köz parçaları, dövme tezgahının üzerinde turuncumsu yansımalar oluşturuyordu.

Nikki'nin peşinden kendilerine, çelik üzerinde parlayan mor ve toprak tonlarındaki serigrafilerin, tavanı delecekmiş gibi yükselen paslı demirden heykellerin arasında yol açarak çıplak beton zeminde ilerlediler.

"Şuraya oturun," diye buyurdu heykeltraş, onlar için hazır ettiği iki eski sandalyeyi işaret ederek.

Alice ve Gabriel ikiletmeden işaret edilen sandalyelere oturdular. Nikki taşlama aletini bilerken onlara kelepçenin zincirini mengenenin dişleri arasına sıkıştırmalarını söyledi. Ardından cehennem gibi bir gürültüyle makinesini çalıştırarak onlara yöneldi.

Birkaç saniye içinde zincir kopmuş, ikilinin arasındaki zorunlu bağ ortadan kalkmıştı. Nikki birkaç keski darbesiyle çelik bileziklerin de icabına baktı.

Sonunda! diye düşünüp iç çekti Alice. Kan içindeki bileğini ovuşturuyordu.

BELONGS TO CACTUS TEAM

Teşekkür etmek için ağzını açmaya hazırlanıyordu ki Nikki sert bir sesle, "Şimdi, yaylanın bakalım!" dedi kapıyı göstererek.

Özgürlüğün verdiği hafiflikle söyleneni yaptılar.

*

İskelelere yürürken ikisinin de ağzı kulaklarındaydı. Elde ettikleri bu özgürlük hiçbir soruya yanıt olmasa da iyi bir başlangıç sayılırdı. Özerkliğin kazanımı, gerçeğe yaklaşmak için atılan ilk adımdı.

Yüklerinden kurtulmuş halde rıhtıma doğru ilerlediler. Ilık bir rüzgar esiyordu. Masmavi gökyüzü, terk edilmiş arazilerin, art arda uzanan sayısız hangarların ve antrepoların post-endüstriyel görüntüsüyle çelişiyordu. Manzara baş döndürücüydü. Tek bakışta, Özgürlük Heykeli'nden New Jersey'e tüm New York körfezini görmek mümkündü.

"Hadi gelin, size bir cappuccino ısmarlayayım?" diye önerdi Gabriel neşeli bir sesle, grafitiyle kaplanmış eski bir tramvay vagonundan bozma minik kafeyi göstererek.

"Peki, kahveyi neyle ödemeyi düşünüyorsunuz? Onu da mı çalacağız?" diyerek aynı anda onun hevesini söndürdü Alice.

Gerçekliğin suratına vurulması Gabriel'i rahatsız etmişti, suratını ekşitti. Ardından elini koluna götürdü. Uyandığında hissettiği acı tekrar, daha güçlü bir şekilde kendini hissettirmeye başlamıştı.

Gabriel ceketini çıkardı. Gömleğinin kolu kan içindeydi. Kolunu sıyırınca bandaj ortaya çıkmıştı. Kurumuş kanla kaplıydı. Bandajı kaldırmasıyla yara tekrar kanamaya başladı.

BELONGS TO KAOS TEAM

Kolu, elinden dirseğine kadar kesiklerle doluydu. Neyse ki kesikler fazla derin değildi. Hatta...

"Rakamlar!" diye bağırdı Alice, yarayı temizlemesine yardım ederken.

Gabriel'in derisine kazınmış 141197 sayısı ortaya çıkmıştı.

Yüzündeki ifade değişti. Birkaç saniye önce hissettiği özgürlük hissinin yerini şimdi endişe almıştı.

"Ne anlama geliyor bu? Bıktım bu hastalıklı hikayeden artık!"

"Her ne ise, bu defa telefon numarası olmadığı belli," dedi Alice.

"Belki de bir tarihtir!" diye fikir yürüttü Gabriel. Keyifsizce ceketini giyiyordu.

"14 Kasım 1997. Evet, olabilir..."

Gabriel gerilmişti, Fransız kadının bakışlarını yakalayıp, "Dinleyin, üzerimizde ne kimlik ne para varken dolaşmaya devam edemeyiz," dedi.

"Ne öneriyorsunuz? Henüz araba çalmışken polise gitmeyi mi?"

"Fakat bu sizin yüzünüzdendi."

"İşte gerçek bir beyefendi! Ne kadar cesursunuz! Zaten size kalsa suçlu hep başkaları. Nasıl biri olduğunuzu anlamaya başladım sanırım."

Gabriel sinirlenmemeye çalışarak bu tartışmayı uzatmaktan vazgeçti.

"Çin Mahallesinde düzgün bir rehinci dükkanı biliyorum. Cazcılar oraya bazen enstrümanlarını bırakırlar."

Alice tuzağı hissetmişti.

"Peki oraya ne bırakmayı düşünüyorsunuz, piyanonuzu mu?"

BELONGS TO CACTUS TEAM

Gabriel zoraki gülümseyerek Parizyenin* bileğine baktı.

"Elimizdeki tek şey, saatiniz..."

Alice bunu duyar duymaz birkaç adım geriledi.

"Beni iyi dinleyin! Asla."

"Hadi ama. Bu bir Patek Philippe,** değil mi? Bunun için en az-"

"Hayır dedim ya!" diye bağırdı kadın. "Bu, kocamın saatiydi."

"Başka ne verebiliriz ki? Şu telefondan başka hiçbir şeyimiz yok."

Onun cebinden çıkardığı telefonu salladığını gören Alice boğulacak gibi oldu.

"Telefon hâlâ sizde mi? Size ondan kurtulmanızı söylemiştim!"

"Hayatta olmaz! Onu çalmak için neler çektik. Ayrıca şimdilik sahip olduğumuz tek şey bu. Bir süre daha işimizi görebilir."

"Bununla izimizi birkaç dakikaya kalmaz bulurlar. Siz hiç polisiye roman okumadınız mı? Sinemaya da mı gitmediniz?"

"Sakin olun? Burada film çekmiyoruz."

Alice tam küfretmek için ağzını açacaktı ki, durdu. Rüzgarın kulağına ulaştırdığı iki tonlu siren sesiyle beyninden vurulmuşa dönmüştü. Birkaç saniye boyunca yolu kaplayan kırmızı ışıklara baktı. Sireni ve ışıklarıyla polis arabası tam hız onlara doğru geliyordu.

*

* Parisli. (Çev. N.)

** İsviçreli saat markası. (Çev. N.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çabuk gelin!" diye bağırdı Alice, Gabriel'i kolundan çekerek.

Aceleyle Mini'ye bindiler. Alice direksiyona geçip arabayı çalıştırdı. Van Brunt Caddesi çıkmaz yoldu ve polislerin gelişi, geldikleri yoldan çıkmalarını imkansız kılıyordu.

Kısacası, olası tüm kaçış ihtimallerini...

Tek çıkış yolu demir parmaklıklı kapıydı ve ona da ne yazık ki kilit vurulmuştu.

Başka seçenek yok.

"Kemerinizi bağlayın," dedi Alice, Gabriel'e. Arabanın lastikleri, acı bir sesle yerde dönmeye başlamıştı.

Alice, elleri direksiyona kenetlenmiş şekilde otuz metre boyunca hızlanıp Mini'yi demir parmaklıklı kapıya doğru savurdu. Zincir gürültüyle parçalanmıştı. Araba, terkedilmiş fabrikanın etrafını çevreleyen eski tramvay yoluna çıkarak ilerlemeye devam etti.

Gabriel utanarak arabanın camını indirip telefonu dışarı fırlattı.

"Artık çok geç!" diye haşladı onu Alice. Öldürücü bir bakış atmayı da ihmal etmemişti.

Yerden yalnızca birkaç santim yüksekte oturan genç kadın oyuncak bir araba kullanıyor gibiydi. Geniş dingil aralığı ve ufak tekerleriyle Cooper bozuk yolda sallanarak ilerlemeye başlamıştı.

Dikiz aynasına göz attı. Polisler onları sahil boyunca takibe almışlardı. Alice sağında bir cadde keşfedene kadar iskeleler üzerinde yüz metre daha ilerledi. Ardından hemen caddeye daldı. Araba asfaltta tekrar kendini bulmuştu ve önlerinde dümdüz uzanan yol, motoru kökleyerek kuzeye doğru hızlıca ilerlemelerine olanak sağlıyordu. Günün bu saatinde Brooklyn'in bu bölgesinde trafik yoğunlaşmaya başlıyordu.

BELONGS TO KAOS TEAM

Alice iki kırmızı ışığı yok sayıp olası bir kazayı kıl payı atlatmıştı. Buna rağmen polis arabası hâlâ arkasındaydı ve gittikçe hızlanıyordu.

Mini, konfor anlamında fazla bir şey sunmasa da yol tutuşu oldukça iyiydi. Alice hızını azaltmadan külüstür tekerleri bağırtarak bölgenin ana arteri olan caddeye döndü.

Alice dikiz aynasına baktığında Taurus'un yaklaşan tehditkar ızgarasını gördü.

"Tam arkamızdalar!" diye uyardı Gabriel geriye bakarak.

Alice bölünmüş yola çıkaran tünele girmeye hazırlanıyordu. Niyeti trafiğe karışıp gözden kaybolmaktı fakat otobanda Mini Morris, Interceptor V8 ile yarışacak düzeyde değildi.

Bunun yerine içgüdülerine kulak verip ani bir fren ve direksiyon darbesiyle arabayı, işçilerin çalışma halindeki yer altı yaya yolunun çatısına ulaşmak için kullandıkları rampaya sürdü.

"Bizi öldüreceksiniz!" diye bağırdı Gabriel, bir yandan da tüm gücüyle emniyet kemerine sıkıca tutunmuştu.

Bir eli direksiyonda, diğer eli vites kolunda, Alice arabayı çakıllı yolda yirmi metre kadar daha sürdü. Araba bu elverişsiz yolda gömülecek gibi oluyordu ki Alice, Cobb Hill'e çıkan beton yola saptı.

Kıl payı...

Direksiyonu önce sola, sonra sağa kırdı ve ustalıkla vitesi değiştirdi.

Araba canlı renklere boyanmış butiklerle dolu bir caddeye çıkmıştı: vızır vızır işleyen bir kasap, İtalyan baharatçısı, pastane hatta berber dükkanı bile vardı.

Burada çok fazla iman var!

Polis arabası hâlâ peşlerindeydi fakat Alice, Mini

BELONGS TO EXODUS TEAM

Cooper'm ufak boyutlarından faydalanarak arabaların arasından sıyrılmayı biliyordu.

*

Gördükleri manzara şimdi değişmişti. Red Hook'un endüs-triyel havası yerini sakin bir banliyöye bırakmıştı: minik bir kilise, ufak bir okul, önlerinde ufak bahçeleriyle kırmızı tuğladan yapılmış birbirinin aynısı evler.

Yollar dar olmasına rağmen Alice hızını kesmemiş, ayağı gazda, gözlerini dikiz aynasından ayırmadan ilerliyordu. Camın gerisinde görüntü son sürat akıyordu. Mini'nin kasası pek eskiydi ve Alice vitesi her değiştirdiğinde araba parçalanacakmış gibi sesler çıkartıyordu.

Ufak bir sokağı geçtiklerini fark edince Alice frene asılıp arabayı geri vitese aldı ve son sürat bu sokağa daldı.

"Buradan gidemezsiniz! Ters yöndeyiz!"

Üstüne üstlük büyük bir teslimat kamyonu tüm yolu kapatmıştı.

"Yavaşlayın! Kamyona çarpacağız!"

Onun bu uyarısını duymazdan gelen Alice hızını iyice arttırarak Mini'yi kaldırıma çıkardı. Yeterince yorulmuş olan amortisörler bu son manevraya dayanamamıştı. Alice komaya abanarak kamyonun arkasından zorla geçişini tamamladı. Yan aynasına göz attığında polis arabasının kamyonetle burun buruna kalıp, ilerleyemediğini gördü.

Birkaç saniye kazandık!

Hâlâ kaldırımda ilerleyen minik araba hızla sağa kırarak tekrar asfalt yola çıktı.

Etrafı demir çitlerle çevrilmiş İngiliz bahçesine doğru ilerlediler: Cobble Hill Park.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Nerede olduğumuzu biliyor musunuz?" diye sordu Alice, parmaklıkların yanında yavaşça sürerken.

Gabriel trafik levhalarını inceliyordu.

"Sağa dönün. Atlantic Avenue'ye çıkacağız."

Alice onun dediğini yaptı ve dört şeritli bir yola çıktılar: JFK'nin* civarından East River'ın kıyılarına kadar New York'u doğu batı yönünde boydan boya geçen ana arterdeler-di. Alice bu yolu hemen tanımıştı. Havaalanına gitmek için taksiler bazen bu yolu kullanıyordu.

"Manhattan Köprüsü'ne yakınız, değil mi?"

"Tam arkamızda."

Alice yarım tur dönerek Interstate'e" bağlandı. Hemen sonra Manhattan'a çıkan katlı kavşağı fark etti. Havada asılı duran köprünün gri direkleri uzaktan seçiliyordu. Kablo yığınlarının ortasında yükselen iki çelik kule.

"Tam arkamızda!"

Polis arabası tekrar görüş alanlarına girmişti.

Yön değiştirmek için artık çok geç.

Bu noktada yalnızca iki çıkış yolu vardı: Long Island'a doğru sürmek veya Manhattan'a geri dönmek. Köprüye ulaşmak için 29A çıkışına doğru ilerlediler. Yedi trafik şeridi, dört metro yolu ve tek bisiklet şeridiyle Manhattan Köprüsü, Brooklyn'de yediği yolcu ve arabaları East River'a tüküren bir dev gibiydi.

Burada yol aniden daralıyordu. Köprünün girişinden önce yuvarlak çizen uzun, beton üst geçitten geçmeleri gerekiyordu.

Yol tıka basa doluydu ve arabalar trafikte anca durkalklarla ilerleyebiliyordu. Trafiğe saplanan Alice de tıpkı

* John F. Kennedy Uluslararası Havaalanı (Çev. N.)
** Eyaletlerarası Otoyol (Çev. N.)

BELONGS TO KAOS TEAM

diğer araçlar gibi dörtlülerini yaktı. Polisler yüz metre kadar gerideydi. Arabaların açılarak yol vermesi için fazla dar olan yolun bu bölümünde polis sirenleri işe yaramıyordu. Bu durumda kaçak çiftin de fazla şansı kalmamıştı.

"Buraya kadar," dedi Gabriel.

"Hayır. Köprüyü hâlâ geçebiliriz."

"Bir düşünün, yerimizi tespit ettiler ve artık arabayı tanıyorlar. Geçmeyi başarsak bile köprünün çıkışında başka devriye arabaları bizi bekliyor olacak!"

"Önce şu ses tonunuzu alçaltın, tamam mı? Unutmayın ki yerimizi tespit edebilmelerinin sebebi sizsiniz. Şu lanet telefondan kurtulmanızı söylemiştim."

"Tamam, kabul ediyorum. Her şeyi berbat ettim."

Alice birkaç saniyeliğine gözlerini kapadı. Polislerin kimliklerini tespit edebilmiş olduklarını sanmıyordu. Çok da önemi yoktu zaten. Bununla birlikte Keyne'in de dediği gibi, sorun arabayı tespit etmiş olmalarıydı.

"Haklısınız."

Trafiğin ilerilerde açılmaya başladığını görünce kemerini çözüp kapıyı açtı ve Gabriel'e dönüp, "Direksiyona geçin," dedi.

"Ne? Nasıl ben haklıyım?"

"Arabayı tespit ettiler. Yeni bir şey deneyeceğim."

Gabriel şaşırmıştı. Yine de direksiyona geçti. Köprüye bağlanan çevre yolunda arabalar hâlâ adım adım ilerliyordu. Alice'i kaybetmemek için gözlerini kısarak onu takip etti. Bu kızın yapabilecekleri onu her seferinde şaşırtıyordu. Bu sefer de tüm çevikliğiyle trafiğin arasında ilerliyordu. Onun silahını belinden çıkardığını görünce paniğe kapıldı. Bej rengi eski bir Honda Accord'un yanındaydı.

Sıradan bir araba... Ne yapmak istediğini şimdi anlamıştı.

BELONGS TO KAOS TEAM

Elindeki silahın namlusunu cama çevirmişti. Arabanın şoför koltuğundaki kadın ikiletmeden dışarı çıkmış, çoktan bariyerleri aşarak bayırdan aşağı doğru koşmaya başlamıştı.

Gabriel hayranlığını belirten bir ıslık çaldı. Arkasına baktı; polis arabası kıvrılan çevre yolunun aşağısında kalmıştı. Bu mesafeden olan biteni görmelerine imkan yoktu.

O da arabadan çıkıp trafiğin çözüleceği anda Alice'in yanma, Honda'ya geçti.

*

Gabriel arabaya girdiğinde Alice'e göz kırpıp ortamı yumuşatmak için şikayet ediyormuş gibi yaptı.

"Şu küçük İngiliz'e alışmaya başlamıştım. Bu külüstürden çok daha fazla albenisi olduğu ortada."

Stres altında Alice'in yüz çizgileri sertleşmişti.

"Soytarılık yapacağınıza torpido gözüne bakın."

Dediğini yaptı ve sabahtan beri eksikliğini en çok hissettiği şeyi buldu: bir paket sigara ve bir çakmak.

"Şükürler olsun!" dedi Gabriel sigarasını yakarken.

İki büyük fırt çektikten sonra sigarayı Alice'e uzattı. Direksiyonu bırakmadan o da Gabriel'in uzattığı sigaradan içti. Tütünün acı tadı başını döndürmüştü. Acilen bir şeyler yemesi gerekiyordu yoksa bayılacaktı.

Temiz hava alabilmek için camı açtı. Sağda Midtovvn'un gökdelenleri ışıklar saçarak parlıyor, solunda ise Aşağı Doğu Yakası'nın dizi dizi binaları, eşi Paul'un hayranı olduğu polisiye romanlarındaki dekorları andırıyordu.

Paul...

Anılarını boş verip saatine baktı. Bilincini kaybetmiş hal-

BELONGS TO KAOS TEAM

de parkta uyanalı bir saatten fazla olmuştu. O andan itibaren soruşturmalarında bir adım ilerlememişlerdi. Olay hâlâ tüm gizemini koruyordu. Üstüne üstlük işleri iyice karıştıran, hatta daha tehlikeli kılan yeni sorular eklenmişti.

Soruşturmalarında hızlanmaları gerekiyordu ve bu noktada Gabriel haklıydı: Para olmadan hiçbir şey yapamazlardı.

"Rehincinin adresini verin," dedi, araba Manhattan'a yaklaşırken.

BELONGS TO EXODUS TEAM

Çin Mahallesi

Aslında yaşlanmak,
geçmişinden korkmamaktan başka bir şey değildir.

Stefan Zweig

Araba Bowery'i geçip Mott Street'e döndü. Alice baharat dükkanlarından birinin önünde dar da olsa arabayı park edecek yer bulmuştu.

"Rehinci, yanlış hatırlamıyorsam bu caddenin biraz aşağısında," dedi Gabriel, arabadan inip Honda'nın kapısını kapatırken.

Alice arabayı kilitleyip ona yetişti.

Çok geçmeden ana caddeye ulaştılar. Mott Street insanlarla dolu, hareketli ve dar bir caddeydi. Çin Mahallesi'ni koyu renk tuğlalardan yapılmış binaların oluşturduğu koridorlar ve demir merdivenler boydan boya kaplıyordu.

Kaldırımlarda dövme dükkanları, akupunkturcular, mücevher mağazaları, taklit ürünler satan dükkanlar, baharatçılar

BELONGS TO KAOS TEAM

ve önlerindeki tezgahlara kaplumbağa kabuklan ve kancalara geçirilmiş ördekler dizmiş restoranlar uzanıyordu.

Gri cephesine ışıklı dev ejderha tabelasının yerleştirildiği binaya vardılar. Pawn Shop-Buy-Sell-Loan* sözcükleri gün ışığında yanıp sönüyordu.

Gabriel rehin dükkanının kapısını araladı. Alice de hemen arkasındaydı. Birlikte, geniş bir odaya çıkan penceresiz ve karanlık koridorda ilerlediler. İçerisi ter kokuyordu.

Metal raflar çeşit çeşit yüzlerce eşyayla doluydu: düz ekran televizyonlar, ünlü markalardan çantalar, müzik enstrümanları, doldurulmuş hayvanlar, soyut tablolar...

"Saatiniz," dedi Gabriel, elini Alice'e uzatıp.

Alice rahat değildi. Paul öldükten sonra vakit kaybetmeden onu hatırlatan tüm eşyaları elden çıkarmıştı: kıyafetler, mobilyalar, kitaplar. Bugün ondan geriye kalan tek şey bu saatti. Paul'un büyük babasından kalma, pembe altından, takvimi olan ve ay dönümlerini gösteren bir Patek Philippe.

Kazanın üzerinden aylar geçtikçe bu saat bir nevi tılsım haline gelmiş, onu Paul'ün anısına bağlayan tek şey olmuştu. Alice her sabah eşinin yaptığı hareketleri tekrarlayarak saati takıyordu: Deri kayışı bileğinde sıkıyor, saati kuruyor, kadranı temizliyordu. Bu eşya onu rahatlatıyor, yapay da olsa ona güven aşılıyordu. Bir yerlerde Paul'un hâlâ yanında olduğunu ancak bu şekilde hissedebiliyordu.

"Lütfen," diye ısrar etti Gabriel.

Camdan bölmenin gerisinde androjen görünümlü, Asyalı bir genç vardı. Şekilli saç tıraşı, dar kesim kot pantolonu, inek öğrenci gözlüğü, Keith Haring karakterlerinin olduğu

İng. Alış-Satış-Rehin.

BELONGS TO KAOS TEAM

fosforlu tişörtünün üzerine giydiği önü açık kemerli ceketiyle oldukça özenli görünüyordu.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu genç Çinli. Bunu yaparken gözünün önüne düşen saçlarını kulağının arkasına atıyordu.

Onun bu bakımlı görüntüsü, mekana hakim iç karartıcı havayla oldukça zıttı. Alice üzülerek saati çıkarıp tezgaha koydu.

"Ne kadar?"

Rehinci, Alice'in tezgaha bıraktığı saati alıp incelemeye koyuldu.

"Parçanın orijinal olduğunu kanıtlayan bir belge var mı? Mesela sertifikası?"

"Yanımda değil," diye mırıldandı kadın. Gözlerinden ateş saçıyordu.

Çinli genç, özensizce kronografı çevirdi, saatin iğnelerini ve düğmelerini kontrol etti.

"Hassas bir parçadır," diye çıkıştı Alice.

"Tarihi ve saati ayarlıyorum," dedi çocuk, kafasını kaldırmadan.

"Saat doğru? Yeter artık, alıyor musunuz, almıyor musunuz?"

"500 dolar veririm," dedi Asyalı.

"Delirdiniz mi siz?" diye kükredi Alice ve hışımla saati onun elinden geri aldı. "Koleksiyonluk bir parça bu. En az yüz katı eder."

Dükkandan çıkmak için arkasını dönmüştü ki Gabriel onu kolundan yakaladı.

"Sakin olun!" dedi onu bir köşeye çekerek. "Kocanızın saatini satmaktan bahsetmiyoruz, tamam mı? Yalnızca bir süreliğine rehin bırakacağız. Yapılması gerekenleri hallettiğimizde onu almaya geri döneceğiz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Alice hayır anlamında başını salladı.

"Olmaz. Başka bir çözüm bulacağız."

"Başka çözüm yok! Bunu siz de biliyorsunuz," derken Gabriel sesini yükseltmişti. "Bakın, her geçen saniye zaman kaybediyoruz. Gücümüzü toplamak için bir şeyler yememiz lazım ve para olmadan hiçbir halt edemeyiz. Siz dışarıda bekleyin ve izin verin, pazarlığı ben yapayım."

Alice mağlup bir tavırla saati ona uzatıp dükkandan dışarı çıktı.

Sokağa çıkar çıkmaz birkaç dakika önce farkına varmadığı kızarmış balık, baharat, mayalanmış mantar kokuları burnuna çarptı ve midesinin ağzına geldiğini hissetti. Aniden kamına saplanan sancıyla ikiye büküldü. Safra kusmaya başlamıştı. Hissettiği baş dönmesiyle duvara yaslandı.

Gabriel haklıydı. Mutlaka bir şeyler yemesi gerekiyordu.

Gözlerini ovuşturdu ve gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü fark etti. Yerin ayağının altından kaydığını hissediyordu. Burası onu boğuyor, vücudu kendini bırakacak gibi oluyordu. Yaşadıklarının acısı sanki şimdi çıkıyordu. Kesikler içindeki bileği yanıyordu ve kasları feci şekilde ağrıyordu.

Kendini bu acı ve karmaşanın ortasında yapayalnız hissediyordu.

Zihninde görüntüler belirmeye başladı. Saati vermesiyle acı dolu geçmiş de su yüzüne çıkmıştı. Paul'u düşündü. Tanıştıkları anı. Ondan ne kadar etkilendiğini. Aşkın tüm korkuları yenecek kuvvetteki şiddetini.

Hatıraları, kaynaktan fışkıran su misali hızla beliriyor ve zihnini kaplıyordu.

Bir daha sahip olamayacağı mutlu günlerin anıları.

BELONGS TO KAOS TEAM

Hatırlıyorum...

Üç Sene Önce

Paris

Kasım 2010

Gök adeta delinmiş, düşen yağmur damlaları havayı kılıç gibi kesiyor.

"Sağa dön, Seymour. Saint-Thomas-d'Aquin Caddesi burası."

Arabanın silecekleri Paris'e düşen bu şiddetli yağmuru uzaklaştırmaya yetmiyor, son hızda çalıştığı halde şeffaf su perdesi aynı anda ön camda tekrar beliriyor.

Sivil arabamız Saint-Germain Bulvarı'nı geride bırakıp kilise meydanına çıkan dar yola sapıyor.

Gökyüzü siyah. Önceki akşamdan beri fırtına tüm şehri suya boğuyor. Önümüzdeki manzara suya karışıyor. Kilisenin alınlığı bulutların arasında kaybolmuş. Süslemeleri ve kabartmaları sisten görünmüyor. Bu fırtınada gözün seçebildiği tek şey binanın köşelerine yerleştirilmiş taş melekler.

BELONGS TO KAOS TEAM

Seymour, meydanın etrafında bir tur attıktan sonra arabayı jinekologun muayenehanesinin karşısındaki boş alana park ediyor.

"Çok sürer mi dersin?"

"Yirmi dakikadan fazla sürmez, söz veriyorum. Doktora randevu saatinde orada olacağımı söyledim."

Seymour telefonunda mesajlarına bakıyor.

"Dinle, yukarılarda bir pastane var. Seni beklerken kendime bir sandviç alıp Savignon ve Cruchy'nin soruşturmada hangi aşamada olduklarını öğrenmek için ofisi arayacağım."

"Tamam. Bir şeyler öğrenirsen bana da mesaj at. Birazdan görüşürüz. Eşlik ettiğin için teşekkür ederim," diyorum arkamdan kapıyı kapatırken.

Rüzgar, kırbaç gibi suratıma çarpıyor. Montumu kafama geçirip arabayla muayenehane arasındaki on metreyi koşar adım geçiyorum. Sekreterin kapıyı açması bir dakikayı buluyor. Hole girdiğimde telefonda olduğunu anlıyorum. Özür dilediğini belirten bir hareket yapıp beni bekleme odasına alıyor. Odanın kapısını itip içeri girerek kendimi deri koltuklardan birine bırakıyorum.

Şiddetli idrar yolu enfeksiyonu sabahtan beri günümü kabusa çeviriyor. Kasık bölgesinde kramplar, beş dakikada bir tuvalete gitme ihtiyacı, her çiş damlasında dayanılmaz yanma hissi ve beni asıl ürküten, idrarda kan.

Hasta olmak için ***gerçekten*** yanlış bir gün. Son yirmi dört saatte ben ve ekibim tüm saflarda savaşıyorduk. Elimizde somut hiçbir delilin olmadığı katil zanlısına dair ipuçlarını bulmak için kafayı patlatırken yeni bir cinayetle sarsılmış durumdayız: Paris 16. Bölge'de, Faisanderie Caddesi'ndeki lüks binadaki evinde ölü bulunmuş bir kadın. Külotlu çorapla vahşice boğulmuş, genç bir öğretmen. Saat öğleden sonra üç.

BELONGS TO KAOS TEAM

Seymour ve ben saat sabah yediden beri cinayet mahallindeyiz. Kendi isteğimizle komşuların soruşturulması görevini devraldık. Henüz ağzıma tek lokma koymadım, midem bulanıyor ve her çiş damlası, kasıklarımı jilet gibi kesiyor.

Saçıma biraz olsun çekidüzen vermek için yanımda taşıdığım küçük aynayı çıkartıyorum. Ölü gibi görünüyorum. Yağmurdan sırılsıklam olmuş haldeyim ve ıslak köpek gibi kokuyorum.

Sakinleşmek için derin bir nefes alıyorum. Bu sancılara daha önceden de aşinayım. Ne kadar acı verici olsa da sistitin kolayca tedavi edilebildiğini biliyorum: Bir doz antibiyotik aldıktan sonra ertesi sabah tüm belirtiler ortadan kayboluyor. Evimin karşısındaki eczaneye sordum fakat eczacı reçetesiz ilaç vermek istemedi.

"Bayan Schäfer?"

Duyduğum erkek sesi, kafamı aynadan kaldırmama sebep oluyor. Her zamanki jinekologumun yerinde gülen gözleri ve sarı dalgalı saçlarla çevrelenmiş güzel suratıyla bir adam duruyor.

"Ben Doktor Malaury," diyerek kendini tanıtıyor, gözlüğünü düzeltirken.

"Fakat benim randevum Doktor Poncelet ile."

"Kendisi izinde. Yerine benim baktığımı size haber vermiş olmalı."

Sinirleniyorum.

"Hayır. Aksine kendisi bugünkü randevumuzu mail yoluyla teyit etti."

Söylediklerimi doğrulamak için telefonumu çıkarıp ekranda doktorumun gönderdiği e-postayı arıyorum. Adam haklı. Mesajın yalnızca randevumuzu teyit eden kısmını okuyup, tatilde olacağı aralığı görmezden gelmiştim.

BELONGS TO KAOS TEAM

Lanet olsun.

"İçeri buyurun lütfen," diyor yumuşak bir ses tonuyla.

Huzursuzum ve içeri geçmekte tereddüt ediyorum. Erkekleri, onlardan birine muayene olmayacak kadar iyi tanıyorum. Kadın psikolojisini bildiklerinden, kadın doktorların hastaları daha doğru değerlendirdiğine inanmışımdır. Gardımı indirmeden ve işi uzatmamaya kararlı bir şekilde onu muayenehaneye doğru takip ediyorum.

"Pekala, lafı dolandırmayacağım doktor. Sistit oldum ve tedavi için antibiyotiğe ihtiyacım var. Doktor Poncelet genelde bana tek dozluk bir antibiyotik ve-"

Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor ve tiradımın tam ortasında lafımı kesip, "Affedersiniz ama bırakın da reçetenizde ne yazacağına ben karar vereyim, değil mi? Takdir edersiniz ki sizi muayene etmeden antibiyotik yazacak halim yok," diyor.

Daha da sinirlenmemeye gayret ediyorum. Belli ki işler tahmin ettiğimden zor olacak, diye düşünüyorum.

"Kronik sistit. Muayene etmenize gerek yok."

"Eminim dediğiniz gibidir fakat burada doktor benim, hanımefendi."

"Haklısınız! Doktor olan sizsiniz. Ben bir polisim ve işim başımdan aşkın! Bu yüzden rica ederim saatler sürecek aptal testlerle vaktimi almayın!"

"İstediğinizi söyleyebilirsiniz. Yine de olacak olan bu," diyor idrar bandını bana uzatırken. "Ayrıca laboratuvarda sitobakteriyolojik test yaptırmanızı istiyorum."

"Ne kadar da inatçısınız! Şu lanet olası antibiyotikleri verin de bu iş burada kapansın!"

"Uyuşturucu bağımlısı gibi davranmayı kesin ve mantıklı olun lütfen. Hayatta antibiyotiklerden başka şeyler de var."

Bir anda kendimi inanılmaz yorgun ve koca bir şapşal gibi

BELONGS TO SKYOS TEAM

hissediyorum. Kasıklarımda hissettiğim yeni bir sancı beni iki büklüm yapıyor. Teşkilatta çalışmaya başladığım günden beri birikmiş yorgunluk, volkandan yayılan lav gibi içimde yükseliyor. Uykusuz geçen çok fazla gece, çok fazla şiddet ve korku, kovalanması imkansız çok fazla hayalet...

İçim boşalmış, adeta tükenmiş gibiyim. Biraz güneşe, sıcak bir banyoya, yeni bir saç kesimine, daha kadınsı kıyafetlere ve Paris'ten uzak, kendimden uzak, iki hafta tatile ihtiyacım var.

Karşımdaki adama bakıyorum. Zarif, huzur dolu, sakin. Dingin yüz hatlarına sahip ve gülümsemesi yumuşacık. Dağınık dalgalı san saçları beni heyecanlandırıyor. Gözlerinin etrafındaki ufak çizgiler bile çekici. Bense kendimi çirkin ve aptal gibi hissediyorum. Ona mesane problemlerinden bahseden bir aptal!

"Yeterince su içiyor musunuz?" diyerek tekrar konuşmaya başlıyor. "Sistit problemlerinin neredeyse yarısının günde iki litre su içerek tedavi edilebildiğini biliyor muydunuz?"

Onu artık dinlemiyorum. Yılgınlığım asla uzun sürmez, gücüm de buradan geliyor. Görüntüler art arda zihnimde patlıyor. Bu sabah cinayet mahallindeki kadının cansız vücudu: naylon çorapla vahşice boğulmuş Clara Mautrin. Dışarı fırlamış gözleri, dehşet içinde donup kalmış suratı. Vakit kaybetmeye hakkım yok. Dikkatimin dağılmasına hakkım yok. Katili, bir kişiyi daha öldürmeden yakalamam gerekiyor.

"Peki ya fitoterapi?" diye soruyor yakışıklı sarışın. "Bitkilerin, özellikle yabanmersini suyunun bu gibi durumlarda oldukça faydalı olduğunu biliyor musunuz?"

Hiç beklemediği bir anda, seri bir hareketle masasının arkasına geçip reçete defterinden boş bir sayfa koparıyorum.

"Kendi reçetemi kendim yazacağım!"

BELONGS TO CACTUS TEAM

O kadar şaşırıyor ki beni engellemek için hiçbir şey yapmıyor.

İşimi bitirip kapıyı çarparak odadan çıkıyorum.

*

Paris, 10. Bölge

Bir ay sonra

Aralık 2010

Sabah yedi.

Audi gecenin karanlığında ilerleyip Colonel-Fabien Meydanı'nda duruyor. Komünist Parti'nin beton ve camdan yapılmış merkez binası üzerinde şehrin ilk ışıklan dans ediyor. Dışanda akıl almaz bir soğuk var. Isıtıcıyı sonuna kadar açıp Louis-Blanc Caddesi'ne ulaşmak için göbekten dönüyorum. Saint-Martin Kanalı'm geçerken radyoyu açıyorum.

- ***France Info', saatler yediyi gösterirken haberleri Bernard Thomasson sunuyor.***
- ***Merhaba Florence, herkese merhaba. Bu Noel arifesinde gündemi fırtına belirleyecek gibi duruyor. Météo France", öğle saatlerinde Paris 'i etkisi altına alacak olası bir kar fırtınası sebebiyle turuncu alarm ilan etti. Kar yağışının tüm Ile-de-Francebölgesinde trafiği olumsuz yönde etkileyeceği düşünülüyor...***

Kahrolası Noel yemeği ve ailevi yükümlülükler. Neyse ki Noel senede yalnızca bir gün kutlanıyor. Bana kalsa senede bir gün bile çok. * ** ***

* 1987'de kurulmuş Fransız haber radyo kanalı. (Çev. N.)
** Fransa Ulusal Meteoroloji Genel Müdürlüğü (Çev. N.)
*** Paris'in de içinde olduğu, Fransa'nın yirmi altı bölgesinden biri. (Çev. N.)

BELONGS TO KAOS TEAM

Paris henüz fırtınadan habersiz. Fakat bu dinginlik kısa sürecek gibi görünüyor. Akan trafikten faydalanarak hızlıca Doğu Garı'nın önünden geçiyor, Magenta Bulvarı'na saptıktan sonra 10. Bölge'yi tam gaz aşıyorum.

Annemden ve kardeşlerimden nefret ediyorum. Her seferinde kabusa dönüşen bu aile buluşmalarından tiksiniyorum. Küçük kız kardeşim Bérénice Londra'da yaşıyor ve New Bond Caddesi'nde bir sanat galerisi işletiyor. Büyük kardeşim Fabrice, Singapur'da finans sektöründe çalışıyor. Her sene eşleri ve çocuklarıyla Maldivler, Mauritius Adası, Karayipler gibi güneşli ve egzotik tatil yerlerine uçmadan önce annemin yaşadığı şehir olan Bordeaux'da Noel'i geçirmek için iki günlük mola veriyorlar.

(...) Ayrıca Bison Futé* şehir içinde ve batı kesimlerinde arabayla yola çıkılmaması konusunda uyarıyor. Noel arifesinde buna uymak zor görünse de Valilik de aynı şekilde karın akşam saatlerinde hava sıcaklığının düşmesiyle yerini buzlanmaya bırakacağından korkarak oldukça temkinli davranılmasını tembihliyor.

Réamur, ardından Beaubourg Caddesi. Marais'yi batıdan geçip ışıklarla süslenmiş Valilik Binasının önüne çıkıyorum. Uzaktan Notre Dame'ın iki devasa kulesi ve sivri oku gece karanlığını delip geçiyor.

Her sene pek az farkla aynı tiyatro oynanıyor: annem, Bérénice ve Fabrice'in başarılarına, hayattaki doğru seçimlerine ve kariyerlerine, çocuklarına, onların iyi eğitimleri ve başarılı okul hayatlarına övgüler yağdırıyor. Konuşmalar hep aynı konular etrafında dönüyor: göçmenlik, vergi, Fransız düşmanlığı. *

* Yollardaki trafik yoğunluğunu bildiren program. (Çev. N.)

BELONGS TO KAOS TEAM

Annem de kardeşlerim de ben yokmuşum gibi davranıyorlar. Onlardan değilim sanki. Zarafetten ve incelikten uzak, ıskalanmış bir erkek çocuğuyum. Başarısız bir memur, babasının kızı.

Karayollarındaki aksamalar bazı metro ve RER* ** *** hatlarına da yansıyacak gibi görünüyor. Havayolları trafiğinde de aynı aksamalar baş gösteriyor. Binlerce yolcu Paris havaalanlarında uçak iptallerinden ötürü beklemede.

Bunun yanı sıra Rhone Vadisi ve Akdeniz kıyıları şiddetli kar yağışından etkilenmeyecek. Bordeaux, Toulouse ve Marseille şehirlerinde hava sıcaklığı 15°C ile 18°C arasında değişiklik gösteriyor. Nice ve Antibes'de ise 20°C'yi bulan hava sıcaklıklarında terasta kahvaltı yapmanız mümkün.

Aptal aile bireylerimin beni yargılamalarından bıkmış haldeyim. Her seferinde aynı soruları sormaları beni çok bunaltıyor. "Hayatında hâlâ kimse yok mu?" "Sence de artık anne olma vaktin gelmedi mi?" "Niye böyle giyiniyorsun?" "Neden hâlâ ergen gibi yaşıyorsun?"

Sağlıklı olmak ve formlarını korumak için yedikleri vejetaryen yemeklerden, kuşyemine benzeyen tohumlarından, iğrenç kinoalarmdan, tofu çubuklarından ve karnabahar pürelerinden tiksiniyorum.

Notre Dame Köprüsü'nden geçmek için Coutellerie Caddesi'ne sapıyorum. Mekan büyüleyici görünüyor: solda Hötel-Dieu'nün" tarihi binası, sağda Conciergerie'nin*" göz alabildiğine uzanan cephesi ve Saat Kulesi'nin çatısı.

Aile evindeki bu buluşmalar beni hep otuz sene öncesine

* Réseau express régional d'île-de-France, d'Ile-de-France banliyö hattı. (Çev. N.)

** Paris'in en eski hastanesi. (Çev. N.)

*** 14. yüzyılda inşa edilmiş, zamanında hapishane olarak kullanılmış, günümüzde müze olan tarihi yapı. (Çev. N.)

BELONGS TO KAOS TEAM

götürüyor, çocukluk yaralarım ve ergenlik dönemindeki kırgınlıklarım yeniden canlanıyor, aile içindeki anlaşmazlıklar tekrar su yüzüne çıkıyor, mutlak yalnızlığım beni yeniden buluyor.

Her sene bu sefer son deyip kendimi yine aynı deliliğin içinde buluyorum. Neden bilmiyorum. İçimde bir taraf köprüleri tamamen yakmak istiyor, diğer tarafım ise prenses kıyafetleri içinde, doğru adamla çıkageldiğimde suratlarının alacağı ifadeyi görmek için her şeyini vermeye hazır.

Seine Nehri'nin sol kıyısındayım. Kıyıdan boylu boyunca ilerledikten sonra sola, Saints-Pères Caddesi'ne dönüyorum. Yavaşlayıp dörtlülerimi yakarak Lille Caddesi'nin köşesine arabayı park ediyorum. Arabanın kapısını çarpıyor, turuncu polis kolluğumu koluma geçirip yakın zamanda yenilenmiş güzel bir binanın diafonuna basıyorum.

Parmağımı zilden çekmeden otuz saniye kadar çalıyorum. Hafta başı aklıma üşüşen bu fikir için gerekli araştırmaları yapmış durumdayım. Bir delilik yaptığımın farkındayım. Fakat farkında olmak vazgeçmeme yetmiyor.

"Evet? Kimsiniz?" diye soruyor apar topar uyandığı belli olan ses.

"Paul Malaury? Polis! Kapıyı açın lütfen."

"Nasıl..."

"Polis! Kapıyı açın, bayım."

Otomatiğe basmasıyla apartman kapısının ağır kanatlarından biri yerinden oynuyor. Asansörü boş verip üçüncü kata kadar merdivenlerden çıkıp kapıyı yumrukluyorum.

"Tamam, tamam, geliyorum!"

Bana kapıyı açan adam yakışıklı jinekologum. Fakat boksennm ve eski tişörtünün içinde, birbirine geçmiş dağınık san

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

saçları, şaşkınlık, yorgunluk ve endişe okunan yüz ifadesiyle bu sabah üzerinde aynı dinginlik yok.

"Fakat... Sizi tanıyorum. Siz..."

"Başkomiser Schäfer. Bay Malaury, şu an, 24 Aralık Perşembe günü saat 7:16'dan itibaren göz altına alındığınızı bildiriyorum. Haklarınız-"

"Affedersiniz ama bir yanlışlık olmalı! Sebebini öğrenebilir miyim lütfen?"

"Evrakta sahtecilik. Benimle gelin lütfen."

"Şaka mı bu?"

"Arkadaşlarımı yukarı çağırmak zorunda bırakmayın beni, Bay Malaury."

"En azından pantolonumu giyebilir miyim?"

"Çabuk olun. Üzerinize kaim bir şeyler de alın. Karakolda ısıtma sistemimiz arızalı."

O giyinirken içeriye göz atıyorum. Haussman stilindeki daire oldukça sade bir atölyeye dönüştürülmüş. Birkaç duvar yıktırılmış, Macar parkesi yerler beyazlatılmış. Bununla birlikte iki mermer şömine ve oymalı kartonpiyerler korunmuş.

Oda kapılarından birinin arkasında, yatakta fal taşı gibi açılmış gözlerle beni izleyen yirmili yaşlarındaki kızıl saçlı genç kadını fark ediyorum. Bitmez tükenmez bir bekleyiş.

"Biraz hızlı olun, Malaury!" diye bağırıyorum kapıya vurarak. "Alt tarafı bir pantolon giyeceksiniz!"

Doktor iki dirhem bir çekirdek banyodan çıkıyor. Tivit ceketi, ekose pantolonu, gabardin rüzgarlığı ve cilalı botlarıyla o süper haline geri dönmüş. Kadını rahatlatacak birkaç söz söyleyip ardımdan basamakları iniyor.

"Diğer polisler nerede?" diye soruyor caddeye çıktığımızda.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yalnızım. Sizi yataktan çıkarmak için özel timi harekete geçirecek halim yok."

"Fakat bu polis arabası değil."

"Sıradan bir araba işte. Uzatmayın ve öne geçin."

Bir anlık tereddütten sonra yanıma, yolcu koltuğuna oturuyor.

Arabayı çalıştırıyorum ve gün ağarırken tek kelime etmeden ilerliyoruz. 6. Bölge ve Montpamasse'ı henüz geçmişken sessizliği bozan Paul oluyor.

"Ciddiyim. Bu oyunlar ne demek oluyor? Geçen ay reçete çaldığınız için sizi şikayet edebilirdim, biliyorsunuz. Doktorunuza teşekkür edebilirsiniz, beni bin bir bahaneyle vazgeçiren o oldu. Dürüst olmak gerekirse sizin için 'Delidir, aldırmayın,' dedi."

"Ben de hakkınızda çeşitli bilgiler edindim, Malaury," diyorum cebimden fotokopi kağıtlarını çıkarırken.

Kağıt tomarını açıp okumaya başladığımda kaşları çatılıyor.

"Ne demek şimdi bu?"

"Oturma iznine başvurabilmeleri için evrakları olmayan iki Malili için sahte konaklama belgesi hazırlamışsınız."

İnkar etmiyor.

"Ne olmuş yani? Yardımlaşma, insanlık... Suç mu bunlar?"

"Hukukta buna evrakta sahtecilik denir ve üç sene hapis ve kırk beş bin avro para cezası vardır."

"Hapiste yer kalmadı sanıyordum. Hem ne zamandan beri sizin departman bu konularla ilgileniyor?"

Montrouge'a yaklaşıyoruz. Maréchaux'yu geçip Paris'i Bordeaux'ya bağlayan otoyol Aquitaine'e çıkmak için yan yolların birinden A6'ya sapıyorum.

Wissous yol ayrımını fark ettiğinde Paul endişelenmeye başlıyor.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Fakat... Beni nereye götürüyorsunuz?"

"Bordeaux'ya. Şarap sevdiğinize eminim."

"Hayır, ciddi olamazsınız!"

"Noel arifesini annemlerde geçireceğiz. Çok iyi ağırlanacağınızdan emin olabilirsiniz."

Arkasına dönüp takip ediliyor muyuz diye kontrol ediyor. Rahatlamak için şakaya vuruyor. "Buldum: Arabada gizli kamera var. Departmanınızda gizli kamera şakaları yapıyorsunuz, öyle değil mi?"

Arabayı sürmeye devam ederken birkaç dakikada ona aklımdaki pazarlığı açıyorum: Ben onun sahte evrak işini daha fazla kurcalamayacaktım. O da karşılığında ailemin evindeki Noel arifesi yemeğinde nişanlımmış gibi davranacaktı.

Uzun saniyeler boyunca sessizce, gözlerini benden ayırmadan düşünüyor. Ciddi olduğumu fark ettiğinde, "Aman Tanrım! Siz şaka yapmıyorsunuz! Seçimlerinizi aileniz karşısında savunacak cesaretiniz olmadığı için tüm bu tezgahı ayarladınız. Vay canına! Sizin bir jinekologa değil, psikanaliste ihtiyacınız var," diyor.

Onun bu tepkisine sesimi çıkarmıyorum. Birkaç dakikaya kalmadan aklım başıma geliyor. Haklı. Elbette haklı. Korkağın tekiyim. Hem sonra ne bekliyordum ki? Tüm bu düzenin onu eğlendirmesini ve küçük oyunuma onun da zevkle katılmasını mı? Bir anda kendimi yine koca bir aptal gibi hissetmeye başlıyorum. Mantığımın değil, sezgilerimin peşinden gittiğimi düşünüyorum. Gücüm de zaafım da buradan geliyor. Teşkilata otuz dört yaşımda girebilmemi sağlayan zor davaları çözebilme yeteneğimi bu yönüme borçluyum. Fakat kimi zaman sezgilerim raydan çıkıp beni zor durumlara sokabiliyor. Yanımdaki adamı ailemle tanıştırma fikri bir anda saçma sapan geliyor.

BELONGS TO SOCIOS TEAM

Utancımdan kızarmış halde yenilgiyi kabulleniyorum. "Haklısınız. Ben... Ben çok üzgünüm. İleriden dönüp sizi evinize bırakacağım."

"Önce en yakın benzin istasyonunda durun lütfen. Deponuz neredeyse boşalmış."

*

Depoyu süper benzinle dolduruyorum. Parmaklarım yapış yapış ve benzin kokusu başımı döndürüyor. Arabaya geri döndüğümde Paul Malaury'nin koltukta olmadığını fark ediyorum. Kafamı kaldırdığımda çoktan restorana girmiş olduğunu ve camın arkasından ona katılmam için el kol hareketi ile beni çağırdığını görüyorum.

"Size çay söyledim," diyor oturmam için işaret ederken.

"Yanlış tercih. Yalnızca kahve içerim."

"Bilseydim fazla kolay olurdu," diyor gülümseyerek ve makineden içeceğimi almak için ayağa kalkıyor.

Bu adamda beni işkillendiren bir şeyler var: soğukkanlı hali, İngilizvari beyefendiliği, hiçbir koşulda kaybetmediği cazibesi.

İki dakika sonra masaya geri geliyor ve önüme kocaman bir bardakta kahve ve peçeteye sarılmış bir kruvasan koyuyor.

"Pierre Herme'ninkiler* kadar olmasa da göründükleri kadar kötü değiller," diyor ortamı neşelendirmek için.

Söylediklerini desteklercesine elindeki hamur işinden bir ısırık alıyor. Gizlemeye çalışsa da esnemesini engelleyemiyor.

"Beni gerçekten de sabahın 7'sinde yatağımdan kaldırdınız. Hem de şöyle keyif yapabileceğim tek günde!"

* Ünlü bir pasta şefi. (Çev. N.)

BELONGS TO KAOS TEAM

"Sizi geri bırakabileceğimi söyledim. Yatağa, sevgilinizin yanma dönmeniz için hâlâ vakit var."

Çayından bir yudum alıp, "İtiraf ediyorum, sizi tam olarak anlayabilmiş değilim. Neden Noel'i size iyilikten çok zararı dokunan insanların yanında geçirmek istiyorsunuz?" diye soruyor.

"Boş verin. Sizin de söylediğiniz gibi, benim bir psikanaliste ihtiyacım var."

"Peki ya babanız? Tüm bunlar hakkında o ne düşünüyor?"

Onun bu sorusunu geçiştiriyorum.

"Babam uzun zaman önce öldü."

"Bana hikaye anlatmayı kesin!" diye çıkışıyor telefonunu bana uzatırken.

Neyle karşılaşacağımı bile bile ekrana bakıyorum. Ben benzin alırken Malaury'nin internette araştırmasını yapmış ve babamla ilgili birkaç ay öncesine ait haberlere ulaşmış olduğunu görüyorum.

Eski "süper-polis" Alain Schäfer
iki yıl hapse mahkum edildi

Bundan üç sene önce eski polis Alain Schäfer'in tutuklanması Lille Polis Teşkilatı'nda deprem etkisi yarattı. 2 Eylül 2007 sabahında Ulusal Polis Soruşturma Birimi (IGPN) Schâfer'i evinde, ilgilendiği davalar ve görüştüğü kişilerle ilgili sorguya çekti.

Aylar süren soruşturmanın ardından polis teşkilatı, büyük ölçekli bir yolsuzluğu ve yüksek rütbeli Kuzey Adli Polisi'nin de bulaştığı çok sayıda rüşveti ortaya çıkardı. Meslektaşları tarafından sevilen ve sayılan eski polis, gözaltı süresince usulsüzlük ve rüşvet çarkının baş aktörleriyle 'yakın ilişkilerde' olduğunu itiraf etti. Eski

BELONGS TO KAOS TEAM

polisin, narkotik ekip tarafından bilgi toplama amacıyla piyasaya sürülecek kokain ve esrarı kendi çıkarları doğrultusunda kullandığı ortaya çıkartıldı.

Önceki gün itibarıyla Lille Asliye Ceza Mahkemesi, eski polisi 'pasif usulsüzlük', 'gizli ittifak', 'uyuşturucu madde ticareti' ve 'sır saklama yükümlülüğünün ihlali' suçlarından suçlu buldu...

Gözlerim buğulanıyor, bakışlarımı ekrandan kaçırıyorum. Babamın bu rezilliklerini ezbere biliyorum.

"Görüyorum ki oldukça meraklısınız."

"Söyleyene bakın!"

"Evet, babam hapiste. Ne olmuş yani?"

"Noel'de belki de onu görmeye gitmelisiniz, ha?"

"Siz kendi işinize bakın!"

Israrla devam ediyor. "Hangi hapishanede olduğunu sorabilir miyim?"

"Bunu bilmenize ne lüzum var?"

"Lille'de mi?"

"Hayır. Aix-en-Provence civarındaki Luynes'de. Üçüncü karısının yaşadığı yerde."

"Neden onu görmeye gitmiyorsunuz?"

Derin bir iç çekip ses tonumu yükselterek: "Çünkü onunla konuşmuyorum. Bu mesleği yapmam için beni cesaretlendiren oydu. Kahramanım, güvendiğim tek kişiydi ve o, bu güveni zedeledi. Herkese yalan söyledi. Onu asla affetmeyeceğim."

"Sonuçta birini öldürmüş falan değil."

"Bunu anlayabileceğinizi sanmıyorum."

Kendi kendimi düşürdüğüm bu tuzaktan çıkabilmek için oturduğum yerden öfkeyle kalkıyorum. Kolumdan tutuyor.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Size eşlik etmemi ister misiniz?"

"Bakın, çok kibarsınız. Fakat birbirimizi tanımıyoruz. Sizi aptalca bir şeye bulaştırdım ve bunun için özür diledim. Babamı tekrar görmek isteyeceğim gün bunu siz olmadan yapabilirim, tamam mı?"

"Nasıl isterseniz. Ben yine de bayramların böyle şeyler için en doğru zaman olduğunu düşünüyorum."

"Israrınız canımı sıkıyor. Hayaller ülkesinde değiliz."

İnceden tebessüm ediyor. İsteğim dışında ona şunu söylediğimi duyuyorum: "İstesem bile onu göremem zaten. Elimi kolumu sallayarak hapishaneye giremem ki. İzin lazım. Sonra-"

Boşluktan yararlanıp araya giriyor.

"Siz polissiniz, Tanrı aşkına! Bir telefonla bunu ayarlayabileceğinizden eminim."

Oyunu oynamaya karar verip onu deniyorum.

"Ciddi olalım. Aix-en-Provence buradan arabayla yedi saat uzaklıkta. Paris'e yağacak şiddetli karı da göz önünde bulundurursak başkente geri dönemeyeceğiz demektir."

"Olsun, denemeye değer!" diye atılıyor. "Ben kullanacağım"

Göğüs kafesimin içinde bir yanma hissediyorum. Dengem altüst olmuş halde, birkaç saniye tereddüt ediyorum. Bu çılgın fikre kendimi kaptırasım var. Bir yandan neye inandığımı kestiremiyorum. Beni heyecanlandıran gerçekten babamı tekrar görme fikri mi yoksa hiçbir şekilde beni yargılamayan bu yabancıyla birkaç saat daha geçirecek olmak mı?

Gözlerine bakıyorum. Gördüğüm şey hoşuma gidiyor.

Anahtarı ona doğru fırlatıyorum, havada yakalıyor.

BELONGS TO KAOS TEAM

Évry, Auxerre, Beaune, Lyon, Valence, Avignon...

Güneş Otobanı'nda* gerçeküstü yolculuğumuza devam ediyoruz. Uzun zamandan sonra ilk defa bir adamla beraberken gardımı indiriyor, onun kontrolü ele almasına izin veriyorum. Kendimi serbest bırakıyorum. Radyoda dönen şarkıları dinleyip bisküvi yiyoruz. Üzerimize güneş vuruyor. Etrafta kırıntılar. Tatil gibi. Hava Akdeniz kokuyor. Özgürlük kokuyor.

İhtiyacım olan her şey var.

*

Paul beni Luynes Cezaevi'nin kapısının önüne bıraktığında saat öğlen bir buçuğu gösteriyor. Tüm yol boyunca babamla yüzleşme fikrini bir kenara bıraksam da şimdi güvenlik kameralarının doldurduğu binanın ruhsuz cephesinin önünde hareketsiz bir şekilde duruyorum. Artık geri dönmem mümkün değil.

Yarım saat sonra gözyaşları içerisinde fakat rahatlamış bir şekilde dışarı çıkıyorum. Babamı görmüş, onunla konuşmuş, bana artık imkansız görünmeyen barışmanın tohumlarını ekmiş olduğum için memnunum. Attığım bu adım kuşkusuz senelerdir yaptığım en güzel şey ve bunu neredeyse hiç tanımadığım bir adama borçluyum. Bende, ona göstermek istediğimden bambaşka bir şeyi görmüş olan o adama.

Ne sakladığınızı bilmiyorum, Bay Malaury. Benim gibi çatlak mısınız yoksa diğer erkeklerden çok mu farklısınız bilmiyorum ama ne olursa olsun, teşekkür ederim.

Ağır bir yükten kurtulmanın huzuruyla arabada uyuyakalıyorum.

* Paris'i Lyon'a bağlayan otoban, A6. (Çev. N.)

BELONGS TO KAOS TEAM

*

Paul bana gülümsüyor.

"Büyükannemin Amalfı Sahili'nde bir evi olduğunu söylemiş miydim? Noel'i İtalya'da geçirdin mi hiç?"

Gözlerimi açtığımda İtalya sınırını yeni geçmekte olduğumuzu görüyorum. O an Paris'ten, Bordeaux'dan, yağmurdan ve 36'dan uzakta San Remo'dayız ve güneş yavaş yavaş batıyor.

Bakışlarını üzerimde hissediyorum. Onu hep tanıyormuşum gibi. Aramızda böyle derin bir bağın nasıl bu kadar hızlı oluştuğuna anlam veremiyorum.

Varoluşunuz süresince hayatın size bir kapı açıp hiç beklemediğiniz bir karşılaşma sunduğu nadir anlar vardır. Sizi olduğunuz gibi, her şeyinizle kabul eden, içinizdeki çatışmaları, korkuları, pişmanlıkları, kafanızı bulandıran şeyleri görebilen ve tüm bunlara rağmen sizi sakinleştirmeyi başaran, sanki sizi tamamlıyormuş gibi hissettiren o kişiyle karşılaşmanız. Size kendinize bakmaktan korkmadığınız aynayı uzatan o kişiyle karşılaşmanıza.

*

"Bir an yeterli. Bir bakış, bir karşılaşma. Yerle bir etmek için bir varoluşu. Doğru insan, doğru zaman. Şans ya da kader, görünmez bir tanrının geçici hevesi."

Noel arifesini Roma'da bir otelde geçirdik.

Ertesi gün Amalfı Sahili'ni boydan boya aşıp, Ravello'nun yüksek bahçelerine doğru Ejderha Vadisi'ni dolaştık.

Beş ay sonra evlenmiştik.

Mayıs ayında hamile olduğumu öğrendim.

BELONGS TO KAOS TEAM

Bir kapının açılıp tüm varlığınızın ışıkla dolduğu çok nadir anlar vardır. İçinizdeki bir şeyler özgürlüğüne kavuşmuş gibi hissedersiniz. Havada hafifçe süzülürsünüz. Hız sınırı olmayan bir yolda arabayla gidiyormuşsunuz gibi. Seçimleriniz berraklaşır, soruların yerini cevaplar alır, korku yerini aşka bırakır.

Hayatta bu anları tatmak lazım.

Uzun sürdüğü pek görülmemiştir.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mağlup Olmak

Her zaman sandığımızdan daha fazlasını yapabiliriz.

Joseph Kessel

Çin Mahallesi

Bugün

10:20

Kalabalığın gürültüsü. Mide bulandırıcı kurutulmuş balık kokusu. Demir kapının gıcırtısı.

Gabriel rehinci dükkanından çıkıp Mott Street'te birkaç adım atmıştı ki onu gören Alice hatıralarından silkelenip o ana geri döndü.

"İyi misiniz?" diye sordu Gabriel, onun sıkıntısını fark etmiş gibi.

"İyiyim. Ee, kocamın saati?"

Gabriel, "1600 dolara saydırdım," derken para tomarını gururla sallıyordu. "Ve söz veriyorum, en kısa zamanda onu

BELONGS TO KAOS TEAM

geri alacağız. Bu arada kahvaltı etmeye ne dersiniz? Bunu çoktan hak ettik."

Alice onu onayladı ve beraber Çin Mahallesinden çıkıp Bowery'nin nezih sokaklarına doğru güneş ışığının altında hızlıca yürümeye başladılar.

Çok da eski olmayan bir geçmişte, Manhattan'ın bu kısmı uyuşturucu bağımlılarının, fahişelerin ve evsizlerin yaşadığı tehlikeli bir bölgeyken şimdilerde şık ve nezih bir mahalle haline gelmişti. Geniş yollar, zengin bir mimariye sahip, renk renk binalar. Göz alıcı binaların ortasında küçük butikler ve restoranlar New Museum'un alışılmadık siluetinden ayrılıyordu. Rastgele ve üst üste konumlanmış ayakkabı kutularını andıran yedi katlı müze binası, her an devrilecekmiş izlenimi uyandırıyordu. Keskin çizgileri ve gümüş rengi detaylarla işlenmiş kusursuz beyazdan cephesiyle Aşağı Batı Yakası'nın dekoruyla tezat oluşturuyordu.

Alice ve Gabriel karşılarına çıkan ilk kahve dükkanı Peppermill Coffee Shop'un kapısını iterek içeri girdiler.

Karşılıklı yerleştirilmiş krem rengi deri koltuklara geçtiler. Kafe, duvarlardaki beyaz fayansları, kartonpiyerleri, büyük camları ve kestane ağacından parke döşemeleriyle hem şık hem de rahat bir ortam sunuyordu. Mekanın samimiyeti Çin Mahallesi'nin hengamesinden son derece farklıydı. Sonbahar ışıkları kasanın arkasındaki metal espresso makinesinden yansıyarak etrafı ışığa boğuyordu.

Müşterilerin menüye bakmaları, internette dolaşabilmeleri, dergi ve gazeteleri rahatça okuyabilmeleri için her masanın ortasına gömülmüş tabletler vardı.

Alice menüyü inceledi. O kadar açtı ki midesinden gelen sesleri duyabiliyordu. O Cappuccino ve somonlu börek, Gabriel de latte ve Monte-Cristo sandviçte karar kıldı.

BELONGS TO KAOS TEAM

Çok geçmeden yelek, kravat ve fötr şapka giymiş bir barista siparişlerini getirdi. Tabaklara yumulup kahvelerini tek yudumda bitirdiler.

Alice birkaç lokmada krema, taze soğan ve dereotuyla tatlandırılmış somonlu böreğini mideye indirdi. Yavaş yavaş gücünü geri topladığını hissediyordu. Gözlerini kapatıp kendini eski ahşap radyodan yayılan blues ezgilerine bıraktı. Zihnini biraz olsun sakinleştirmeyi ve büyükannesinin dediği gibi, 'beyin hücrelerini hizaya sokmayı' denedi.

"Ciddi bir şeyler atlattığımız kesin," diye söze başladı Gabriel, sandviçinin son lokmasını ağzına sıkıştırırken.

Uzaktaki barmene bardaklarını yenilemesi için işaret etti. Alice gözlerini açtı, ona döndü ve konuşmaya başladı: "Sıfırdan başlamamız lazım. Elimizdeki ipuçlarını sıraya koyup teker teker hepsini inceleyeceğiz: Greenwich Hotel'in telefon numarasını, kolunuza kazınmış sayıları..."

Bir an durdu. Aşın kıllı yapısıyla dikkat çeken garson, Alice'in gömleğindeki kan lekesini fark etmiş ve olduğu yerde kalakalmıştı. Alice belli etmeden montunun fermuarını yukan kaldırdı.

"Parayı paylaşacağımızı varsayıyorum," dedi Gabriel ve cebinden Çinli'nin verdiği 1600 dolan çıkardı. "Tüm yumurtaları aynı sepete koymanın manası yok, değil mi?"

Alice'in önüne 100 dolarlık sekiz banknot bıraktı. Genç kadın paraları sayıp kot pantolonunun cebine sıkıştırırken katlanıp cebine konmuş kağıt parçasını fark etti.

"Şuna bakın!"

Büyük restoranların vestiyerlerinde veya otellerin emanet hizmeti karşılığında verdikleri fişlere benziyordu. Gabriel

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

görmek için öne doğru eğildi. Fişin üzerinde 127 yazıyordu. Kağıttaki filigran iç içe geçmiş G ve H harflerinden oluşan gizli bir logoyu işaret ediyordu.

"Greenwich Hotel!" diye haykırdı ikisi birden.

Bir anda tüm umutsuzlukları uçup gitmişti.

"Toparlanın, gidiyoruz," dedi genç kadın.

"Ama daha patates kızartmalarımı yemedim!"

"Daha sonra tıkınırsınız."

Gabriel hesabı öderken Alice çoktan masadaki tablette otelin adresini aramaya koyulmuştu.

"Otel, Greenwich ve North Moore'un kesiştiği yerde," dedikten sonra kimseye fark ettirmeden masanın üzerindeki bıçağı alıp montunun cebine koydu.

Keyne ceketini omzuna attı.

Beraber restorandan çıktılar.

*

Honda, park halindeki iki taksinin arkasında duruyordu. Greenwich Hotel, Hudson Nehri kıyılarının birkaç metre ötesinde, TriBeCa'nın göbeğinde yükselen, tuğla ve camdan yapılmış yüksek bir binaydı.

"Biraz aşağıda, Chambers Caddesi'nde bir otopark var," dedi Gabriel tabelayı göstererek. "Arabayı park edip-"

"Söz konusu bile değil!" diye kestirip attı Alice. "Oraya yalnız gideceğim. Siz de beni, her ihtimale karşı araba çalışır halde bekleyeceksiniz."

"On beş dakikaya dönmüş olmazsanız ne yapayım? Polisi arayayım mı?"

"Burada polis benim öyle değil mi?"

BELONGS TO KAOS TEAM

Alice'in kapıya yöneldiğini gören otelin kapıcısı, gülümseyerek ona kapıyı açtı. Alice başıyla teşekkür edip hole girdi.

Göz kamaştıran lobi, zarif ışıklar altında geniş bir kütüphaneye dönüştürülmüş bir salona açılıyordu. İki büyük odunun yandığı şöminenin etrafına Chesterfield tarzı deri bir kanepe ve kumaş döşeli koltuklar yerleştirilmişti. Camekanın ardında biraz ötede İtalya'daymışsınız hissi veren bir çiçek bahçesi göze çarpıyordu.

"Hoş geldiniz, hanımefendi. Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu resepsiyondaki genç kız. Kalın çerçeveli gözlüğü, yüksek bel eteği, geometrik desenli gömleği, kabarık kestane-kızıl saçları ile otelin son moda heteroklit dekoruyla uyum içindeydi.

"Vestiyere bıraktığım bavulumu almak için gelmiştim," dedi Alice, elindeki fişi ona uzatırken.

"Elbette. Sizi biraz bekleteceğim."

Fişi meslektaşına uzattı ve adam bitişikteki odanın içinde gözden kayboldu. Çok geçmeden tutamacında 127 yazan etiketin sallandığı deri Bond çantayla geri döndü.

"Buyurun, hanımefendi."

Gerçek olamayacak kadar güzel, diye düşündü Alice çantayı almak için uzandığında.

Şansını biraz daha zorlamaya karar vermişti.

"Çantayı bırakan kişinin ismini öğrenebilir miyim?"

Masanın ardındaki genç kızın kaşları çatıldı.

"Çantayı sizin bıraktığınızı zannediyordum, hanımefendi. Yoksa hiçbir koşulda onu size teslim etmezdim. Bu durumda çantayı iade etmenizi-"

"New York Polis Departmam'ndan dedektif Alice Schäfer!" diye gürledi Alice, kadının başka bir şey demesine vakit bırakmadan. "An itibariyle sorguladığım-"

BELONGS TO KAOS TEAM

"Aksanınız, New York polisi olmak için kulağa fazla Fransız geliyor," diye araya girdi resepsiyonist. "Kartınızı görebilir miyim?"

"Çantayı bırakan kişinin ismini söyleyin!" dedi Alice, ses tonunu daha da yükselterek.

"Yeter! Güvenliği çağırıyorum."

Alice düelloyu kaybettiğini anlamıştı ve hızlıca oradan uzaklaşmaya karar verdi. Sıkıca çantaya yapışıp uzun adımlarla çıkışa yöneldi. Kapıcının yanından hiçbir şey olmamış gibi geçip kendini dışarı attı.

Adımını sokağa atmasıyla kulakları sağır eden bir alarm ötmeye başladı. Sokakta tüm gözler Alice'e çevrilmişti.

Panik halindeki genç kadın o an alarmın sandığı gibi otelden değil, elinde tuttuğu çantadan geldiğini anlamıştı.

Kaldırımda koşarken gözleri Gabriel'i ve arabayı arıyordu. Caddenin karşısına geçmek için yola indiğinde vücuduna yıldırım misali çarpan elektrik şokuyla yere yığıldı.

Nefesi kesilmişti, çanta elinden düştü.

BELONGS TO KAOS TEAM

İkinci Bölüm

Acının Belleği

BELONGS TO CACTUS TEAM

BELONGS TO
EXCOS TEAM

Acının Belleği

Gerçek talihsizlik,
yılların bizden çaldıkları değil
giderken geride bıraktıklarıdır.

William Wordsworth

Alarm ötmeye bir süre daha devam ettikten sonra başladığı gibi bir anda sustu.

Asfalta yığılmış haldeki Alice, zorlukla gözlerini açabildi. Kulakları uğulduyordu ve görüşü bulanıktı. Henüz kendine gelememişti ki tepesinde dikilen birinin gölgesini fark etti.

"Hadi, ayağa kalkın!"

Gabriel yerden kalkmasına yardım edip Alice'i arabaya taşıdı. Onu yolcu koltuğuna oturtup az ötede, kaldırımda duran çantayı almaya gitti.

"Hadi!"

Direksiyona geçip arabayı çalıştırdı. Keskin direksiyon

manevralarından sonra şehrin en batısındaki caddeye, nehir boyunca uzanan Batı Yakası otobanına çıkmışlardı.

"Lanet olsun, peşimizdeler!" diye bağırdı Alice, elektrik akımının çıkardığı dumanların arasından.

Bembeyaz olmuştu. Midesi bulanıyordu, kalp atışları hızlanmıştı. Bacakları titriyor ve midesinden yükselen safra göğsünü yakıyordu.

"Size ne oldu böyle?"

"Çantada tuzak vardı, siz de gördünüz!" dedi Alice bitkin bir halde. "Biri otelde olduğumuzu biliyordu ve uzaktan alarmı çalıştırdı."

"Paranoyaklaşıyorsunuz..."

"Elektrik akımını benim yerime almanızı çok isterdim! Eğer uzaktan her adımımızı izleyen birileri varsa kaçmamız hiçbir işe yaramayacaktır."

"Kimin bu çanta?"

"Öğrenecek fırsatım olmadı."

Araba son sürat kuzeye doğru yol alıyor, güneş ufku aydınlatıyordu. Hudson'da ilerleyen gemileri ve yelkenlileri, Jersey City'nin gökdelenlerini, eski iskelelerin metal yapılarını seçmek mümkündü.

Gabriel önlerindeki minibüsü sollamak için hızlandı. Dönüp Alice'e baktığında, genç kadının kafeden çaldığı bıçakla deri ceketinin astarını söktüğünü gördü.

"Kendinize gelin, delirdiniz mi?"

Alice içgüdülerine güveniyordu. Ona cevap vermeden yaptığı işe devam etti. Kendinden emin, aceleyle önce ayağındaki botları çıkardı, hemen ardından bıçak yardımıyla botlardan ilkinin topuğunu söktü.

"Tanrı aşkına, ne yapıyorsunuz?"

"İşte aradığım şey!" dedi Alice. Bir yandan ikinci botun

BELONGS TO SAKOS TEAM

topuğunda bulduğu ufak çipi zafer edasıyla elinde sallıyordu.

"Bu bir mikrofon mu?"

"Hayır, minyatür bir GPS aleti. Yerimizi bunun sayesinde tespit etmiş olmalılar. Sizin de botlarınızda veya ceketinizin astarında bunlardan bulunduğuna eminim. Biri bizi takip ediyor. Giysilerimizi ve ayakkabılarımızı değiştirmemiz lazım. Vakit kaybedemeyiz!"

"Peki," dedi Gabriel endişeli bir bakışla.

Alice camı açıp GPS'i dışarı fırlattı ve çantaya uzandı. Çift şifreli çanta kaliteli deriden yapılmıştı ve sapındaki elektrik akımı kontrollü veya kontrolsüz bir biçimde şimdi etkisiz hale gelmişti. Çantayı açmayı denedi fakat güvenlik sistemi bunu yapmasını engelliyordu.

"Başka türlü olsa şaşardım zaten," diye homurdandı Gabriel.

"Daha sonra kilitleri kırmanın bir yolunu buluruz. O zamana kadar yeni kıyafetler alabileceğimiz bir yer bulmalıyız."

Alice'in göz kapaklan gittikçe ağırlaşıyordu; şakaklarını ovuşturdu. Migreni yeniden etkisini göstermeye başlıyor, gözleri yanıyordu. Torpido gözünü açıp içinden eski bir çift gözlük çıkardı. Daha önceden yerini tespit ettiği, saplan payetli bu kedi gözlüğünü bir çırpıda gözlerine taktı. Şehrin bu kısmındaki mimari zenginlik onun başını döndürüyordu. Uzaktan High Line üzerinde yükselen, iki sütun üzerine oturtulmuş, açık bir kitap görünümündeki Standard Hotel'in mavimsi siluetini seçti. Cam ve alüminyumdan inşa edilmiş modem yapıların geometrik çizgileri ile bunlann içinde kaybolan eski New York'un kahverengi tuğladan yapılmış ufak binaları, birbirleriyle zıtlık içindeydi.

Uzakta, sedeften buzdağını andıran bu garip şekilli bina ufuk çizgisini deliyor ve etrafı gerçeküstü bir ışığa boğuyordu.

BELONGS TO KAOS TEAM

*

İhraç fazlası ve eski askeri kıyafetler satan 27. Cadde'deki ufak butiği bulmadan önce, Meatpacking District ve Chelsea arasında bir süre dolanmak zorunda kaldılar.

Uzunlamasına mağazada etiketi sökülmüş sayısız kıyafet vardı.

"Acele edin!" diye buyurdu Alice, mağazaya girerken. "Buraya alışveriş yapmaya gelmedik, anlaşıldı mı?"

Deri asker botları, kanvas çizmeler, bomber ceketler, polar kapüşonlular, kamuflaj parkalar, şallar ve kemerlerden oluşan kıyafet yığınının içinde kendilerine uyacak kıyafetler aramaya koyuldular.

Alice vakit kaybetmeden boğazlı siyah bir kazak, üzerine oturan bir tişört, kot pantolon, yeni bir çift bot ve bej rengi bir parka bulmuştu.

Gabriel ise daha temkinli hareket ediyordu.

"Hadi artık bir karar verin!" diye çıkıştı Alice. "İşte, şunu, bir de şunu alın, tamam," dedi haki rengi pantolonu ve taşlanmış kumaştan gömleği ona uzatırken.

"Fakat... Bunlar benim bedenime uygun değil. Hem sonra tarzım da değil."

"Cumartesi gecesi kız tavlamaya dışarı çıkmıyorsunuz," diye cevapladı onu Alice. Bir yandan da yeni kıyafetlerini giymek için gömleğinin düğmelerini açıyordu.

Cazcı, kıyafetini yakası kürklü dizüstü bir palto ve bilekli yürüyüş ayakkabılarıyla tamamlamıştı. Alice gözüne kestirdiği kalın kumaştan çift deri kayışlı bir postacı çantasını ve Glock'unu dikkat çekmeden taşımasını sağlayacak bir tabanca kılıfını almayı da ihmal etmemişti. Deneme kabini olma-

BELONGS TO KAOS TEAM

dığından birbirlerinden ancak birkaç metre ötede giyinmek zorundalardı. Gabriel belli etmemeye çalışsa da Alice'e doğru bakmaktan kendini alamıyordu.

"Pis gözlerle beni süzmekten vazgeçin!" diyerek azarladı onu Alice. Bir yandan yün kazağıyla göbeğini örtmeye uğraşıyordu.

Gabriel bu sözler karşısında suçüstü yakalanmış bir çocuğun pişman ifadesiyle önüne döndü. Yine de gördüğü bir şey kanını dondurmuştu: Alice'in vücuduna bakarken kasığından göbek deliğine uzanan büyükçe bir yara izini fark etmişti.

*

"Size hepsini 170 dolara bırakırım," dedi mağaza sahibi. Kısa boylu, kel ve uzun sakallı bir tipti.

Gabriel ayakkabılarını giymekle meşgulken, Alice caddeye çıkıp kıyafetlerinin hepsini yakındaki çöp konteynerine attı. Yalnızca kanlı gömleğinden bir parçayı saklamıştı.

Pek çok şeyi açıklığa kavuşturacak bir kanıt, diye düşündü kumaş parçasını asker çantasının içine koyarken.

Kaldırımın karşı tarafındaki marketi buraya geldiklerinde gözüne kestirmişti. Temizlenmek için ıslak mendil, baş ağrısı için ağrı kesici ve ufak bir şişe maden suyu aldı. Kasaya doğru ilerlerken aklına gelen başka bir fikirle geri dönüp doğruca telefon reyonuna gitti. GSM operatörlerinden biri, abonelik gerektirmeyen telefonlar satıyordu. Yalnızca en temel özellikleri sunan cihazın dahil olduğu 14,99 dolarlık paketle beraber doksan gün boyunca kullanılacak yüz yirmi dakikalık konuşma hakkı sunan bir SİM KART satın aldı.

Alışverişini bitirip dışarı çıktığında yüzüne çarpan sert

BELONGS TO KAOS TEAM

rüzgarla birden irkildi. Hava güneşli olsa da kuvvetli rüzgarın etkisiyle yerdeki toz toprak kalkmış, ağaçlardan düşen yapraklarla birlikte uçuşuyordu. Korunmak için ellerini gözüne siper etti. Dirseklerini arabanın kaputuna yaslamış Gabriel onu izliyordu.

"Birini mi bekliyorsunuz?" diye takıldı Alice ona.

Gabriel eski botlarından birini onun suratına doğru sallayarak, "Haklıymışsınız. Benim ayakkabımın altında da ufak bir çip varmış," deyip basketbolcu edasıyla Converse'i sokaktaki çöp kutusuna fırlattı ve ayakkabı sekerek konteynerin içine düştü.

"Üç puan!" diye bağırdı gururla.

"Saçmalıklarınız bittiyse gidelim artık."

Gabriel azarlanmış bir çocuk gibi dargın, ceketinin yakasını kaldırıp omuzlarım silkti.

Alice kumaş çantasını ve marketten aldıklarını koyduğu kese kağıdını arka koltuğa, Bond çantanın yanına yerleştirip direksiyona geçti.

"Bu çantayı açmanın bir yolunu bulmalıyız."

"O iş bende," diye cevapladı onu Gabriel, kemerini takarken.

Çiplerden mümkün olduğunca uzaklaşabilmek için Manhattan'daki Hell's Kitchen'ı geçip 48. Cadde'ye varana kadar kuzeye doğru kilometrelerce yol aldılar. Yol, bir grup çocuğun öğretmenleri gözetiminde balkabağı topladıkları ortak bahçeye açılan bir çıkmaz sokakta son buluyordu.

Mahalle sakindi. Ne bir hareketlilik ne de bir turist vardı.

BELONGS TO KAOS TEAM

Öyle ki, New York'ta olduklarına inanmak bile güçtü. Arabayı, yaprakları sararmış bir akçaağacın altına park ettiler. Dalların arasından turuncu tonlarında ışıyan güneş, sükunet hissini arttırıyordu.

"Çantayla ilgili çözümünüz nedir?" diye sordu Alice, el frenini çektikten sonra.

"Çaldığınız bıçakla iki kilidi de patlatacağız. Pek sağlam görünmüyorlar."

"Tam bir hayalperestsiniz," dedi Alice iç çekerek.

"Sizin daha iyi bir fikriniz vardır belki de?"

"Hayır. Fakat sizinkinin işe yaramayacağına bahse girerim."

"Bunu göreceğiz," dedi Gabriel meydan okurcasına ve çantayı almak için arka koltuğa döndü.

Genç kadın bıçağı ona uzatmış, şüpheyle onun bıçağı çantanın dişleri arasına sokma denemelerini izliyordu. Nafile bir çabaydı ve bir süre sonra Gabriel sabrını yitirme noktasına gelmişti. Zorlarken bıçak sekip avcunun içinde ufak bir kesik açıverdi.

"Ah!"

"Tanrı aşkına, yaptığınız şeye odaklanın biraz!" diye çıkıştı Alice.

Gabriel yenilgiyi kabul etmiş, sessiz ve ciddi bir ifadeyle önündekine baktı. Canı bir şeylere sıkılıyor gibiydi.

"Sizin derdiniz ne?" diye atıldı Alice.

"Sîzsiniz."

"Ben mi?"

"Biraz önce mağazada, kamınızdaki yara izini gördüm... Başınıza ne geldi, Tanrı aşkına?"

Gabriel'in bu sorusu Alice'in yüzünün gölgelenmesine sebep olmuştu. Cevabı yapıştıracaktı ki derin bir yorgunluk hissetti ve cevap vermek yerine kafasını çevirip göz kapakla-

BELONGS TO KAOS TEAM

rım ovuşturdu. Bu adam onun başına dert açacaktı. Bunu ilk saniyeden fark etmişti...

Tekrar gözlerini açtığında dudakları titriyordu. Acı kendini yeniden göstermeye başlamıştı. Anılar tüm canlılığıyla hâlâ oradaydı.

"Bunu size kim yaptı?" diye üsteledi Gabriel.

Mayınlı bölgeye ayak bastığını anlamıştı. Bu merakını haklı gösterecek bir şeyler geveledi. "Eğer birbirimize biraz olsun güvenmezsek bu tuzaktan nasıl çıkabiliriz ki?"

Alice suyundan bir yudum aldı. Geçmişle yüzleşme fikri bu sefer o kadar da acı verici görünmüyordu.

"Her şey 2010 yılında, Clara Maturin ismindeki genç öğretmenin öldürülmesiyle başladı," diyerek söze girdi.

BELONGS TO KAOS TEAM

Hatırlıyorum...

iki Buçuk Sene Önce

Kan ve Öfke Dolu Bir Sene

Batı Paris'te yeni bir kadın cinayeti
{LeParisien, 11 Mayıs 2011)

Yirmi altı yaşındaki havayolu hostesi Nathalie Roussel, bu sabah 17. Bölge'nin sakin muhitlerinden olan Meissonnier Caddesi'ndeki evinde ölü bulundu. Boğularak öldürüldüğü tespit edilen genç kadını komşuları 'sıkıntı çıkarmayan, sessiz ve mesleği sebebiyle eve pek uğramayan biri' olarak tanımlıyor. Onunla cinayetten birkaç saat önce karşılaşan kat komşusu, "Keyfi yerindeydi. Ertesi gün Olympia Stadı'ndaki Sting konserine bilet bulduğu için ne kadar mutlu olduğundan bahsediyordu. Tehdit altındaymış gibi bir hali yoktu," dedi.

Güvenilir kaynaklardan alınan bilgilere göre, aceleyle binadan çıkıp Piaggio marka üç tekerli siyah motoruna binerek uzaklaşan birini gördüğünü söyleyen pek çok *

* Fransa'da yayımlanan günlük gazete. (Çev. N.)

BELONGS TO KAOS TEAM

tanık var. Şüpheli orta boylu, ince, çevik görünümlü ve koyu renk bir kask takıyor.

Olayı ele alan polisin ilk incelemelerine göre, genç kadının cep telefonu çalınmış olsa da katil zanlısının amacı hırsızlık değil.

Bu cinayet garip biçimde Kasım 2010'da 16. Bölge'de külotlu çorapla boğularak öldürülen genç öğretmen Clara Maturin cinayetini akıllara getiriyor. Cumhuriyet Başsavcılığı soruşturmayla ilgili gereken her şeyin yapılacağını açıkladı.

*

Batı Paris'te Cinayetler:
Polis olası bir seri katilin varlığından şüpheleniyor.
(Le Parisien, 13 Mayıs 2011)

Soruşturmada gelinen son noktada, laboratuvar sonuçları, katilin havayolu hostesi Nathalie Roussel'i boğarak öldürürken kullandığı külotlu çorabın, Kasım 2010'da öldürülen genç öğretmen Clara Maturin'e ait olduğunu gösteriyor.

Polis tarafından şimdiye kadar gizli tutulan bu bilgi, kurbanlar arasındaki karanlık bir bağı işaret ediyor olabilir. Bu ipucu, bir önceki kurbanının iç çamaşırlarını kullanarak sistematik şekilde öldüren fetişist bir katile götürüyor.

Bu yeni ipucu henüz valilik tarafından onaylanmadı.

BELONGS TO KAOS TEAM

*

16. Bölge'de yeni bir kadın cinayeti
(Le Parisien, 19 Ağustos 2011)

Neuilly Amerikan Hastanesi hemşirelerinden Maud Morel, geçtiğimiz akşam Malakoff Caddesi'ndeki evinde öldürüldü. Naylon külotlu çorapla vahşice boğularak öldürülmüş genç kadının cesedi, bu sabah apartman görevlisi tarafından bulundu.

Polis hızlıca bir sonuca varmaktan kaçınsa da eldeki veriler bu cinayetin, Kasım 2010'da ve geçtiğimiz Mayıs ayında 16. ve 17. bölgelerde işlenen cinayetlerle bağlantılı olduğunu gösteriyor.

Cinayetlerin amacı henüz ortaya çıkarılamasa da, ilerleyen soruşturmalar her üç kadının da katillerini, ona direnmeyecek kadar tanıdıklarını gösteriyor. Her üç kadının cesedi herhangi bir boğuşma izi olmadan dairelerinin içinde bulundu. Kafaları karıştıran bir diğer nokta ise, an itibariyle tüm kurbanların cep telefonlarının çalınmış olması.

*

Batı Paris'te Cinayetler:
Seri katilin varlığını kanıtlayan delil bulundu
(Le Parisien, 20 Ağustos 2011)

Bundan üç gün önce vahşice öldürülen Neuilly Amerikan Hastanesi hemşiresi Maud Morel'den sonra, polisler artık bu cinayetin aynı bölgede 2010 yılının Kasım

BELONGS TO KAOS TEAM

ayından bu yana işlenen diğer iki cinayetle bağlantılı olduğundan emin olduklarını belirtti.

Bu ve diğer iki cinayet üzerine yöneltilen sorular karşısında Cumhuriyet Başsavcısı, katilin kullandığı yönteme bakıldığında bir seri katille karşı karşıya olduklarını açıkladı. Katilin Morei'i boğarken kullandığı külotlu çorabın, geçen baharda öğretmen Clara Maturin'e ait külotlu çorapla aynı şekilde boğularak öldürülen Nathalie Roussel'e ait olduğu doğrulandı.

Bu delil sonrasında cinayetleri tekrar ele alan polis, bundan böyle cinayetlerin aynı dosya altında değerlendirileceğini ve tek bir yargıç tarafından karara bağlanacağını açıkladı. Dün gece televizyonda soruları yanıtlayan İçişleri Bakanı, "Bu cinayetlerin sorumlusunun veya sorumlularının bulunması için her türlü imkanın seferber edileceği" açıklamasını yaptı.

*

Batı Paris'te Cinayetler:

Katil zanlısı gözaltında

(Le Parisien, 21 Ağustos 2011)

Geçtiğimiz Kasım ayından bu yana başkentin sakin muhitlerinde işlenen cinayetlerin sorumlusu olabileceği düşünülen bir taksi şoförü cuma akşamı sorguya çekilerek gözaltına alındı. Evinde yapılan arama sonucunda cinayetlerin son kurbanı Maud Maurel'e ait olduğu saptanan bir cep telefonu bulundu.

BELONGS TO KAOS TEAM

*

Taksi şoförü serbest bırakıldı!
(Le Parisien, 21 Ağustos 2011)

(...) Katil zanlısı cinayetlerin işlendiği zamanlarda başka yerde olduğunu kanıtlayan deliller sundu.

Taksi şoförü kendisini sorgulayan polislere Maud Morel'in birkaç gün önce arabasına bindiğini ve genç kadının cep telefonunu takside unuttuğunu kanıtladı.

*

Batı Paris yeni bir kadın cinayetiyle sarsıldı
(Le Parisien, 9 Ekim 2011)

Bankada görevli, boşanmış ve bir erkek çocuk annesi Virginie André bu sabah Wagram Caddesi'ndeki evinde boğularak öldürülmüş halde bulundu. Cesedi, çocuğun velayetini paylaştığı ve üç yaşındaki oğullarını annesine geri getirmek için eve gelen eski eşi tarafından bulundu.

*

Şehirde korku hüküm sürüyor:
Yüzlerce polis Batı Paris katilinin peşinde
(Le Parisien, 10 Ekim 2011)

İsmine veya görüntüsüne dair herhangi bir bilgi sahibi olunmayan ve on bir aydan bu yana Paris'in 16. ve 17. bölgelerinde yalnız yaşayan kadınların kabusu haline

BELONGS TO KAOS TEAM

gelen seri katili yakalamak için şehirdeki yüzlerce polis görevlendirildi.

12 Kasım 2010'da boğularak öldürülen genç öğretmen Clara Maturin, 10 Mayıs 2011'de öldürülen havayolu hostesi Nathalie Roussel, 18 Ağustos'ta ölü bulunan hemşire Maud Morel ve geçen pazar öldürülen banka görevlisi Virginie André arasında nasıl bir bağlantı var?

Soruşturma dahilinde bekar veya boşanmış bu genç kadınların geçmişleri ve ilişkileri incelense de işe yarayacak herhangi bir delil bulunamadı.

Aynı şekilde işlenmiş dört cinayet. Aralarında belirgin bir bağ bulunmayan fakat katillerine dairelerinin kapısını açacak kadar güvenen dört kurban.

Art arda işlenen ve çözülemeyen bu cinayetler, başkentin bu iki bölgesinin sakinlerini paniğe sevk ediyor. Halkı rahatlatmak için valilik şehirdeki polis devriye arabalarının sayısını arttırdı ve şehir sakinlerine şüpheli görünen her türlü olayı polise haber vermeleri tembihlendi.

BELONGS TO KAOS TEAM

Hatırlıyorum...

İki Sene Önce

Paris

21 Kasım 2011

Solferino Metrosu, 7. Bölge.

Metro istasyonunun merdivenlerini nefes nefese çıkıyorum. Tepeye vardığımda nemli rüzgar yüzüme çarpıyor. Ters dönmesini önlemek için şemsiyemi rüzgarın tersi yönünde açıyorum. Yedi buçuk aylık hamileyim ve doğumda bana eşlik edecek Ebe Rose-May ile klinikte randevum var.

Kasım ayı karanlık ve yağmurlu bir tünel gibiydi. Bu öğleden sonra da farklı değil. Adımlarımı hızlandırıyorum. Bellechasse Caddesi'ndeki binaların beyaz cepheleri sağanak altında parıldıyor.

Ayaklarım şiş, sırtım iki büklüm olmuş, eklemlerim ağrıyor. Hamileliğin sebep olduğu kiloları taşımakta zorlanıyorum. O kadar irileştim ki ayakkabılarımı bağlamak için bile Paul'e ihtiyaç duyuyorum. Pantolonlar göbeğimin altını kesiyor, yalnızca elbise giyebiliyorum. Geceler benim için kısa ve her yataktan çıkmak istediğimde ayaklarımı yere basmadan

BELONGS TO CACTUS TEAM

önce kendimi yana devirmek zorundayım. Bunlar yetmezmiş gibi, birkaç günden bu yana tekrar tekrar ve olur olmaz vakitlerde kendini gösteren mide bulantıları ve yorgunluk krizleriyle boğuşuyorum.

Neyse ki metronun çıkışıyla Las Cases Caddesi arasında yalnızca iki yüz metre var. Beş dakikadan kısa bir sürede kliniğe ulaşıyorum. Kapıyı itiyor, geldiğimi danışmaya haber veriyorum. Salonda bekleyenlerin kınayan bakışları altında kendime makineden kahve dolduruyorum.

Gücümün bittiğini hissediyorum. İçeride balonlar patlıyormuş gibi kamım inip kalkıyor, sanki ufak dalgalar içimi aşındırıyor. Evde olduğunda bunu izlemek Paul'ü çok eğlendiriyor.

Benim açımdan iş biraz daha karmaşık. Hamilelik inanılmaz bir his, gerçekten büyülü. Ama kendimi bir türlü bu hisse teslim edemiyorum. Sağır bir endişe, olumsuz öngörüler ve sancılı sorgulamalar heyecanıma sürekli gölge düşürüyor. İyi bir anne olacak mıyım bilmiyorum; çocuğumun sağlıklı olmamasından, onunla ilgilenmeyi beceremekten korkuyorum...

Kağıt üzerinde bir haftadır annelik iznindeyim. Paul anlaşmamızda kendine düşen kısmı bebek odasını kurarak ve arabaya bebek koltuğunu yerleştirerek tamamladı. Ben de ilk kıyafetlerini, puseti, bebek banyosunu ve diğer bebek ürünlerini seçmek gibi pek çok şey yapmayı planlamıştım fakat her seferinde sonraya erteledim.

Gerçekte soruşturma üzerinde çalışmayı hiç bırakmamıştım: Paris'in batısında boğularak öldürülen dört kadının soruşturması, ***benim*** soruşturmamda Grubumla beraber ilk cinayeti çözmekle görevlendirilmiştik fakat başaramadık. Sonrasında olay gittikçe büyüdü ve bizi aştı. Soruşturmadaki görevim bitmiş olsa da dehşet içinde donakalmış o kadınların suratlarını

BELONGS TO SAKIS TEAM

zihnimden atamıyorum. Her an aklimdalar. Öyle ki bu durum hamileliğimi kirleten ve beni yarma dair hayaller kurmaktan alıkoyan bir takıntı haline geldi. Kafamda hep aynı görüntüler dönüyor, aynı varsayımlar arasında gidip geliyorum; olasılıklar arasında kayboluyor, kendimi usanmaz halde yine olayların arasındaki bağı düşünür halde buluyorum.

*

Cinayetler arasındaki bağ...

Clara Maturin, Nathalie Roussel, Maud Morel ve Virginie Andre'yi birbirine bağlayan görünmez bağ. Henüz kimse çözememiş olsa da, böyle bir bağ elbette ki var, orada. Bu dört kadının, soruşturmayı yürüten herkesin gözden kaçırdığı ortak bir noktalan olmalı.

Benim bile gözden kaçırdığım.

Özellikle de benim.

Gözümün önünde bir ipucunun gizlendiğine eminim ve kesinliğine inandığım bu gerçek hayatımı altüst ediyor. Eğer onu durduramazsak cinayetlerine yenileri eklenecek. Bir, iki, belki on tane daha... Temkinli hareket eden, kendini iyi gizleyen ve ele geçirilmesi zor bir katil. Arkasında hiçbir iz bırakmayan bir katil. Dört kurbanın da neden akşamın geç saatlerinde hiç çekinmeden katile kapıyı açtıklarını kimse açıklayamıyor. Elimizde Paris'te binlercesi bulunan üç tekerlekli motorlardan binerek uzaklaşan siyah kasklı birini belli belirsiz gördüğünü iddia eden kişilerin tanıklıklardan başka ipucu yok.

Makineden bir kahve daha alıyorum. İçerideki cereyan yüzünden oda soğuk. Biraz olsun ısınabilmek için ellerimle bardağı sarmalıyorum. Gözlerimi boşluğa dikip belki bininci

BELONGS TO KAOS TEAM

kez olayın akışını zihnimde canlandırıyor, cinayetlerin dizilişini mantra gibi tekrarlayıp duruyorum.

Dört kurban: yalnız yaşayan dört kadın. Üçü bekar, biri boşanmış bir anne. Birbirine yakın cinayet mahalleri. Katilin kullandığı öldürme tekniği her seferinde aynı.

Uzun zaman katil gazetelerde 'cep telefonu hırsızı' olarak anılmıştı. Başta polis bile katilin telefon görüşmesi kayıtları, fotoğraflar, videolar gibi kendisini ele verebilecek izleri silmek için kurbanların telefonlarını çaldığını düşünmüştü. Fakat bu pek de sağlam bir varsayım değildi. İkinci ve üçüncü kurbanın cep telefonlarının uzun süre bulunamadığı doğruydu. Fakat basında yazılanların aksine bu durum ne ilk ne de son kurban için geçerliydi ve eğer havayolu hostesinin telefonunun yeri tespit edilemeseydi, eldeki tek bilgi, hemşirenin telefonunu takside unutmuş olması olacaktı.

*

Kendi telefonuma bakıyorum. Dört kurbanın da yüzlerce fotoğrafı var. Bunlar cinayet mahallinden dehşet verici fotoğraflar değil, kurbanların bilgisayarlarından alınmış, günlük yaşantılarından fotoğraflar.

Her seferinde Clara Maturin'inkilere geri dönerek fotoğraflara bakıyorum. İlk kurban, genç bir öğretmen: Belki de kendimi en yakın hissettiğim kurban. Fotoğraflardan biri beni garip bir şekilde etkiliyor: Ekim 2010 tarihli, Mahirin'in çalıştığı okulun bahçesinde çekilmiş geleneksel sınıf fotoğrafı. Joliot-Curie Okulu'nun anaokulu öğrencileri, öğretmenlerinin etrafında toplanmış. Hayat dolu bir fotoğraf. Çocukların enerjisi beni büyülüyor. Kimileri pek ciddi, diğerleri şaklabanlık peşinde: gülmekten katılanlar, parmağını burnuna so-

BELONGS TO KAOS TEAM

kanlar, arkadaşlarının arkasından kulak yapanlar... Hepsinin ortasında yüzünde samimi gülümsemesiyle Clara Maturin duruyor. Küt kesimli sarı saçlarıyla kendi halinde, güzel bir kadın. Oldukça şık pantolon-ceket takımının üzerine krem rengi yağmurluk giymiş ve Burberry desenli ipek bir eşarp takmış. Diğer karelerde de aynı kıyafetle fotoğraflandığına göre bu, sevdiği bir kombin olmalı: 2010'da bir arkadaşının İngiltere'deki düğününde, aynı senenin ağustos ayındaki Londra seyahatinde ve hatta ölümünden birkaç saat önce Faisanderie Caddesi'ndeki güvenlik kameralarından alman fotoğrafta, üzerinde hep aynı takım var. Fotoğrafları bir bir geçiyorum, hepsinde aynı kıyafet: yağmurluk, 'çalışan kadın' takımı ve boynuna bağladığı Burberry eşarp. Son fotoğrafa bakarken bir detay ilk defa gözüme çarpıyor: eşarp aynı eşarp değil. Emin olmak için fotoğrafı büyütüyorum. Güvenlik kamerasından alınan fotoğrafın kalitesi her ne kadar kötü olsa da, eşarbın farklı olduğuna eminim.

Öldüğü gün Clara en sevdiği eşarbını takmıyordu.

Hafifçe ürperdiğimi hissediyorum.

Önemsiz bir detay mı?

Ne olursa olsun, beynim anlamlandırabilmek için bu bilgiyi son sürat işlemeye koyuluyor. Neden Clara Maturin o gün eşarbını değiştirmişti? Birine mi ödünç vermişti? Kuru temizlemeye mi bırakmıştı? Belki de kaybetmişti?

Belki de kaybetmişti...

İkinci kurban Maud Morel de sonradan takside bulunan cep telefonunu kaybetmişti. Nathalie Roussel'in - hâlâ çalındığını varsaydığımız - cep telefonu, belki o da kaybolmuştur!

İki telefon, bir fular kayıptı...

Peki Virginie André? O ne kaybetmişti?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hayatını.

Başka? Galeriden çıkıp Seymour'un numarasını tuşluyorum.

"Selam, benim. Virginie André cinayetiyle ilgili olarak, dosyasında yakın zamanda herhangi bir eşyasını kaybettiğiyle ilgili kayıt var mı?"

"Alice? İzindesin sen, lanet olsun! Bebeğinle ilgilensene!"

Onun bu eleştirisini duymazdan geliyorum.

"Böyle bir detay hatırlıyor musun, hatırlamıyor musun?"

"Hayır, hiçbir şey hatırlamıyorum, Alice. Artık bu davaya bakmıyoruz."

"André'nin eski eşinin numarasını bulabilir misin? Mesaj olarak yollarsın. Ona kendim soracağım."

"Tamam," deyip iç çekiyor.

"Sağ ol, dostum."

Kapattıktan üç dakika sonra Seymour'un mesajı ekranda beliriyor. Hemen Jean-Marc André'yi arayıp telesekreterine en hızlı şekilde bana ulaşmasını söyleyen bir mesaj bırakıyorum.

"Bayan Schäfer! Yine yürüyerek gelmişsiniz," diye azarlıyor beni Ebe Rose-May gözlerini büyüterek.

Ebe Rose May onu her görmeye geldiğimde beni küçük bir kız çocuğuymuşum gibi azarlayan, iri yarı, belirgin aksanlı bir Réunion Tu.

"Hayır, ama..." diye geveliyorum, doğuma hazırlık dersleri verdiği üçüncü kattaki salonlardan birine doğru onu takip ederken.

Uzanmamı söyleyip ağır hareketlerle beni muayene etme-

BELONGS TO EXODUS TEAM

ye koyuluyor. Doğum kanalının henüz açılmamış olduğunu ve erken doğum riskinin bulunmadığını söylemesiyle rahatlıyorum. Bebeğin artık cenin pozisyonunda değil de doğuma hazır bir vaziyette dönmüş olduğunu görmek onu memnun ediyor.

"Kafası altta, sırtı sola dönük. Bebek doğru konumda. İdeal bir pozisyon bu. Yavaş yavaş aşağıya inmeye başlamış bile."

Çıplak kamıma nabız ölçerleri yerleştiriyor, bebeğin kalp atışlarını ve rahmin kasılmalarını görüntüleyen makinenin ekranım açıyor.

Oğlumun kalp atışlarını duyuyorum.

Heyecanlanıyorum. Gözlerim buğulanıyor. Aynı anda kalbimi mengene gibi sıkan korkuyu hissediyorum. Ebe Rose-May, normal şartlar altında dört beş haftaya kendini göstermeye başlayacak kasılmaları hissettiğimde izlemem gereken adımları açıklıyor.

"Kasılmalar her on dakikada bir oluyorsa Spasfon* alın ve yarım saat bekleyin. Eğer ağrı geçerse, yanlış alarm demektir. Şayet ağrı devam ederse ve..."

Montumun cebindeki cep telefonumun titrediğini duyuyorum. Ebenin sözünü kesip çağrıyı cevaplıyorum.

"Jean-Marc André," diyor telefondaki ses. "Telesekreterime bırakılan mesajları dinlerken-"

"Geri aradığınız için teşekkür ederim. Ben polis memuru Schäfer. Eski eşinizin cinayetini soruşturan görevli polislerden biriyim. Eşiniz ölümünden önceki günlerde bir şeyini kaybetmiş miydi, hatırlıyor musunuz?"

"Neyi kaybetmiş miydi?"

* Sancılı spazmların giderilmesi amacıyla kullanılan ilaç. (Çev. N.)

BELONGS TO KAOS TEAM

"Emin değilim. Bir kıyafet? Mücevher? Cüzdan?"

"Bunun cinayetle ne ilgisi olabilir?"

"Belki de yoktur ama ipucu olabilecek her şeyi araştırmak benim görevim. Kaybolmuş bir eşya? Aklınızda hiçbir şey canlanmıyor mu?"

Bir an düşündükten sonra, "Ah, elbette..." diyor.

Cümlesinin orta yerinde duraksıyor. Sesinden duygulandığını anlıyorum. İçini çekip devam ediyor: "Oğlumuzu bana bıraktığı o gün kavga etmemizin sebeplerinden biri de buydu. Virginie, Gaspard' ın en sevdiği oyuncağı ve uyku arkadaşı olan pelüş ayıyı kaybetmişti. Ben de sinirlendim. Monceau Parkı'nda kaybettiğini söylüyordu. Kayıp Eşya Bürosu varmış fakat..."

Kayıp Eşya Bürosu...

Kalbimin hızlandığını hissediyorum. Hissettiğim saf adrenalin.

"Bay André, doğru anladığımdan emin olmak istiyorum. Virginie Kayıp Eşya Bürosu'na gitti mi yoksa gitmeyi mi düşünüyordu?"

"Oraya gittiğini ve pelüş ayıyı bulurlarsa kendisine haber verebilmeleri için bir fiş doldurduğunu söyledi."

Kulaklarıma inanamıyorum.

"Peki, teşekkür ederim. Herhangi bir gelişme olursa size haber vereceğim."

Kamımdaki elektrotları söküp ayağa kalkıyorum ve aceleyle kıyafetlerimi üzerime geçiriyomm.

"Üzgünüm, Ebe Rose-May fakat gitmek zorundayım."

"Hayır, bu olacak şey değil, Bayan Schäfer. Sizin durumunuzdaki hamile bir kadın-"

Kapıyı arkamdan kapatıp asansörün yolunu tutuyorum. Telefonumu çıkarıp taksi çağırıyorum ve hastanenin girişinde sabırsızlıkla bekliyorum.

BELONGS TO KAOS TEAM

Bu ***benim*** davam.

İçimde yeniden kabarmaya başlayan kibri hissediyorum. Günlerce kurbanların hayatlarını araştırıp bu kadar önemli bir detayı gözden kaçıran onlarca polisi düşünüyorum.

Sadece ***benim*** bulabildiğim o detayı...

*

Morillons Caddesi 36 numara, Paris 15. Bölge, Georges-Brassens Parkı'nm hemen arkası

Taksi beni Kayıp Eşya Bürosu'nun önünde bırakıyor: beyaz taş ve pembe kiremitlerden inşa edilmiş, 1920'lerden kalma güzel bir bina. Paris Polis Valiliği'nin bünyesinde olsa da içinde hiçbir polisin çalışmadığı, benim de daha önce adım atmadığım idari bir yapı.

Girişte polis kartımı gösterip sorumlu kişiyle görüşmek istediğimi söylüyorum. Beklerken etrafıma şöyle bir göz gezdiriyorum. Gişelerin arkasında çalışan onlarca görevli, kamu alanlarında buldukları eşyaları getiren veya kayıp başvurusu yapmaya gelmiş kişileri kayıtsızca bilgisayara işliyorlardı.

"Stéphane Dalmasso, memnun oldum."

Kafamı kaldırıyorum. Pos bıyıkları, sarkık yanakları ve renkli plastik çerçeveli ufak yuvarlak gözlüğüyle Morillons Caddesi şefinin cana yakın bir görüntüsü ve baskın bir Marsilya aksam var.

"Polis, Alice Schäfer."

"Memnun oldum. Doğuma az kalmış olmalı," diyor karnıma bakarak.

"Bir buçuk ay, belki de daha az."

"Çocuk, insanı bir ömürlük olgunlaştırır," diyerek bürosuna doğru onu takip etmem için yolu gösteriyor.

BELONGS TO CACTUS TEAM

Girdiğim hayli geniş salonda buraya bırakılan en alışılmadık parçalar, müzeyi andıran bir düzende dizilmiş: Şeref Nişanı, protez bacak, insan kafatası, İkiz Kuleler'den metal bir parça, bir kedinin küllerinin bulunduğu kavanoz, yakuza kılıcı ve hatta... bir gelinlik.

"Bunu bize birkaç sene önce bir taksi şoförü bıraktı. Arabasına aldığı yeni evli çift, yolculuk esnasında kavga edip oracıkta ayrılıvermiş," diye anlatıyor Stéphane Dalmasso.

"Ali Baha'nın mağarasının başındasmız anlaşılan..."

"Çoğunlukla cüzdan, gözlük, anahtar, telefon, şemsiye filan bırakırlar."

"İlginç," diyorum göz ucuyla saatime bakarken.

"Bende anlatacak hikaye çok ama aceleniz olsa gerek," diyor ve oturmam için koltuğu işaret ediyor. "Söyleyin bakalım, polisin beni görmek istemesinin sebebi nedir?"

"Bir cinayet davası üzerinde çalışıyorum. Son günlerde buraya Virginie André adında biri geldi mi?"

"Ne için gelmiş olabilir?"

"Oğlunun Monceau Parkı'nda kaybettiği pelüş ayı için mesela."

Dalmasso tekerlekli sandalyesinde kayarak masasına yaklaşıp bilgisayarını açmak için tuşa basıyor.

"Virginie André mi demiştiniz?" diye soruyor bir yandan bıyığını düzeltirken.

Başımla onaylıyorum. Bilgisayarındaki programda aramayı başlatıyor.

"Hayır. Ne yazık ki son bir ay içerisinde bu isimde hiçbir kayıt almamışız."

"Kayıp bildirimini internet üzerinden veya telefonla yapmış olabilir mi?"

BELONGS TO KAOS TEAM

"Öyle olsa dahi bulurdum. Servisimize yapılan tüm başvuruların veri tabanlarına girişlerinin yapılması zorunludur. Çalışanlarımız formları doğrudan bilgisayar ortamında doldururlar."

"Garip. Buraya gelerek kayıp bildiriminde bulunduğunu bana eşi söylemişti. Üç isme daha bakar mısınız lütfen?"

İsimleri masasının üzerinde duran ajandanın boş bir sayfasına karalayıp ona veriyorum.

Dalmasso yazımı okumayı başararak üç ismi de sistemde arıyor: "Clara Maturin", "Nathalie Roussel", "Maud Morel".

"Üzgünüm. Hiçbiri sistemde görünmüyor."

Hissettiğim derin bir hayal kırıklığı. Yanılgımı kabullenebilmek birkaç saniyemi alıyor.

"Peki, ne yapalım. Yardımınız için teşekkür ederim."

Gitmek için ayağa kalkmamla olağandışı batmalar hissediyorum. Elimi kamıma götürüyorum; bebek yine fazla hareketli. Çıkmak istercesine içeride geriliyor. Kasılmalar başlamış olmasın...

"İyi misiniz?" diye endişeyle soruyor Dalmasso. "Size bir taksi çağırmamı ister misiniz?"

"Çok iyi olur," diyomm yerime geri otururken.

"Claudette!" diye sesleniyor sekreterine. "Bayan Schäfer için bir araba çağırın lütfen."

İki dakika sonra elinde dumanlar çıkartan kupası, gözü rahatsız eden kızıl boyalı saçları ve sert görüntüsüyle ufak tefek bir kadın giriyor odaya.

"Taksi birkaç dakikaya kalmaz burada olur. Biraz şekerli çay ister misiniz?"

Çay teklifini kabul edip kafamı toparlamaya çalışıyorum. Nedendir bilinmez, kadın bana suratında kötü bir ifadeyle bakmaya devam ediyor. Aniden aklıma bir som geliyor.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Bay Dalmasso, sormayı unuttum. Çalışanlarınızdan üç tekerli scooter'ı olan kimse var mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. O biraz erkek işi, değil mi? Sizin de gördüğünüz gibi çalışanlarımızın çoğu kadın."

"Erik, o motorlardan biriyle gidip geliyor aslında," diye araya giriyor sekreter.

Dalmasso'nun gözlerinin içine bakıyorum.

"Erik kim?"

"Erik Vaughn sezonluk elemanımız. Tatil zamanlarında, yoğun olduğumuz dönemlerde veya çalışanlarımızdan biri izne ayrıldığında geliyor."

"Bugün burada mı?"

"Hayır ama Noel döneminde onu kuşkusuz tekrar çağırmamız gerekecek."

Ofisin buzlu camından, dışarıda taksinin yağmur altında beni beklediğini görüyorum.

"Adresi var mı?"

"Hemen buluruz," diyor Dalmasso, boş bir not kağıdını sekreterine uzatırken.

Bu yeni bilgi içimdeki ateşi yeniden canlandırıyor. Hiç vakit kaybetmek istemiyorum. Dalmasso'nun ajandasına gelişigüzel telefon numaramı ve e-posta adresimi karalıyorum.

"Son iki senede Vaughn'un burada çalıştığı dönemlerin tarihlerini bulup telefonuma veya telesekreterime ulaştırın lütfen."

'Claudette'in bana uzattığı kağıdı kapıp odadan çıkıyor ve kendimi taksiye atıyorum.

Taksinin içi ter kokuyor. Radyonun sesi sonuna kadar açık ve taksimetre şimdiden 10 avroyu gösteriyor. Şoföre adresin ya-

BELONGS TO KAOS TEAM

zıh olduğu kağıt parçasını uzatıp - 16. Bölge'de, Parent-de-Rosan Caddesi'nde bir ev - sert bir ifadeyle radyonun sesini kısmasını söylüyorum. Ona polis kartımı gösterene kadar atıp tutmaya devam ediyor.

Vücudum titremelerle sarsılıyor ve ateşler içindeyim.

Sakinleşmeye ihtiyacım var. Kafamın içinde öngörülemez varsayımlar üzerine kurduğum fakat inanmayı yürekten istediğim bir senaryo dönüp duruyor. Kayıp Eşya Bürosu çalışanlarından Erik Vaughn, kendine yeni kurbanlar bulabilmek için işinden faydalanıyor. Clara Maturin, Nathalie Roussel, Maud Morel ve Virginie André; dördü de ona başvurdu fakat o hiçbirinin kaydını sisteme girmedi. Bu yüzden hiçbiri sistemde görünmüyor. Onların kendisine güvenmelerini sağladı ve onları konuşturarak haklarında bilgi topladı. Yaşadıkları yeri ve yalnız yaşadıklarını biliyordu. İlk karşılaşmadan sonra birkaç gün bekliyor, ardından kurbanının evine gidip ona kaybettiği eşyasını geri getirmiş numarası yapıyordu. Dört kadın da ne yazık ki onu içeri aldılar. Ne de olsa müjde veren kişiden şüphelenmek aklımızın ucundan geçmez. Telefonumuzu, kaybettiğimiz eşarbımızı veya oğlumuzun pelüş ayısını tekrar bulabildiğimiz için mutluyuzdur. Bu yüzden gelen kişiye akşam geç saatlerde bile evimizin kapısını açarız.

Olamaz. Bunun gerçek olma ihtimali ne ki? Binde bir mi? Tine de...

Mesafe uzun değil. Victor-Hugo Bulvarı'nı tırmandıktan sonra araba Georges-Pompidou Hastanesi'nin önünden geçip Saint-Cloud İskelesi yakınlarından Seine'i geride bırakıyor.

Bu oyunu tek başına oynama...

Herkes gibi ben de adli soruşturmaların bireysel çalışmalar olmadığını gayet iyi biliyorum. Uzun bir takım çalışmasının meyvesi olan, sınırları belirlenmiş, kuralları olan bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

prosedür. Bu yüzden de Seymour'u arayıp tüm keşiflerimi onunla paylaşmak için can atıyorum. Ancak tereddüt ederek önce Erik Vaughn'un Kayıp Eşya Bürosu'nda çalıştığı tarihleri göndermelerini beklemeye karar veriyorum.

Telefonum titriyor. Dalmasso, Vaughn'un çalışma programı dosyasını Excel formatında göndermiş. Açmak için ekrana dokunuyorum. Nafile. Dosya açılmayı reddediyor.

Desteklenmeyen dosya uzantısı.

Lanet olsun...

"Verdiğiniz adrese geldik."

Hapishane gardiyanı kılıklı taksi şoförü, beni Boileau ve Mozart Caddelerinin arasında sıkışıp kalmış, tek yönlü bir yolun ortasında bırakıveriyor. Yağmur iyice şiddetini arttırırken ensemden aşağı tüm vücudumun ıslandığını hissediyorum. Her adımda kamımdaki bebek gittikçe ağırlaşıyor. Yürümekte zorlanıyorum.

Geri dön.

Sekreterin yazdığı adresteki numara, evlerin ve ufak binaların arasında gri bir yapı. 1970'lerin tipik binalarından. Sokağın görüntüsünü bozan, boyuna uzanan çirkin bir beton yığını.

Zilin üzerinde 'Vaughn' ismini görüp zile basıyorum.

Cevap yok.

Sokağın motorlara ayrılmış park yerinde eski bir Yamaha ve üç tekerli bir motor duruyor.

Binadan biri kapıyı açana kadar tüm zillere ısrarla basıyorum.

Vaughn'un oturduğu katı aklımda tutup acele etmeden merdivenleri çıkmaya koyuluyorum. Kamımda yine tekmeleri duyumsuyorum. Tehlikeyi haber veren tekmeler.

Aptallık ettiğimin farkındayım, yine de bir tarafım ilerlememi, devam etmemi söylüyor. ***Bu benim davam.*** Işıkları vakmadan, basamakları karanlıkta bir bir çıkıyorum.

BELONGS TO SKYOS TEAM

6. kat.

Vaughn'un dairesinin kapısı aralık.

Çantamdan silahımı çıkarıyorum. Yanıma almayı akıl ettiğim için kendimi tebrik ediyorum. Tabancayı iki elimin arasında sıkıca tutuyorum.

Yağmur suyuna karışarak sırtımdan boylu boyunca akan teri hissediyorum.

"Erik Vaughn? Polis. İçeri giriyorum," diye bağırıyorum.

Ellerim sıkıca tabancayı tutmaya devam ederken kapıyı itip içeri giriyorum. Koridorda ilerliyorum. Düğmeye basıyorum fakat elektrik yok. Çatıya vuran yağmurun sesi duyuluyor.

Daire boş sayılır. Işık yok. Neredeyse hiç mobilya yok. Salonun zeminine konmuş birkaç karton kutu var. Belli ki kuş yuvadan uçmuş.

Tedirginliğim biraz olsun azalıyor. Telefonumu almak için sağ elimi tabancadan ayırıyorum. Seymour'un numarasını tuşlarken arkamda birinin varlığını hissediyorum. Geri döndüğüm an, suratı motor kaskıyla gizlenmiş adamı görüyorum.

Bağırmak için ağzımı açmaya fırsat bulamadan etime sapladığı bıçağı hissediyorum.

Oğlumu öldüren bıçağı.

Vaughn bıçağı tekrar tekrar kamıma saplıyor.

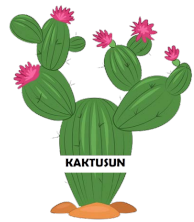
Bacaklarım boşalıyor ve yere yığılıyorum.

Hayal meyal külotlu çorabımı çıkardığını hissediyomm. Derken içinde yüzdüğüm bu kan ve nefret denizinde bilincimi yitiriyorum. Son düşüncem babama dair. Daha doğrusu onun koluna dövme olarak yaptırdığı şu cümleyi hatırlıyorum:

Şeytanın en büyük hilesi sizi var olmadığına inandırmasıdır.

BELONGS TO KAOS TEAM

Riverside

Sonsuz, şimdilerden oluşur.

Emily Dickinson

Hell's Kitchen, New York
Bugün
11:15

Alice sözünü bitirmişti, bir dakikadır sessiz duruyorlardı. Duydukları Gabriel'in kanını dondurmuştu. Alice'i rahatlatacak bir şeyler söylemek istediyse de patavatsızlık yapmaktan korktuğundan susmayı tercih etti.

Genç kadın gözlerini kısmış, rüzgarın havalandırdığı sararmış yaprakları izliyordu. Şehrin uğultusu uzakta kalmıştı. Kuşların ötüşü, bahçenin ortasına yerleştirilmiş çeşmeden akan suyun şırıltısına karışıyordu. Alice için geçmişi bu yabancının önünde tekrar yaşamak oldukça acılı olsa da, tıpkı bir terapi gibi derinden rahatlatıcı bir etkisi de vardı. Bir anda zihninde beliren fikirle yerinden zıpladı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Çantayı nasıl açacağımızı biliyorum!" diye bağırdı. Onun bu ani hareketi Gabriel'i de afallatmıştı.

Bond çantayı alıp dizlerinin üstüne koydu.

"Üçer rakamdan oluşan kodlarla şifrelenmiş iki kilit."

"Öyle. Ee?"

Alice adamın gömleğinin kolunu sıyırıp, derisine bıçakla kazınmış sayıları görmek için üzerine eğildi:

141197

"Bahisleri açalım mı?"

Rakamları doğru yerlere girdikten sonra iki kilidi kendine doğru çekti. Aynı anda çıkan klik sesiyle çanta açılmıştı.

Boştu.

Ama yalnızca görünürde. Alice fermuarlı bölmeyi fark etmişti. Fermuarı açıp çantanın astar kısmına uzandığında, timsah derisinden yapılmış kahverengi ufak çantayı buldu.

Sonunda!

Elleri titreyerek ufak çantayı açtı. İçinde bantla sabitlenmiş büyük boy bir şırınga, koruma kapağıyla birlikte duruyordu.

"Nedir bu?" diye sordu Gabriel.

Alice, yerinden çıkarmadan iğneyi daha dikkatli inceledi. Şırıngaya doldurulmuş açık mavi renkteki sıvı güneşte parlıyordu.

İlaç? Uyuşturucu? Ne olduğu belirsiz, yirmi mililitrelik bir sıvı...

Öfkelenmişti. Çantanın fermuarını kapattı. Paris'te olsa sıvıyı incelemeye gönderebilirdi fakat burada bunu yapması imkansızdı.

"Bu meretin etkilerini görmek için insanda kendine enj ekte etme cesareti olmalı..." diye ortaya konuştu Gabriel.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Kendine enjekte etme kafasızlığı," diye düzeltti onu Alice.

Gabriel ceketini alıp güneşten korunmak için elini gözlerinin önüne siper etti.

"Yolun sonunda bir telefon kulübesi var," dedi işaret parmağıyla göstererek. "Tokyo'daki saksafoncu arkadaşımı aramayı deneyeceğim."

"Tamam. Sizi arabada bekliyorum," dedi Alice.

Alice, GabrieTin telefon kulübesi istikametinde uzaklaşmasını izledi. Bir kez daha cevapsız sorular bombardımanına tutulmuş zihninin boşlukta döndüğü o cesaret kinci hisse kapılıyordu.

Neden ne Gabriel ne de o, geçen geceyle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorlardı? Central Park'a nasıl gelmişlerdi? Gömleğindeki kan kime aitti? Bu silahı nereden bulmuştu? Neden şarjörde bir mermi eksikti? Avcunun içine otelin telefon numarasını kim yazmıştı? Gabriel'in koluna bıçakla numaraları kim kazımıştı? Çantaya neden elektrik verilmişti? Şırınganın içindeki sıvı neyin nesiydi?

Bitmeyen bu sorgu başım döndürüyordu.

Alice sorunlar diyarında...

Otoparkın kamera kayıtları ve Paris'teki havaalanlarının uçuş listeleriyle ilgili nelere ulaştığını sormak için Seymour'u aramak istiyordu ama onun bu araştırmaları yürütebilmesi için daha fazla vakte ihtiyacı olduğunu da biliyordu. Ondan gelecek cevaplan beklerken, yapmayı en iyi bildiği şeyi yapmaya, olayı soruşturmaya devam edecekti.

Soruşturmasına elindeki imkanlarla devam edecekti.

Bir devriye arabası dörtyol ağzında yavaşlayıp caddede ağır ağır ilerlemeye başlamıştı. Alice gözlerini indirdi, fark edilmemeyi umuyordu. Ford Crown polis arabası önünden geçerek yoluna devam etmişti. Bunu atlatmış olsa da çok dik-

BELONGS TO KAOS TEAM

katli olması gerektiğinin farkındaydı. Altındaki Honda'ya el koyduğundan bu yana bir saatten fazla zaman geçmişti. Bu da arabanın sahibinin polise gidip plaka numarasını ve tarifini vermesi için yeterli bir süreydi. Arabayı elde tutmak fazla riskliydi.

Alice kararını vermişti, kafeden çaldığı bıçak, telefon takımı, ağrı kesici, ıslak mendiller, şırınganın olduğu çanta ve kan lekeli gömlek parçasından oluşan eşyalarını topladı ve hepsini çantasına tıktı. Silah kılıfını takıp Glock'unu yerleştirdi ve anahtarları koltuğun üzerine bırakıp arabadan çıktı.

Elindeki imkanlarla soruşturmak.

Paris'te olsa ne yapardı? İşe şırıngadan alacağı parmak izlerini incelemeye göndermekle başlardı.

Peki ya burada ne yapabilirdi? Gabriel'e doğru, yolun karşısına geçiyordu ki zihninde delice bir fikir belirdi.

"Kenny'e ulaştım," dedi Gabriel, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. "İhtiyacımız olursa arkadaşım Queens Astoria'daki dairesini bize ödünç vermeye hazır. Pek yakın sayılmaz ama hiç yoktan iyidir."

"Hadi, yola düşme vakti. Yeteri kadar vakit kaybettik. Umarım yürümekten hoşlanıyorsunuzdur çünkü arabayı burada bırakıyoruz."

"Nereye gidiyoruz?"

Kadın ona gülümsedi.

"İçindeki çocuğu kaybetmemiş olan sizin seveceğiniz bir yere."

"Bu kadar mı?"

"Noel yaklaşıyor ve ben de sizi oyuncak almaya götürüyorum."

BELONGS TO KAOS TEAM

İzler

Düşmanınız, en iyi öğretmeninizdir.

Lao Tseu

Alice ve Gabriel, 5. Cadde'yle 59. Cadde'nin birleştiği köşede yer alan General Motors binasının avlusunda turistlerin arasında ilerliyordu.

FAO Schwartz'in girişinde kurşun asker kostümleri giymiş iki kapıcı, New York'un bu köklü kurumunu ziyarete gelenleri suratlarında kocaman bir gülümsemeyle karşılıyorlardı.

Manhattan'in bu en büyük oyuncak mağazasında iğne atsan yere düşmeyecek bir kalabalık vardı. Giriş katının neredeyse tamamı pelüş oyuncaklara ayrılmıştı ve gerçek boyutlarda üretilmiş bu hayvanlar sirkten kaçmış izlenimi uyandırıyordu. Kükreyen aslan, alev çemberinin içinden atlayan kaplan, uşak şeklinde giydirilmiş üç maymunu taşıyan fil... Biraz ileride, doğumhane olarak dekore edilmiş başka bir alan vardı. Hemşire kılığındaki çalışanlar kucaklarında ger-

BELONGS TO KAOS TEAM

çeğinden ayırt edilmesi zor, tombul yanaklı oyuncak bebekler taşıyordu.

"Niye buraya geldiğimizi söylemeyecek misiniz?" diye sızlandı Gabriel.

Alice onu duymazdan gelip yürüyen merdivene yöneldi. Genç kadın bütün katı geniş adımlarla geçerken, cazcı onun peşinde dalgın dalgın, keyifle çocukları izliyordu. Çocuklar yere döşenmiş dev piyano tuşları üstünde zıplıyor; kimileri anne babasından legolardan yapılmış iki metre boyundaki ***Star Wars*** karakterleriyle fotoğraflarını çekmelerini istiyor, kimileri de ***Muppet Show*** benzeri kukla gösterisini izliyordu.

Gabriel Alice'in peşinde reyonların arasında dolanıyor, gördüklerinin onu çocukluğuna götürmesine izin veriyordu: dinozor heykelcikleri, beş bin parçalı Ravensburger yapbozlar, Playmobil, demir arabalar, elektrikli trenler, oyuncak araba yolları...

Çocuklar için bir yeryüzü cenneti.

Kostüm reyonundan Groucho Marx'inki* gibi bir bıyık ve Indiana Jones şapkası takıp 'bilim ve eğitim' bölümüne, Alice'in yanma gitti. Polis tüm dikkatini vermiş, oyuncak kutularını inceliyordu: mikroskoplar, teleskoplar, kimya setleri, organları çıkanlabilen plastikten iskeletler vs.

"Olur da benim için bir kırbaç bulursanız..."

Alice başını kaldırıp hayretle Gabriel'i süzdü.

"Şaklabanlıklarınız hiç bitmiyor, değil mi?"

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Boş verin," diye tersledi onu Alice.

* Groucho Marx (2 Ekim 1890 -19 Ağustos 1977), Amerikalı komedyen ve aktör. (Çev. N.)

BELONGS TO KAOS TEAM

Gabriel incinmiş halde uzaklaştı ama birkaç saniye sonra geri geldi.

"Bahse girerim aradığınız şey bu," deyip, üzerinde ünlü bir polisiye dizisinin fotoğrafının olduğu karton kutuyu gösterdi.

Alice ilgisizce onun uzattığı kutuya baktı.

Bilimsel polisliğe giriş kitiyle, sen de Kanıt Peşinde koş, 29,99 dolar

Alice daha yakından bakabilmek için kutuyu Gabriel'in elinden aldı: İçinde bir rulo olay yeri şeridi, bir büyüteç, dedektif kartı, parmak izi almaya yarayan bant, ayak izlerini tespit etmeye yarayan alçı, delil poşetleri, grafit toz ve manyetik fırça vardı.

"Gerçekten de ihtiyacımız olan şey bu," dedi şaşırarak ve ödeme yapmak için birinci kattaki uzun ödeme kuyruğunda yerini aldı. Tekrar giriş katına indiğinde Gabriel'i bu sefer kafasında Mandrake'nin silindir şapkası ve üzerinde siyah pelerinle, yaş ortalaması altıyı geçmeyen izleyicilerine çeşitli numaralar yaparken buldu. Bu garip adamı birkaç saniye boyunca hayranlıkla izledi. Büyük bir el kabiliyeti ve keyifle şapkasından ardı ardına pelüş oyuncaklar çıkarıyordu: tavşan, papağan, yavru kedi, kirpi, kaplan yavrusu...

Alice'in bu sevecen bakışları çok geçmeden gölgelendi. Çocuklarla olma fikri ona hâlâ zor geliyordu. Çocuklar ona, oğluyla hiçbir zaman yaşayamayacağı şeyleri, ona hiç biberon veremeyeceği, onu hiç okula, futbola veya judoya götüremeyeceği, ona hiçbir zaman kendisini kollamayı ve dünyayla yüzleşmeyi öğretemeyeceği gerçeğini hatırlatıyordu. Ağlamamak için gözlerini kırpıştırdı ve Gabriel'e doğru ilerledi.

"Şaklabanlığı kesin, Keyne!" diye çıkıştı, kolundan çekerken. "Polislerin peşimizde olduğunu hatırlatırım."

BELONGS TO CACTUS TEAM

'Sihirbaz' kendinden emin bir hareketle pelerinini çıkartıp silindir şapkasını kostüm reyonunun rafına fırlattı.

"Mandrake sizi selamlar!" diyerek eğildi, ufaklıkların gülüşmeleri ve alkışları eşliğinde.

*

Saint Patrick Katedrali'nin arkasında, Madison Avenue'de bulunan Le Pergolese Cafe, Manhattan'ın en eski diner restoranlarından biriydi. Formica laminat masaları ve yeşil deriden koltuklarıyla 1960'ları yaşatıyordu. Dışarıdan bakıldığında belli olmasa da, bu ufak restoran yıllardır sayısız müdavimine çıtır salatalar, leziz burgerler, Benedict usulü yumurtalar ve trüf yağında pastramilerle ziyafet veriyordu.

İşletmenin yaşlı sahibi Paolo Mancuso, Fransız aksanlı kadın ve yanındaki arkadaşının siparişini bizzat kendisi bir tepside getirmişti: iki ***lobster rolls***\ iki külah ev yapımı patates kızartması ve iki şişe Budweiser.

Gabriel gelir gelmez yemeğine yumulmuştu. Kızarmış patateslerden bir avuç alıp ağzına attı. Çıtır çıtırlardı ve tuzu tam kararındaydı.

Onun karşısında oturan Alice, masada yer açmadan önce sandviçinden birkaç lokma almakla yetinmişti. Çapraz aşmalı çantasını önüne koyup Bond çantadan çıkan ufak çantayı aldı ve kağıt peçete yardımıyla şıringayı deri saklama kabından çıkartarak işe koyuldu.

Oyuncak mağazasından aldıkları bilimsel polis setinin ambalajını yırtıp içindeki grafit tozunu, fırçayı ve delil poşetlerinden birini aldı. *

* Sandviç ekmeği arasında ıstakoz salatası. (Çev. N.)

BELONGS TO KAOS TEAM

"Bunların basit oyuncaklar olduğunun farkındasınız, değil mi?" diye araya girdi cazcı.

"Bunlar da iş görür."

Alice, ıslak mendil yardımıyla ellerini temizledikten sonra setteki parçaların kalitesini inceledi. Kömür bazlı siyah toz ve ince demir parçacıkları işe yarar görünüyordu. Mıknatıslı fırçanın ucunu tozun bulunduğu kavanozun içine daldırıp şırınganın gövdesine sürdü. Toz, şırınganın düz plastik gövdesine temas etmiş derinin gözeneklerinin bıraktığı amino asitlere yapışarak izleri yavaş yavaş belirgin hale getirmeye başladı. Alice tırnağıyla hafifçe şırıngaya vurup fazla tozun dökülmesini sağladı. Yeni olduğu belli olan izleri teker teker inceledi. Aralarından biri, belirgin şekilde diğerlerinden ayrılıyordu: Bu, bütün bir işaret parmağı veya orta parmak iziydi.

"Bana biraz bant kesin."

Gabriel bant rulosunu aldı.

"Bu kadar yeterli mi?"

"Biraz daha uzun. Yapışkan kısma değmemeye dikkat edin."

Bant parçasını alıp hava boşluğu bırakmamaya özen göstererek parmak izinin olduğu yere yapıştırdı. Ardından bandı çıkarıp birasının altında duran bardak altlığının alt tarafına, boş karton yüzeye yapıştırdı. İzin karton yüzeye iyice işlemesi için başparmağıyla sertçe bastırdı.

Bandı kaldırdığında bardak altlığının beyaz yüzeyinde siyah ve net bir parmak izi belirmişti. Alice üst üste binmiş çizgilerden oluşan bu eşsiz motifi incelemek için gözlerini kıstı: Yay şeklindeki çizgiler, haç şeklindeki ufak bir yara iziyle bölünüyordu.

BELONGS TO KAOS TEAM

Sonucu Gabriel'e gösterip tatmin olmuş şekilde bardak altlığını poşete koydu.

"Tamam, tüm bunlar çok güzel ama ne işimize yarayacağını hâlâ anlamadım. İzi tarayarak veri tabanına girmemiz gerekmiyor mu?"

Alice ağzına birkaç patates atıp yüksek sesle düşünmeye başladı.

"Queens'teki şu arkadaşınızın dairesi..."

"Evet?"

"Orada büyük ihtimalle internet ve bilgisayar buluruz."

"İnternet belki. Fakat bilgisayarını yanında Tokyo'ya götürmüştür diye düşünüyorum. Bu fikre fazla güvenmeyin derim."

Kadın bozulmuştu.

"Oraya nasıl ulaşacağız? Taksi? Metro? Tren?"

Gabriel başını kaldırdı.

Masalarının yanındaki duvarda işletme sahibinin ünlülerle fotoğraflarının iğnelendiği bir mantar pano, fotoğrafların tam ortasında da eski bir şehir haritası vardı.

"Grand Central'ın hemen yanındayız," diye atıldı başparmağıyla harita üzerinde göstererek.

Grand Central Terminali... Alice, Seymour'la New York'a yaptıkları seyahatlerinden birinde onun sayesinde keşfettiği bu binayı hatırlıyordu. Ortağı onu yerin altında, geniş kubbeli, ünlü deniz mahsulleri restoranı Oyster Bar'a, midye ve skampi yemeye götürmüştü. Bunları hatırlamasıyla zihninde bir fikir beliriverdi. Haritaya baktı. Gabriel haklıydı. Grand Central, oldukları yerden yalnızca iki blok ötedeydi.

"Gidiyoruz!" dedi koltuğundan kalkarak.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Ne? Hemen mi? Tatlı söylemeyecek miyiz? ***Cheesecake***'lerini gördünüz mü?"

"Beni delirtiyorsunuz!

*

Park Avenue ve 42. Cadde'nin kesiştiği noktada bulunan kapıdan gara girip gişelerin ve otomatların dizili olduğu devasa salona çıktılar.

Tam ortada, danışma masasının gölgeliğinin üzerinde bakır ve opalden yapılmış dört kadranlı ünlü saat, yüz yıldan fazla süredir aşıkların buluşma noktasıydı.

Turist olmasa da Alice bu yeri hayranlıkla izlemekten kendini alamadı.

Paris'teki Kuzey Garı'na veya Saint-Lazare'a hiç benzemediği kesin, diye geçirdi içinden. Geniş vitraylardan içeri sızan yumuşak ve dinlendirici sonbahar ışığı ana salonu sarı ve kızıl tonlara boyuyordu.

Kırk metre yüksekliğindeki devasa kubbenin tavanına boyanmış binlerce yıldız, göğün altında huzurlu bir gece izlenimi veriyordu. ***Gizli Teşkilat*** filminde Cary Grant Şikago'ya buradan kaçıyordu, ***Geç Kalan Sevgide*** Meryl Streep Robert de Niro'yla burada tanışıyordu.

"Beni takip edin," dedi etraftaki uğultuyu bastıracak kadar yüksek bir sesle.

Alice Ana Hol'ün balkonuna çıkan merdivenlere doğru kalabalığı yararak ilerlemeye başladı, Gabriel de onu takip ediyordu. Birinci kattan bakıldığında holün panoramik görüntüsü göz kamaştırıcıydı.

Bu muhteşem karenin içinde ünlü teknoloji markalarından biri butik mağazasını kurmuştu. Alice markanın en çok satan

BELONGS TO KAOS TEAM

ürünlerinin sergilendiği açık renk ahşap masaların arasında dolaşmaya başladı: Çalınmaya karşı korunuyor olsa da aletlerin çoğu kullanıma açıktı. Ziyaretçiler - ki çoğunluğunu turistler oluşturuyordu - e-postalarını kontrol ediyor, internette geziniyor veya ileri teknoloji ürünü kulaklıklarda müzik dinliyorlardı.

Hızlı davranmalıydı; etraf polis ve güvenlik görevlisi kaynıyordu. Alice teşhir alanında koşuşturan kırmızı tişörtlü çalışan ordusuna yakalanmadan masalardan birine yaklaştı.

Çapraz astığı çantasını çıkarıp Gabriel'e uzattı.

"Bana bardak altlığını verin," diye buyurdu.

O emri uygularken Alice de evindekine benzeyen bir MacBook Pro'nun klavyesinin tuşuna bastı. Tek tıkla ekranın üstündeki kamerayı açan programı çalıştırdı ve Gabriel'in uzattığı bardak altlığını alarak ekranın karşısına geçip parmak izinin fotoğraflarını çekti. Bilgisayarda yüklü bulunan fotoğraf düzenleme programında kontrastı ve ışığı tekrar ayarlayıp fotoğrafı mümkün olan en net hale getirdi ve ardından kişisel internet hesabına bağlandı.

"Biletlerle siz ilgilenirsiniz, değil mi?" dedi Gabriel'e.

Gabriel'in bilet otomatlarına doğru uzaklaşmasını bekledikten sonra Seymour'a yazmaya koyuldu. Durumun aciliyetinin bilincindeki parmaklan klavyede gezinmeye başlamıştı.

Alıcı: Seymour Lombar
Konu: Yardım
Gönderen: Alice Schäfer

Seymour,
Yardımına hiç olmadığı kadar ihtiyacım var. Yarım saate kalmadan seni aramayı deneyeceğim fakat araştırmalarını kesinlikle hızlandırman gerekiyor.

BELONGS TO EXODUS TEAM

1. Otoparkın ve havaalanının güvenlik kameraları kayıtlarına ulaşabildin mi?
2. Arabamı buldun mu? Cep telefonumun izini sürebildin mi? Banka hesabımdaki son hareketlere baktın mı?
3. Gabriel Keyne hakkındaki araştırmalarda hangi noktadasın?
4. Ekte sana bir parmak izinin fotoğrafını gönderiyorum. Onu acilen inceletebilir misin?

Sana güveniyorum.

Dostun,

Alice.

BELONGS TO CACTUS TEAM

Little Egypt*

(...)insanları yanımda nasıl tutacağımı,
ancak onlar gittikten sonra öğreniyorum.

Didier Van Cauvvelaert

Astoria

Queens'in kuzeybatısı

Öğle saatleri

Sonbahar güneşi garın avlusunu ışığa boğuyordu.

Alice ve Gabriel güneşin aydınlattığı bu açıklık alanı geride bırakıp yerüstü metrosunun demir temellerinin altına kurulmuş pazarın kalabalığına karıştılar. İkili, önce Grand Central'dan Lexington Avenue'ye giden trene, oradan da Astoria Boulevard yönündeki banliyö trenine binmişti. Yol yalnızca yirmi dakika sürmüş olsa da, manzaradaki değişim şaşırtıcıydı. Cam ve çelikten inşa edilmiş

* New York'ta Arap kökenli göçmenlerin yaşadıkları bölge. (Çev. N.)

BELONGS TO KAOS TEAM

binaların yerini geleneksel tuğladan yapılmış ufak binalar almış; Manhattan'ın hareketli hayatı yerini taşranın tatlı dinginliğine bırakmıştı.

Havada zeytinyağı, dövülmüş sarımsak ve taze nane kokuları vardı. Tezgahlardan ızgara kalamar ve ahtapot, musakka, suvlaki, baklava, asma yapraklan ve feta peynirli poğaçalar taşıyordu ve ağız sulandıran bu yemekler Astoria'nın, New York'un tarihi Yunan mahallesi olduğuna dair hiçbir kuşku bırakmıyordu.

"Adresi biliyorsunuzdur diye umuyorum?" diye sordu Alice, Gabriel'in yön konusunda tereddüt ettiğini görünce.

"Buraya yalnızca bir veya iki defa geldim," diye savundu kendini Gabriel. "Ama pencerelerin Steinway Sokağı'na baktığını hatırlıyorum.

"Müzisyene yakışacak bir sokak ismi,"* diyerek eğlendi Alice.

Defne yaprağına sarılmış dana eti şişlerini seyyar ızgarasında kızartan yaşlıca bir adama yol sorup, onun yönlendirmesi doğrultusunda etrafı ağaçlar ve Londra'daki yan-müstakil evleri andıran binalarla çevrili uzun yoldan yürüdüler. Sokağın sonuna vardıklarında geniş ve hareketli bir caddeye çıkmışlardı. Burada Yunan restoranları, vejetaryen mezeciler, kebapçılar, Japon suşi restoranları ve Kore attarlan uyum içinde yan yana dizilmişti.

Steinway Sokağı'na vardıklarında manzara bir kez daha değişmişti. Bu sefer Akdeniz'in öbür tarafında, Kuzey Afrika'dalardı.

"Birkaç senedir insanlar bu bölgeyi 'Küçük Mısır' veya 'Küçük Fas' diye adlandırıyorlar," diye belirtti Gabriel.

* Steinway & Sons, kısaca Steinway, Amerikalı ve Alman el yapımı piyano üreticisi. (Çev. N.)

BELONGS TO KAOS TEAM

Gerçekten de burada insan kendini kolaylıkla Kahire veya Marakeş'te bir pazarda hayal edebilirdi. İştah açıcı bal ve tahin kokuları tüm caddeyi kaplıyordu. Bölgenin bu kısmında Yunan tavernaları yerini artık nargile kafelere bırakıyordu. Parlak san renklerde yapılmış bir caminin, helal et satan bir kasabın ve dini yayınlar bulunduran kitapçının önünden geçerek ilerlediler. Kulaklarına çalman konuşmalarda İngilizce ve Arapça tüm doğallığıyla birbirine karışıyordu.

Açık renk cepheli, giyotin pencereleri olan ve girişinde bir berber dükkanının bulunduğu brownstone* ** binanın önüne vardıklarında Gabriel, "Sanırım burası," dedi.

Binanın girişinde şifreli koruma sistemlerinden yoktu. Asansör de yoktu. Hızlı adımlarla üçüncü kata çıkıp Kenny'nin, geleceklerini telefonla haber verdiği binanın sahibi Bayan Chaouch'tan anahtarları almak için durdular.

"Epey şık, ha? Ne dersiniz?" diye laf attı Gabriel, loft" tarzındaki daireye girerken.

Kenny'nin bekar evi oldukça geniş, metalik kirişlerle desteklenmiş bir dubleksti. Alice dairenin içinde yürüyüp tuğla duvarlara, yüksek tavanlara, cilalı betondan yerlere baktı. Hudson Nehri'ne bakan ve baş döndürücü güzellikte bir manzara sunan cam duvarın önünde durdu.

Bir süre nehri seyrettikten sonra dönüp çantasını masif masaya fırlattı. Masanın etrafına çelik bir bank ve farklı tarzda iki koltuk yerleştirilmişti.

"Yorgunluktan ölüyorum," dedi kendini koltuklardan birine bırakarak.

* Kahverengi kumtaşı. New York binalarını betimlemek için kullanılır. (Çev. N.)
** Duvarları olmayan, genelde yüksek tavanlı eski fabrika, depo, atölye gibi alanların yaşam alanına dönüştürülmesi ile oluşturan, asma kat ile bölümlere ayrılabilen daire tipi. (Çev. N.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şuna ne dersiniz? Sizin için banyoyu hazırlayacağım," dedi Gabriel.

"Nasıl? Hayır, buna gerek yok. Yapacak başka işlerimiz-"

Cazcı onu duymazdan gelerek çoktan gözden kaybolmuştu.

Alice yastıklara gömülüp bir süre öylece durdu. Yorgunluk yeniden üzerine çöküyordu. Bu sabah akıl almaz biçimde parkta uyandığı andan itibaren maruz kaldığı tüm stresi ve yaşadığı tüm fiziksel zorlukları sindirebilmek için zamana ihtiyacı vardı. Kendini daha iyi hissettiğinde kalkıp çaydanlık bulabilme ümidiyle mutfak dolaplarını karıştırdı. Suyu, kaynaması için ocağa koyup salona geçti. Göz ucuyla kitaplığa dizilmiş kitapların isimlerine (Harry Crews, Hunter Thompson, Trevanian...), alçak masanın üzerindeki dergilere, duvarlara asılmış soyut tablolara baktı.

Endüstriyel tarzın ahşap detaylarla tamamlandığı bu geniş ve aydınlık daireye taş renkleri, gri ile bejin sayısız tonu hakimdi. Nehrin hemen yanında oluşu, sadeliği ve içeriye vuran yumuşak ışık dairede bir kozanın koruyucu hissini yaşatıyordu.

Alice'in gözleri bilgisayar, modem veya sabit telefon aradı.

Hiçbir şey yoktu.

Derken bir kasenin içinde, at figürüne bağlı araba anahtarlarını fark etti.

Mustang mil., diye düşündü anahtarı eline alırken.

Mutfağa geri dönüp dolabı açtı. Kavrulmuş kahverengi pirinç taneleriyle karıştırılmış yeşil çay türü olan genmaicha vardı. Bardak alıp çayı koydu. Çayın, tipik yeşil çayın taze notalarından oldukça farklı, fındık ve pirinç aromalı kendine has bir tadı vardı. Alice o anda çayı içemeyeceğini anladı. Çaydanlığı lavaboya boşalttı ve buzdolabının yanındaki cam kapaklı gömme şarap dolabını açtı. Anlaşılan ev sahibi iyi şaraptan

BELONGS TO SKYOS TEAM

anlıyordu. Kaliforniya'dan birkaç pinot noir'ın dışında birinci sınıf Fransız şaraplarından hoşlandığı belliydi. Babası sayesinde Alice'in önoloji* alanında geniş bilgisi vardı. 2000 yılından kalma Château-Margaux, 2006 senesinden Cheval-Blanc, 2005'ten Montrose ilk gözüne çarpanlardı... Saint-Estèphe şaraplarından birini açacaktı ki Romanée-Conti bölgesinden 1999 seneli La Tache şişesi gözüne çarptı. Oldukça pahalı ve daha önce hiç tatmadığı bir şaraptı. Bu nektarı içmemek için mantıklı tüm sebepleri bir kenara itip şişeyi açtı. Kadehine doldurduğu şarabı yudumlamadan önce bir süre izledi. Rengi koyu kırmızıydı ve tadı, gül ve çikolata notalarıyla bezenmişti.

İhtiyacım olan tam da bu!

Burgonya şarabından bir yudum alıp onun baharatlı ve orman meyvelerini hatırlatan zengin tadının keyfine vardı. Şarap damağını okşuyor, midesini ısıtıyordu. Kadehindekini bitirip bardağını yeniden doldurdu.

"Hanımefendi teşrif ederse banyosu hazır," diye seslendi Gabriel, asma kattan abartılı bir tonda.

"Size de bir kadeh şarap koyayım mı?"

"Ne? Şarap mı açtınız?" diye bağırdı Gabriel. Aynı anda telaşla merdivenin basamaklarını iniyordu.

Côte-de-Nuits şişesine bakıp, "Nasıl bu kadar düşüncesiz olabiliyorsunuz anlamıyorum, Bayan-Hiçbir-Şey-Umrumda-Değil? Bu şarabın fiyatını biliyor musunuz?" diyerek patladı.

"Abartacak bir şey yok. Hayat derslerinizi başka zamana saklayın!"

"Misafirperverliği karşısında arkadaşıma teşekkür etmenin garip bir yolu," dedi Gabriel. İşin peşini bırakmaya niyeti yoktu.

* Şarapla ve şarap yapımıyla ilgilenen bilim dalı. (Çev. N.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Abartacak bir şey yok dedim size. Neyse fiyatı öderim."

"Neyle peki? Polis maaşınızla mı?"

"Evet. Onun dışında, arkadaşınızın arabası var mı biliyor musunuz?"

"Evet, Kenny'nin pokerde kazandığı eski bir arabası olduğunu biliyorum."

"Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır."

Gabriel aklında beliren fikirle bir anda salonu geçip çakıl taşlarıyla örtülü bahçeye bakan pencerelerden birine koştu. Onlarca araba bahçenin tam ortasına yapılmış betondan bir adacığın üzerine park etmişti. Ayırt edebilmek için gözlerini kıstı.

"Galiba şuradaki," dedi iki mavi şeridin geçtiği beyaz Shelby'i göstererek.

"Gidip kontrol edin o halde," diye buyurdu Alice ve anahtarları ona fırlattı.

Gabriel karşı çıktı.

"Hey! Bana emir vermeyi bırakın artık. Ben altınızda çalışan polislerden değilim."

"Acele edin. Acilen bir arabaya ihtiyacımız var."

"Siz... Siz de gidip banyoya gireceksiniz o halde! Acilen dinlenmeye ihtiyacınız var."

Alice sesini yükselterek, "Sakın bir daha bana-" diyerek söze başlıyordu ki Gabriel çoktan kapıyı çarpıp odadan çıkmıştı.

*

Asma kattaki banyo, otel süitleri gibi geniş bir yatak odasına bitişikti. Alice yatağa oturup kumaş çantasını açtı. Telefon se-

BELONGS TO KAOS TEAM

tini plastik kabından çıkardı. Paketin içinde cep telefonu, şarj aleti, kulaklık, kullanma talimatı, kutunun dibinde ise cihazın seri numarasının yazdığı plastik bir kart vardı.

Telefonu şarja takıp açtı. Ekranda on dakikalık konuşma hakkı olduğunu söyleyen bir mesaj belirmişti. Arama tuşuna bastığında ses kaydı konuşmaya başladı. Cihazın seri numarasını girmesi gerektiğini söylüyordu.

Söyleneni yaptı. Robotik ses hemen ardından cihazı kullanacağı bölgenin kodunu girmesini istedi. Gabriel'in söylediklerini hatırlayıp New York'un kodu olan 212'yi tuşladı. Cihazına atanan telefon numarası aynı anda kısa mesaj olarak telefonuna ulaşmıştı. Bu şekilde cihazı aktif hale getirdikten sonra satın aldığı yüz yirmi dakikalık konuşma paketini yükledi.

İlk olarak Seymour'u aramayı denedi. Telesekretere düştü.

"İlk fırsatta beni bu numaradan ara, Seymour. Gerçekten yardıma ihtiyacım var. Yalvarırım çabuk ol!"

Alice daha sonra, cam tuğlalardan örülmüş duvarın yatak odasından ayırdığı banyoya yöneldi. Banyoda siyah beyaz dama desenli zemin karoları, bakır ayaklı küvet, eski tip lavabo, seramikten vintage musluklar ve oymalı ahşaptan mobilyalarla 1950'ler havası yakalanmıştı.

Keyne sözünü tutmuştu. Kalın köpük bulutunun altında lavanta kokulu sıcak banyosu onu bekliyordu.

Ne acayip adam...

Alice ferforje aynanın önünde kıyafetlerini çıkartıp kendini sıcak suya bıraktı. Sıcaklık kan akışını hızlandırmış, gözeneklerini uyandırmıştı. Suyun kaslarını rahatlattığını, eklemlerindeki sızıları aldığını hissediyordu. Ciğerlerini doldurarak nefes aldı. Birkaç saniyeliğine kendini tamamen yakıcı ve şifalı dalgaya bıraktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ardından nefesini tutup kafasını suyun içine daldırdı.

Kanında dolaşan alkol ve suyun ısısı onu uykuyla karışık bir uyuşukluğun içine atmıştı. Zihninde birbirine zıt pek çok düşünce cirit atıyordu. Şu hafıza kaybı mevzusu fena halde canını sıkıyordu. Alice bir kez daha önceki geceyi hatırlamayı denedi. Hatıralarına ulaşmasını engelleyen siyah boşluk yine oradaydı. Başlangıçta yapbozun parçalarını yerleştirmek kolaydı: gezdikleri barlar, içilen kokteyller, kız arkadaşları, Franklin-Roosevelt Caddesi'ndeki otopark. Arabasına doğru ilerlemesi. Yer altı otoparkının yeşilimsi mavimsi yapay ışığı. Kendini zayıf ve güçsüz hissediyordu. Küçük Audi'nin kapısını açtığını ve direksiyona geçtiğini hatırlıyordu... Yanında biri vardı! Hatırlıyordu. Karanlığın içinde aniden beliren bir surat. Bir adam. Yüzünü hatırlamaya çalıştı. Fakat hepsi sedeften bir sisin ardında kayboldu.

Derken tüm acı dolu hatıraları bir bir zihnine hücum etmeye başladı.

BELONGS TO CACTUS TEAM

Hatırlıyorum...

iki Sene Önce

Hatırlıyorum.

Daha doğrusu, böyle olduğunu sanıyorum.

21 Kasım 2011.

Kocamın muayenehanesi, yağmurlu bir öğleden sonra. Muayenesi gelen telefonla bölünüyor.

"Doktor Paul Malaury? Hôtel-Dieu Hastanesi 'nin torasik cerrahi servisinden arıyorum. Eşiniz hastanemize getirildi. Durumu ciddi ve.."

*

Paul panik halinde montunu kaptığı gibi sekreterine bir şeyler geveleyip kendini muayenehaneden dışarı atıyor. Her gün yaptığı gibi bugün de uç kısmım RIVP binasının önündeki kaldırıma çıkartarak park ettiği eski Giulietta'sına biniyor. Her gün bu sebepten aldığı park cezası bugün yağan yağmurdan hamur olmuş. Kontağı çevirip Bac Caddesi'ne çıkmak için meydanın etrafında bir tur atıyor.

Gece şimdiden çökmüş. Paris'ten, bu kanserli, kirli, kala-

BELONGS TO CACTUS TEAM

balık, çamura ve mutsuzluğa gömülmüş cehennemden nefret etmenize sebep olacak pis bir sonbahar günü. Saint-Germain Bulvarı: Arabalar adım adım ilerliyor. Paul koluyla Alfa-Romeo'nun ön camında oluşmuş buğuyu, sonra da yanaklarına akan göz yaşlarını siliyor.

Alice, bebek... Birileri bana bunun gerçek olmadığını söylesin.

Baba olacağını öğrendiğinden beri bulutların üzerinde yaşıyor. Şimdiden gelecekle ilgili o kadar çok hayal kurdu ki: ilk biberonlar, Luxembourg Bahçesi'nde gezintiler, plajda kumdan kaleler, okulun ilk günü, pazar sabahları yapılan halı saha maçları... Bu anlar zihninden bir bir siliniyor.

Yıkıcı düşünceleri bir kenara itip soğukkanlı halini korumaya çalışıyor ama duygular fazla güçlü, bedeni hıçkırıklarla sarsılıyor. Öfkesi acıya karışıyor. Çocuk gibi ağlıyor. Takıldığı kırmızı ışıkta direksiyonu yumrukluyor. Kafasında acımasız gerçeği ileten stajyer doktorun sözleri yankılanıyor: "***Durumun ciddiyetini sizden saklamayacağım, doktor: Eşiniz bıçaklı saldırıya uğramış. Karnında çok sayıda bıçak yarası var...***"

Işık yeşile dönüyor. Alelacele arabayı çalıştırıp otobüs şeridine geçmek için direksiyonu kırıyor. Kendi kendine bunun nasıl olduğunu sorup duruyor. Öğle yemeğini Guisarde Caddesi 'ndeki ufak restoranda beraber yediği eşi neden doğuma hazırlanmak için öğleden sonrasını ebeyle geçirecekken şehrin batısındaki sefil bir apartman dairesinde bıçaklanmış halde bulunuyordu?

Zihnine yine görüntüler doluyor: Kan gölü içerisinde yatan Alice, acil durum müdahalesi için gelen ilkyardım ekipleri, doktorun ilk teşhisi: "***Hastanın durumu instabil, büyük tansiyon 9, nabız dakikada 100, renksizleşmiş konjonktiva.***

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Solunum cihazına bağlayıp damar yolunu açacağız."

Paul sinyal verip iki taksiyi solluyor ve sola dönmeye hazırlanıyor. Polisler eylem sebebiyle Saint-Michel Bulvarı'm trafiğe kapatmış. Tüm gücüyle çenesini sıkıyor.

Şaka gibi, lanet olsun!

Camını indirip polislerle konuşmayı deniyor, geçmeye çalışıyor ama nafile. Küfrederek uzaklaşıyor.

Tekrar Saint-Germain Bulvarı'na çıkacakken hızla geçen otobüsün sinirli koma sesleriyle karşılaşıyor. Sinyal vermeyi unuttuğu için.

Sakinleşip gücünü, karısını kurtarmak için bulabilir mi, buna yoğunlaşması gerektiğini hatırlıyor. Onun için mucizeler gerçekleştirecek bir doktor bulabilir mi, buna yoğunlaşması gerektiğini hatırlıyor. Hôtel-Dieu Hastanesi'nde tanıdığı bir meslektaşı olup olmadığını düşünüyor.

Pralavorio? Hayır, o Bichat'da çalışıyor. Jourdin? O da Cochin 'de. Zaten sonu gelmez bir hasta listesi var. Evet, işte onu aramak lazım.

Yan koltukta duran montunun cebinde cep telefonunu arıyor. Yok.

Eski Alfa Romeo, Bernardins Caddesi'nin dar sokağında ilerleyip 'aşıklar geçidi' olarak anılan ve geceleri iki tarafındaki ızgaralara asılmış binlerce kilidin parıldadığı Archevêché Köprüsü'ne çıkıyor.

Paul gözlerini kısıp tavan lambasını açtığında yere düşmüş cep telefonunu görüyor. Tek eliyle direksiyonu tutmaya devam ederken telefonu almak için eğiliyor. Kalktığında karşısında gördüğü farların ışığı gözlerini kör ediyor ve tek yön olması gereken köprüde üzerine doğru son sürat gelen motoru son anda fark ediyor. Fren yapmak için çok geç. Çarpışmayı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

engellemek için sertçe direksiyonu kırıyor. Alfa Romeo sağa doğru savuruluyor, kaldırıma çarpıp yerden havalanıyor, kırbaç gibi sokak lambasının direğine çarpıp köprünün metal ızgaralarından aşağıya uçuyor.

Paul, arabası Seme'e savrulurken çoktan hayata gözlerini yummuş oluyor.

*

Hatırlıyorum
Aynı gün,
21 Kasım 2011'de,
Kibrim ve inadım yüzünden,
Hem bebeğimi,
Hem de kocamı öldürdüm.

BELONGS TO EKSİOS TEAM

Free Jazz

Hayat bir savaş halidir.

Seneque

Kendini gömdüğü suyun içinde telefon zilinin Alice'in kulağına ulaşması zaman almıştı. Genç kadın irkilerek sudan çıkıp havlulardan birine sarınarak telefonunu aldı.

"Schäfer," diyerek telefonu açtı.

"Alice? Benim."

"Seymour? Sonunda."

"İyi misin?"

"İyiyim. İlerleyebilmek için bana vereceğin bilgilere ihtiyacım var. Bir şeyler bulabildin mi?"

"Gönderdiğin parmak izini aldım. İyi iş çıkarmışsın. Görselin işlenebilir olduğunu düşünüyorum. Bunun için Savignon'u görevlendirdim. İzi inceletecek. Önümüzdeki yarım saat içinde sonuçları alırız."

"Tamam. Başka? Otoparkın güvenlik kameraları?"

BELONGS TO KAOS TEAM

"Franklin-Roosevelt'e gidip otoparkın kamera kayıtlarını izledim fakat pek bir şey seçilmiyor. Araban 20:12'de otoparka giriyor, 00.17'de de çıkış yapıyorsun.

"Kayıtlarda ben görünüyor muyum?"

"Hayır, pek seçilmiyorsun..

Lanet!

"Çıkarken yalnız mıyım? Arabayı ben mi kullanıyorum?"

"Emin değilim. Plaka görünse de arabanın içi karanlıkta kalıyor."

"Lanet olsun, bu gerçek olamaz! Görüntüleri netleştirmeyi denedin mi?"

"Evet ama dediğim gibi, bir şey görünmüyor. Kullandıkları kameralar taş devrinden kalma. Sen sormadan ben söyleyeyim, havaalanından bir şey çıkmadı. Suçüstü veya istinabe talepnamesi olmadan görüntülerine veya veri tabanlarına ulaşmak imkansız. Taillandier'ye haber versek çok daha kolay-"

"Hayatta olmaz! Arkadaşlarımı sorguladın mı?"

"Evet, üçünü de. Çok içmişsin, Alice. Senin için endişelenmişler. Malika ve Karine sana eşlik etmeyi teklif etmiş fakat hiçbir şey duymak istemiyormuşsun..."

"Bana elinde başka şeyler olduğunu söyle, Seymour..."

"Var. En iyisini sona sakladım. Yalnız mısın?"

"Evet, neden?"

"Şu arkadaşın, Gabriel Keyne'le ilgili... Castelli onun hakkında ufak bir araştırma yaptı. Hiçbir yerde, bu ismi taşıyan bir caz piyanistinin izine rastlamadık. "

"Bir Ray Charles veya Michel Legrand değil zaten. Eğer özel bir dinleyici kitlesi varsa veya-"

"Castelli'yi tanırsın, Alice. Teşkilatın en başarılı arşivcisidir. Bir şeyler olsa bulurdu, biliyorsun. Fakat hiçbir şey yok.

BELONGS TO KAOS TEAM

Nada!* Gabriel Keyne isminde onlarca kişi var fakat ne internette ne de amatör caz ortamlarında bu isimde hiçbir müzisyen yok. Ve sıkı tutun, en ilginci bu değil..."

Seymour etkilerini görmek için cümlesini yarıda bırakmıştı.

Çıkar şu baklayı ağzından, lanet olasıca!

"Dün gece Dublin'de, Brown Sugar Club'da çaldığını söylemiştin, değil mi?"

"Evet, bana söylediği buydu."

"Bu doğru değil! Castelli mekanın patronunu aradı: Dün gece Sugar Club'da salsa, mambo, cha-cha gecesiymiş. Sahne alan kişiler de aynı günün sabahında Havana'dan gelen ünlü bir Küba müziği orkestrasıymış."

Alice afallamıştı. Duyduklarını sindirmekte zorlanıyordu. Kafasında Gabriel'i savunmak için bahaneler aradığını fark edince şaşırdı. Belki de farklı bir sahne ismi vardı. Belki bir grupla beraber çalıyordu. Belki de...

"Bu adamın kim olduğunu bilmiyorum," diyerek Seymour tekrar sözü aldı. "Araştırmaya devam edeceğim ama onun gerçek kimliğini ortaya çıkarana kadar sana ondan kaçınmanı tembihliyorum."

Alice telefonu kapattıktan sonra birkaç saniye hareketsiz kaldı. Evet, Gabriel'in anlattıkları birbiriyle örtüşmüyordu. Acemi gibi oyuna gelmişti. Yeterince tedbirli davranmamıştı ve adam karşılaştıkları andan beri onu kandırmayı başarmıştı.

Ama neden?

Işık hızıyla giyinip eşyalarını çantasına koydu. Korkunun onu ele geçirdiğini hissediyordu. Eli tabancasında, kalbi hızla atarken merdivenleri indi.

* ***İsp.*** Hiçbir şey. (Çev. N.)

BELONGS TO SKOLS TEAM

"Keyne?" diye bağırdı ve yavaşça salona doğru ilerledi.

Dikkatli adımlarla, eli tetikte mutfağa girdi. Daire boştu.

Masadaki şarap şişesinin yanında, bir zarfın arkasına karalanmış bir not vardı:

Arabayı buldum fakat benzin deposu neredeyse boştu.
Depoyu doldurmaya benzin istasyonuna gidiyorum.
Sizi caddenin karşısındaki nargile kafede bekliyor olacağım.

Not: Umarım doğu mutfağının hamur işlerini seviyorsunuzdur.

Gabriel

BELONGS TO KAOS TEAM

Nargile Kafe

Gerçekte iki çeşit hayat vardır(...): İnsanların sahip olduğunuzu düşündükleri hayat ve diğeri. Asıl sorun yaratan da görmeyi çılgınca istediğimiz bu diğeridir.

James Şalter

Alice hışımla kendini dışarı atıp caddede yürümeye başladı. Silahını kılıfına geri koymuş, çantasını yine çapraz takmıştı. Serin rüzgar burnuna baharat, kayısı ve pudra şekeri kokularını taşıyordu. Nargile kafenin önüne park etmiş Shelby'i gördü: Krem rengindeki gövdesi, parıldayan metal parçaları, spor hava katan mavi bantları ve saldırgan çizgileriyle araba kükremeye hazır bir kaplandı adeta.

Genç kadın tedbiri elden bırakmadan caddenin karşı tarafına geçip kafe Nefertiti'nin kapısını itti.

Mekan, eklektik dekorasyonuyla Arap ve batılı etkilerin keyifli bir karışımıydı: çeşit çeşit alçak masalar, geniş koltuklar, altın işlemeli yastıklar, kitaplarla dolup taşan bir kütüphane, akortsuz bir piyano, çinko ve cilalanmış kestane ağa-

BELONGS TO EXODUS TEAM

çından yapılma eski bir bar masası, İngiliz bir pub'dan gelme dart oyunu...

Ortama sakin ve güneşli bir sonbahar öğleden sonrasının keyfi hakimdi. Bilgisayar ekranlarının arkasına gömülmüş hipster görünümlü öğrenciler, nargilelerinden çekip dünyayı kurtaran mahallenin Mısırlı ve Mağribî yaşlılarıyla uyum içinde vakit geçiriyordu. Çıkan dumanlardan yayılan tatlı aromalar naneli çayın kokusuna karışıyor, insanı sarmalayan bir koku ziyafeti sunuyordu.

Gabriel masalardan birinde, fosforlu sarı renkte likralı boğazlı kazağı üzerine mor tonlarında yelek giymiş, uzun saçlı bir geek ile satranç oynuyordu.

"Konuşmamız lazım, Keyne."

Genç satranç oyuncusu kafasını kaldırıp cılız sesiyle, "Hanımefendi, görüyorsunuz ki oyunun tam ortasındayız-"

"Sen, fosforçocuk, kaybol buradan!" diye emredip satranç taşlarını yere fırlattı Alice. Çocuğun herhangi bir tepki göstermesine fırsat bırakmadan onu kuştüyü ceketinden yakalayıp sandalyeden kaldırdı. Genç oğlan korkmuştu. Hızlıca yerdeki taşları toplayıp oradan sıvıştı.

"Görünen o ki banyo da sizi sakinleştirmeye yetmemiş. Belki de leziz bir ***patisserie orientale*** her şeyi çözer. Kuru meyve şerbetli tatlıları meşhurmuş diye duydum. Ama belki de siz sütlacı tercih edersiniz veya bir fincan çay?"

Alice sakinliğini bozmadan onun karşısına geçip oturdu. Onu, anlattığı yalanlarla yüzleştirmeye kararlıydı.

"En çok ne isterim biliyor musunuz?"

"Lütfen söyleyin. Elimden ne gelirse yaparım." *

* Arap tatlılarına verilen genel isim. (Çev. N.)

BELONGS TO EXODUS TEAM

"Elinizden bahsetmişken Keyne, şuradaki piyanoyu görüyor musunuz?"

Dönüp piyanoya bakarken Gabriel'in suratından endişeli bir gölge geçmişti.

"Benim için bir şeyler çalmanızı gerçekten çok isterim," diyerek sözüne devam etti Alice. "Sonuçta bir caz piyanistiyle çay içme şansı karşıma her gün çıkmıyor."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Müşteriler rahatsız olabilir ve-"

"Saçmalamayın! Nargile içerken müzik dinlemek herkesin hoşuna gidecektir."

Gabriel teklifi bir kez daha savuşturmayı denedi.

"Eminim piyanonun akordu da yoktur."

"Bu sadece bir ayrıntı. Hadi ama, bana klasiklerden bir şeyler çalın: ***Les Feuilles mortes, Blue Monk, April in Paris*** .. Ah, daha iyisini buldum: ***Alice in Wonderland!*** Sizden rica ediyorum, beni kırmayacaksınız değil mi?"

Gabriel utanç içerisinde, sandalyede kıpırdanıyordu.

"Bakın, bence-"

"Bence sizin caz piyanistliğiyle hiçbir alakanız yok."

Gabriel gözlerini ovuşturarak teslim olduğunu belirtir şekilde iç çekti. Rahatlamış gibiydi, inkar etmekten vazgeçip anlatmaya başladı.

"Tamam, size yalan söyledim. Ama yalnızca bu konuda."

"Ben de size inanacağım, öyle mi? Keyne? Belki 'Keyne' gerçek isminiz bile değildir, kim bilir."

"Söylediğim diğer her şey doğru! İsmim Gabriel Keyne. Dün akşam Dublin'deydim ve bu sabah nasıl olduğunu anlamadığım bir halde size kelepçelenmiş şekilde uyandım."

"Peki ama neden bana böyle bir yalan söyleme gereği duydunuz?"

BELONGS TO KAOS TEAM

Gabriel bir kez daha iç çekti. İlerleyen dakikaların kolay geçmeyeceğini biliyordu.

"Çünkü ben de sizin gibiyim,"

"Benim gibi derken?" diye şaşırarak sordu Alice.

"Ben de polisim."

*

Ortama ağır bir sessizlik çökmüştü.

Ancak birkaç saniye sonra,

"Nesiniz?" diye sorabildi Alice.

"Boston bölgesine atanmış bir FBI ajanıyım."

"Benimle dalga mı geçiyorsunuz," diye patladı Alice.

"İnanın bana, kesinlikle doğruyu söylüyorum. Dün akşam gerçekten de kaldığım otelin karşısındaki şu Temple Bar'daydım. Oraya işten sonra bir şeyler içip rahatlamak için gitmiştim."

"İrlanda'da ne halt ediyordunuz?"

"Bu yolculuğu Garda Siochan'dan' bir meslektaşımla görüşmek için yapmıştım."

"Ne sebeple?"

"Uluslararası bir soruşturma kapsamında işbirliği."

"Soruşturma ne hakkında?"

Gabriel art arda gelen sorulan biraz olsun yavaşlatabilmek, zaman kazanmak istercesine çayından bir yudum aldı.

"Seri cinayetler."

"Söz konusu bir seri katil mi yani?" Alice onu köşeye sıkıştırmaya uğraşıyordu.

"Belki de," dedi Gabriel ve başını çevirdi.

Genç kadının ceketinin cebindeki telefon titremeye baş- *

* İrlanda Cumhuriyeti Polis Güçleri (Çev. N.)

BELONGS TO KAOS TEAM

lamıştı. Ekranda beliren, Seymour'un numarasıydı. Alice tereddüt etti. Hâlâ Keyne'in söylediklerinin etkisindeydi ve bunun bölünmesi riskini almak istemiyordu.

"Açmalısınız," diye önerdi Gabriel.

"Sizi neden ilgilendiriyor?"

"Arayan şu polis arkadaşınız, değil mi? Şırıngadan aldığınız parmak izlerinin kime ait olduğunu merak etmiyor musunuz?"

Alice onun dediğini yapıp telefonu açtı.

"Alo?"

"Benim Alice," dedi Seymour. Ses tonu endişeliydi.

"Parmak izini incelettin mi?"

"Onu nereden aldın, Alice?"

"Bir şırıngadan. Sana daha sonra açıklarım. Sonuç nedir, eşleşti mi?"

"Evet, elimizde bir sonuç var. Ama bu doğruysa, bittik demektir."

"Neden?"

"Sonuç bize bu parmak izinin..."

"Ee? Bu parmak izinin ne...?

"Bu parmak izinin Erik Vaughn'a ait olduğunu gösteriyor," dedi Seymour tedirgin bir sesle.

Alice yumruk yemiş gibi oldu.

"O adam seni öldürmeye çalışmış ve-"

"Erik Vaughn'un kim olduğunu biliyorum, lanet olsun!"

Gözlerini kapattı. Ayaklarının altındaki yer sallanıyordu. Derken aklına gelen şey onu tekrar kendine getirdi.

"Bu imkansız, Seymour," dedi sakin bir sesle.

Hattın öbür tarafında Seymour iç çekti.

"İnanması zor, biliyorum. Ama sonucu en az on defa

BELONGS TO KAOS TEAM

kontrol ettik. Otuzdan fazla eşleşme noktası var. Artık Taillandier'ye haber vermeliyim."

"Bana birkaç saat daha izin ver lütfen."

"Bu imkansız, Alice. Vaughn'a dair her bilgi bizi mayın tarlasına biraz daha itiyor. Hepimizi pisliğin içine bir defa soktun zaten."

"Hatırlatman ne büyük kibarlık!"

Bar masasının arkasına konmuş saate baktı.

New York'ta saat, 13:15.

"Paris'te saat 19.15, değil mi? Bana gece yarısına kadar mühlet ver."

Sessizlik.

"Rica ederim."

"Bu hiç mantıklı değil..."

"Şu parmak izini biraz daha araştır. İzin Vaughn'a ait olmadığına eminim."

Hattın ucunda yeniden iç çekiş duyuldu.

"Ben Vaughn'un senin peşinde, New York'ta olduğuna eminim, Alice. Bu adam seni öldürmeye kararlı."

BELONGS TO KAOS TEAM

İkili

Canavarlar gerçekten var, hayaletler de... Onlar içimizde yaşıyorlar. Ve bazen kazanıyorlar...

Stephen King

Işığın içinde renkli partiküller dans ediyordu.

Yarı aralık ahşap kepenkler, güneş ışınlarının yalnızca bir kısmının içeri girmesine izin veriyordu. Nargile kafenin içi arı kovam gibi uğulduyordu. Acele etmeden nargilelerinden çeken veya tatlılarını yiyen, aralıklarla oturmuş müşterilerin olduğu büyük salonda portakal, hurma ve fındığın baskın kokuları dolanıyordu.

Alice ve Gabriel karşılıklı sessizce oturuyorlardı. Genç garsonlardan biri onlara yeniden naneli çay servisi yapmak için masalarına yaklaştı. Köpük tabakası oluşturmak için çaydanlığı yukarıda tutarak bardakları doldurmak Fas usülü çay servisiydi.

Gabriel dirseklerini masaya koymuş, ellerini çenesinin altında birleştirmişti. Yüzünde şimdi sert bir ifade vardı. Açıklama zamanı gelip çatmıştı.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Şırıngadan aldığınız parmak izi Erik Vaughn'a ait, yanılıyor muyum?"

"Bu ismi nereden biliyorsunuz?"

"İrlanda'da izini sürdüğüm kişi oydu."

Alice gözlerini onunkilere dikti.

"Neden İrlanda?"

"Uzun hikaye. Bundan on gün önce Boston FBI bürosu Maine polisi tarafından, Cumberland'de işlenmiş garip bir cinayetle ilgili alarma geçirildi. Meslektaşım Thomas Krieg'le olay mahalline ben gönderildim."

"Kurban kimdi?" diye sordu kadın.

"Elizabeth Hardy. 31 yaşında, Sebago Cottage Elospital'da hemşire. Boğulmuş halde evinde ölü bulundu."

"Naylon külotlu çoraplarla..." diyerek onun cümlesini tamamladı Alice.

Keyne baş hareketiyle onu doğruladı.

Alice'in kalp atışları hızlanmıştı ama duygularının kendisini ele geçirmesine izin vermeyecekti. Bu, kesinlikle Vaughn'un imzasıydı fakat ***modus operandf nm*** aynı olması, katilin de aynı kişi olacağı anlamına gelmiyordu.

"Cinayetten sonra Vicap* **' veri tabanını ne kadar araştırdıysak da herhangi bir sonuca ulaşamadık. Bunu size söylememeliyim aslında, ama hackerlanmız Avrupa polisinin veri tabanlarına da kolaylıkla ulaşabiliyor: Almanya'da Viclas, Fransa'da Salvac..."

"Şaka yapıyorsunuz herhalde?"

"Neden bu kadar şaşırdınız? Savaşta her yol mubahtır, biliyorsunuz. Neyse, kısacası Erik Vaughn'un Kasım 2010'dan

* Modus operandi, bir kimsenin çalışma yöntemi veya alışkanlığını tanımlamakta kullanılan Latince bir deyim. (Çev. N.)

** Violent criminal apprehension program, FBI tarafından seri katillere karşı geliştirilmiş suç analiz raporlaması. (Çev. N.)

BELONGS TO KAOS TEAM

Kasım 2011'e kadar Paris'te işlediği seri cinayetlerle böyle tanışmış oldum."

"Kurbanların arasındaki bağlantıyı kurabildiniz mi peki?"

"Konuyla ilgili patronunuzla görüşmek için randevu ayarlamıştım."

"Mathilde Taillandier mi?"

"Önümüzdeki hafta Paris'te buluşacaktık ama ben öncesinde İrlanda'ya gittim. Veri tabanlarını incelerken bundan sekiz ay önce Dublin'de gerçekleşen başka bir cinayet dikkatimi çekti."

"Aynı kurban profili ve aynı imza mı?"

"Mary McCarthy, yirmi dört yaşında. Trinity College'da son sınıf öğrencisi. Yurt odasında külotlu çorapla boğularak öldürülmüş."

"Vaughn'un yaptığım mı düşünüyorsunuz?"

"Bu çok belli, öyle değil mi?"

"Hayır."

"Paris'te size saldırdıktan sonra Vaughn'un izini kaybetmiştik. Adam adeta yok oldu. Fransız polisi konuyla ilgili soruşturmasında bir adım bile ilerleyemedi."

"Ne demeye çalışıyorsunuz?"

"Size ne düşündüğümü söyleyeyim. Vaughn, tehdit altında olduğunu hissettiği anda kimlik değiştirebilen bir bukalemun. Uzun zaman önce Paris'ten ayrıldı, İrlanda'da kısa bir mola verdi ve şimdi Amerika'da."

"Bunu, benzer özellikler taşıyan iki cinayet yüzünden mi söylüyorsunuz?"

"Özellikler neredeyse aynı," diye düzeltti onu Keyne.

"Vaughn kurbanlarını külotlu çorapla boğarak öldüren ilk katil değil."

"Aptalı oynamayın, Bayan Schäfer: Vaughn tüm bu kadınları, bir önceki kurbanının çamaşırlarıyla öldürdü. İmzasının özelliği bu. Bunu siz de gayet iyi biliyorsunuz."

BELONGS TO KAOS TEAM

"Şu Boston'daki kurban, o nasıl öldürüldü?"

"Pembe-beyaz bir külotlu çorap. İrlandalI öğrencinin öldürüldüğü gün giydiğiyle tıpatıp aynı."

"Çok hızlı karar veriyorsunuz. İrlanda ve Amerika'da cinayet işlediğini düşündüğünüz katil taklitçinin teki. Vaughn'un cinayetlerini kusursuz taklit eden bir amatör."

"Copycat* diyorsunuz yani? Bunu anca dizilerde görürüz sanırdım. On beş senelik meslek hayatımda hiç rastlamadım. Gerçek olduğuna inanmıyorum."

"Elbette var! New York Zodiac Killer, Hance Davası-"

Karşısındaki söze girmek için elini kaldırmıştı.

"Bunlar ancak kriminoloji kitaplarında yazan, otuz seneden eski davalar..."

Alice geri adım atmıyordu.

"Hâlâ size kurulan tuzaklara balıklama mı atlıyorsunuz? FBI'ın daha ciddi çalıştığını düşünürdüm."

Gabriel sinirlenmeye başlamıştı.

"Size sakince anlatmayı denedim. Ama ille de yadsınamaz bir delil istiyorsanız, elimde ondan da var."

"Öyle mi?"

"İrlandalI kız nasıl bir külotlu çorapla öldürüldü, biliyor musunuz?"

"Dinliyorum."

"Mavi-yeşil, desenli, dantelli bir hamile çorabıyla. Vaughn'un sizi öldürmeye çalıştığı gün giydiğiniz külotlu çorapla."

Sessizlik. Duydukları Alice'in kanını dondurmuştu. Polis bu ayrıntıyı basına vermemişti. Bir taklitçi nasıl olur da onun külotlu çorabının desenini ve modelini bilebilirdi?

* İngilizcede bir seri katilin modus operandi'sini taklit eden katile verilen isim. (Çev. N.)

BELONGS TO KAOS TEAM

Şakaklarım ovuşturdu.

"Peki, tamam. Öyle olsun. Aklınızda ne var?"

"Bence Vaughn bizi, ikimize de meydan okumak için bir araya getirdi. Onun parmak izlerini bulmak bu kanımı daha da güçlendirdi. Siz, onu kafeslemek için her şeyi göze alan Fransız kadın polis. Doğacak çocuğunuzu öldürdü. Ona karşı duyduğunuz öfke ve nefreti biliyor. Ve ben, davadan sorumlu ve onun izini Amerika'da süren FBI ajanı. Ona karşı iki polis. Onu yakalamaya kararlı, hırslı iki polis. Bir anda avcı konumundan av konumuna geçmiş iki polis."

Alice oldukça ürkütücü bu olasılığı düşünürken korku ve heyecanı birbirine karışıyordu.

"Bu cinayetlerin arkasında Vaughn olsun ya da olmasın, bir taklitçisi veya yardımcısı olduğuna eminim. Dün akşam siz Dublin'deydiniz, ben de Paris'teydim. Öyle ya da böyle ikimizi de bir uçağa nasıl bindirmeyi başardı? Aynı anda iki yerde bulunabilme özelliği olduğunu sanmıyorum."

"Bu noktada size hak veriyorum."

Alice başını ellerinin arasına aldı. Olay, son birkaç saattir onun bastırmak için senelerdir çaba sarf ettiği travma ve acılarını yüzeye çıkartan beklenmedik bir gidişat kazanıyordu.

"Bir şey zihnimi kurcalıyor: Neden kimliğinizi bana açıklamak için bu kadar beklediniz?"

"Çünkü bu davadan alınmamak için sizin hakkınızda ve soruşturmayla ilgili daha fazla bilgi toplamam gerekiyordu ve açıkçası aşağılanmaktan nefret ederim fakat sizinleyken bu başıma fazlasıyla geldi..."

"Peki ama şu cazcı kişiliğini uydurma sebebiniz neydi?"

"O anda, öylesine aklıma geldi. Cazı hep sevmişimdir ve en yakın arkadaşım Kenny gerçekten de saksafoncu."

"Şimdi ne yapmayı öneriyorsunuz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Önce Yukarı Doğu Yakası'ndaki medikolegal hematoloji laboratuvarına gidip incelemeleri için gömleğinizdeki kan örneğini bırakalım derim. FBI yoğun olarak bu bölümle ortaklaşa çalışır. Ücretleri oldukça yüksek ama ellerindeki ekipman çok kaliteli ve çalışanları zehir gibi. Önümüzdeki iki saat içerisinde bütün genetik profil sonuçlarına ulaşabiliriz."

"İyi fikir. Ya sonra?"

"Arabayla Boston'a döner, beni davadan almamaları için dua ederek FBI'a gidip bildiğimiz her şeyi onlara da anlatırız."

Alice ona baktı. Tüm bunları anlattığından beri Gabriel'in çehresi değişmişti. Umarsız cazcı karakteri yerini bir polisin ciddiyetine bırakmıştı. Daha karanlık bakışlar, daha sert yüz çizgileri, endişeli bir surat. Yeniden tanışıyor gibiydiler.

"Arkanızdayım. Ama bir şartla: Boston'a vardığımızda soruşturmadaki ortağınız olmak istiyorum."

"Bu benim elimde olan bir şey değil, biliyorsunuz."

"Resmi olsun ya da olmasın, biz bir ekibiz: Siz bana bildiklerinizi anlatırsınız, ben de size. Yoksa yollarımız burada ayrılır ve gömlek parçasına elveda dersiniz. Pazarlık yok!"

Gabriel, Honda'da bulduğu paketten bir sigara çıkardı. Zaman kazanmak için sigarayı yakıp birkaç nefes çekti.

Alice göz ucuyla onu izliyordu. Onda kendinden bir şeyler görüyordu artık: Davada kalmak için her şeyi yapmaya hazır, takıntılı bir polis. Gecelerini suçluların davranışlarını açıklayabilmek için onlar gibi düşünmeye adamış bir polis. Suçluları yakalamanın kutsal olduğuna inanan bir polis.

Gabriel, Shelby'nin anahtarlarını çıkarıp masaya koydu.

"Eğer hazırsanız gidelim," dedi bitirdiği sigarasını küllükte ezerken.

BELONGS TO KAOS TEAM

Para bellum

Sivis pacem, para bellum

Barış istiyorsan savaşa hazırlan.

Vegece

Beşinci Cadde'nin kenarına yerleştirilmiş yirmi metre yüksekliğinde bir Rubik Küp.

Mount Sinai Hastanesi ve New York Kent Müzesi binalarının arasına sıkışmış medikolegal hematoloji laboratuvarı, ultramodern bir binanın en üst katındaydı. Farklı renklerdeki cam levhalardan oluşturulmuş binanın kristali andıran cephesi, üç boyutlu bulmaca küpünü anımsatıyordu.

Yukarı Doğu Yakası ve Spanish Harlem sınırına ulaşmaları on beş dakikadan az sürmüştü. Vardıklarında öğle yemeği saati olduğundan park yerleri boştu ve Shelby'i hastaneyi ve tıp okulunun kampüsünü çevreleyen caddelerden birine kolayca park ettiler.

"Beni arabada bekleyin, tamam mı?"

"Şaka mı yapıyorsunuz? Kesinlikle olmaz. Ben de sizinle geliyorum."

BELONGS TO KAOS TEAM

"Peki," dedi Gabriel iç çekerek. "Ama ben konuşacağım. Bu soruşturmayı yürüten benim, anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı, şef!" diye dalga geçti onunla Alice, arabadan inerken.

"Vakit kaybetmek yok, anlaştık mı?" diye ekledi Gabriel parkmetrelerden birinin saatine bakıp.

Alice başıyla sessizce onaylayıp Gabriel'i takip etmeye koyuldu. Holden geçip asansöre bindiler. Günün bu saatinde laboratuvarın bu katı bomboştu. Girişteki danışma masasının arkasındaki genç kadın plastik kaptaki salatasını yemekle meşguldü.

Gabriel kendini tanıtıp laboratuvar müdür yardımcısı Eliane Pelletier'yle görüşmek istediğini söyledi.

"Müdür yardımcısı Fransız mı?" diye sordu Alice, şaşkınlığını gizlemeden.

"Hayır, Québec bölgesinden. Ve sizi uyarıyorum, kendisi biraz gariptir," dedi Gabriel ona göz kırparak.

"Yani?"

"Ne demek istediğimi kendiniz görürsünüz."

Eliane Pelletier koridorun ucunda belirmişti.

"Gaby, küçüğüm! Nişanlını benimle tanıştırmak için mi geldin?" diye bağırdı uzaktan.

Gri saçları kısacık kesilmiş, ufak tefek bir kadındı. Gözünde kare çerçeveli bir gözlük vardı ve beyaz laboratuvar gömleğini önü açık biçimde siyah tuniğinin üzerine giymişti. Yuvarlak hatlı ve yumuşak görünümlü suratı Rus bebeklerini anımsatıyordu.

"Sonunda birini bulduğuna çok sevindim," diye bir yandan Gabriel'e takılmaya devam ediyor, bir yandan da onu dirseğiyle hafifçe dürtüyordu.

BELONGS TO KAOS TEAM

Gabriel de onun oyununa katılmıştı.

"Éliane, seni Paris Polis Teşkilatından Bayan Schâfer'le tanıştırayım."

"Merhaba güzelim," dedi Eliane, Alice'i kolundan yakalayarak. "Maudits Français!"" diye yapıştırdı Québec aksanıyla.

Onun peşinden bürosuna doğru ilerlediler.

"Kısıtlı vaktimiz var, Éliane. Şu kan örneğinden bizim için bir DNA araştırması yapabilir misin? Bizim laboratuvarlar çok dolu."

Alice çantasından, gömleğinden kestiği kumaş parçasını çıkartıp kadına uzattı.

"Biyologlarımdan birini hemen görevlendiriyorum," dedi kadın delil poşetini alırken. "Tam olarak ne arıyorsun?"

"İşlenebilir bir genetik ize ulaşabilmek istiyorum. Hızlıca yapabilir misin?"

"Altı saat, size de uyar mı?" diye cevapladı Gabriel'i, gözlüğünü düzeltirken.

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Minyatür sondalar kullanıp DNA'nın ekstraksiyon ve amplifikasyon süresini azaltabilirim ama bu sana pahalıya patlar..."

"Mümkün olan en hızlı şekilde yap. Sonuçlar çıkar çıkmaz faturayla beraber Thomas Krieg'e gönder. Haber vermek için onu aramalıyım. Telefonunu kullanabilir miyim?"

"Kendini evindeymiş gibi hisset, Gaby. Ben hemen işe koyuluyorum," diyerek İkiliyi büroda yalnız bırakarak uzaklaştı.

"Sorun olmayacaksa bize ulaşabilmesi için cep telefonu numaranızı Thomas'a vermek istiyorum." *

* Lanetli Fransızlar. Kullanıldığı yere göre hakaret veya nükte anlamına gelen Quebec deyişi. (Çev. N.)

BELONGS TO KAOS TEAM

Alice başını sallayıp masanın üzerindeki kağıtlardan birine yeni telefon numarasını karaladı.

Gabriel ortağıyla konuşurken Alice de koridora çıkıp telefonunu açtı ve babasının numarasını tuşladı. Onu karşılayan, telesekreterin kuru mesajıydı.

"Alain Schäfer. Şu an müsait değilim. Bip sesinden sonra mesaj bırakın."

"Baba, benim Alice. İlk fırsatta beni ara. Acil. Çok acil," deyip telefonu kapattı Alice. Birkaç saniye düşündükten sonra Seymour'u aramaya karar verdi.

"Yine ben."

"Sonunda! Senin için endişelenmeye başlamıştım. Keyne'le konuştun mu?"

"Evet, Boston FBI'da görevli bir dedektif olduğunu söylüyor."

"Dalga mı geçiyorsun? Bu adam seninle resmen oynuyor, Alice!"

"Kontrol edebilirsin ama bence bu defa doğruyu söylüyor. Erik Vaughn'unk il erle benzerlik gösteren bir cinayeti araştırıyor."

"Petreus davasında Washington'dan Sharman'a yardım etmiştik. Onu ararım."

"Sağ ol, Seymour. Hâlâ ofiste misin? Senden bir iyilik isteyeceğim."

"Alice, sabahtan beri bunlarla uğraşıyorum!" diye iç çekti.

"Arabana binip-"

"Ne? Şimdi mi? Bu imkansız. Gece yarısına kadar çalışmalıyım."

Alice onu umursamadan devam etti. "Doğu otobanından Metz'e kadar sür, oradan da Sarreguemines'e doğru devam et."

BELONGS TO KAOS TEAM

"Alice, bu en az 350 kilometre demek!"

Alice onu duymazdan gelerek, "Sarreguemines ve Sarrebourg arasında terk edilmiş eski bir şeker fabrikası var. Tam olarak nerede bilmiyorum. Castelli'ye sor. Yüzlerce yoktur herhalde," diye devam etti.

"Sana hayır dedim, Alice!"

"Yanına bir fener, büyük bir pense ve floresan lambalardan al. Oraya vardığında beni ara. Bir şeyi kontrol etmeni istiyorum."

"Gidip gelmesi sekiz saat sürer!"

"Önemli olmasaydı senden bunu istemezdim. Arkadaşlığımız adına bunu yap lütfen," diye yalvardı Alice. "Senden başka güveneceğim kimse yok, lanet olsun!"

Telefonun öbür ucundan Seymour dostunun sıkıntısını hissedip, "En azından ne bulmam gerektiğini söyle," dedi mağlup bir ses tonuyla.

"Bir ceset. Umarım."

*

Yol.

Hız.

Akan manzaralar.

V8 motorun çıplak uğultusu.

Arabanın radyosundan yayılan Otis Redding'in sesi.

Antika gösterge panelinin ortasında duran büyük hız kadranı.

Ve Alice'in amber ve bal rengi saçlarının yansımaları.

Manhattan'dan saat 14:00'da yola çıkmış, önce sahilden uzanan Interstate 95'te, ardından tekrar kuzeye çıkan 91 otoyolunda iki saat boyunca sürerek Connecticut'ın büyük kıs-

BELONGS TO KAOS TEAM

mini geride bırakmışlardı. Çam, Gingko biloba, karaağaçlar ve beyaz meşe ağaçlarıyla çevrili güneşin vurduğu otobanda trafik akıcıydı.

İkisinin de aklı başka yerdeydi. İkisi de düşüncelere gömülmüş ve yol boyunca hiç konuşmamışlardı. Herkes kendi acılarıyla meşguldü.

Shelby GT yolda fişek gibi ilerliyordu. Direksiyondaki Gabriel kendini bir anlığına altmışlarda, Roy Orbison ve Everly Brothers parçaları eşliğinde kız arkadaşını Steve McQueen'in son çıkan filmini izlemeye, gurur duyduğu Mustang'iyle götüren, yakın zamanda Vietnam'a gönderilmek üzere askere çağrılacağından şüpheli genç bir adam olarak hayal etti.

Alice'e baktı. Yüzünde sert, düşünceli bir ifade vardı. Aranmayı beklediğinden eli telefonun üzerinde kasılmış duruyordu. Üzerindeki asker parkası açık renkli teni, çıkık elmacık kemikleri ve arkada topladığı saçlarıyla birleştiğinde vahşi bir güzellik ortaya koyuyordu. Apaçık ortadaydı: Alice Schäfer savaştaydı. Her şeye rağmen onun sert çizgilerinin arkasında çok daha yumuşak, daha huzurlu bir kadının varlığı seziliyordu.

Eskiden nasıl biri olduğunu merak etti Gabriel. Şu olay başına gelmeden önce. Güler yüzlü, sakin ve mutlu muydu? Onunla Paris sokaklarında karşılaşmış olsaydı bu kadına aşık olabilir miydi? Yanma gidip konuşur muydu? Alice onunla ilgilenir miydi? Bunları düşünüp keyiflendi.

Radyoda Otis Redding'in yerini The Clash, U2 ve Eminem parçaları almıştı. Hoşluk bozulmuştu. Güle güle altmışlar ve kaçamak romantik düşünceler. Merhaba gerçeklik.

Gabriel gözlerini kırpıştırıp güneşten korunmak için arabanın güneşliğini indirdi.

Alice'in bakışlarını yakalamak için dikiz aynasını tekrar kontrol etti. Alice topuzunu sıkılaştırıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bana değil yola bakmanız gerekiyor."

"Bana bir şey açıklamanızı istiyorum..."

Cümlesini yarım bıraktı. Alice gözlerini dikmiş, dikiz aynasından ona bakıyordu.

"Şırıngadan alman parmak izlerinin Vaughn'a ait olmadığından nasıl bu kadar eminsiniz?"

Alice rahatsız olmuş bir tavırla omuzlarını silkti.

"Bu bir varsayım, size söylemiştim. Emin değilim."

"Benimle oyun oynamayın: Tüm deliller Vaughn'u gösterse de onun Amerika'da olabileceğine hiç inanmadınız. Şimdiye kadar yüzlerce kişiyi binlerce saat boyunca sorguya çekmişimdir. Biri yalan söylediğinde anlarım ve siz, şu anda yalan söylüyorsunuz."

Alice kendini savunmak için ağzını açacaktı ki, "Sizi uyarıyorum. Burada bu davadan sorumlu tek yetkili polis benim!" dedi Gabriel sert bir ses tonuyla. "Size uyum sağlamaya hep özen gösterdim. Hiç zorunda olmadığım halde davayla ilgili bildiğim her şeyi size de anlattım."

Alice iç çekti ama Gabriel'in söyleyecekleri henüz bitmemişti.

"Soruşturmaya dahil olabilmek için benimle ekip olmak istediniz. Güvenilirliğimi tehlikeye atsa da bunu kabul ettim. Eğer ortaksak birbirimize her şeyi söylemeliyiz, anlaşıldı mı?"

Alice başını salladı. Bu, sevdiği tarzda bir konuşmaydı.

"O halde size aynı soruyu tekrar yöneltiyorum: Şırıngadan alınan parmak izlerinin Vaughn'a ait olmadığından nasıl emin oluyorsunuz?"

Alice sırrını açıklamadan önce şakaklarını ovuşturup derin bir nefes aldı.

"Çünkü Vaughn öldü. Vaughn uzun zaman önce öldü."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hatırlıyorum...

İki Seneden Daha Kısa Süre Önce

Hatırlıyorum.

5 Aralık 2011

Hastane odasının kör eden beyaz ışığı.

Perdelerin arasından içeriye sızan kış güneşi.

Antiseptik kokularına karışan mide bulandırıcı hastane yemeği kokusu.

Ölme isteği.

*

Erik Vaughn'un saldırısı ve Paul'ün ölümünün üzerinden üç hafta geçti. Hasta yatağında kıpırdamadan, bakışlarım boşluğa dikili yatıyorum. Kolumda antibiyotik perfüzyonu takılı. Ağrı kesicilere rağmen en ufak hareketimde kamıma dayanılmaz sancılar saplanıyor. Sakinleştiricilere rağmen en ufak düşünce yüreğimi dağlıyor.

Acil Servis beni hastaneye ulaştırdığında çok kan kaybetmişim. Bebeğin ölümünü doğrulamak ve karın bölgemdeki

BELONGS TO KAOS TEAM

bıçak yaralarını tespit etmek için abdominal ultrasonografi çekiliyor. Bıçak darbeleri rahim çeperini delip atardamarlardan birini kesmiş, ince bağırsağıma ulaşarak sindirim organlarında lezyonlara sebep olmuş.

O an Paul'e o kadar çok ihtiyacım var ki... Varlığını hissetmek, beraberce ağlayıp ortak acımızı kusmak ve ondan sonsuz defa özür dilemek benim için hayati bir ihtiyaç.

Paul'ün ölümünü bana, hastaneye varmadan hemen önce haber veriyorlar. Katledilmiş bebeğimi çıkarmak için kamımı açmadan hemen önce. Beni hayata bağlayan son bbağlar koparken. Anestezinin etkisiyle uykuya dalmadan önce öfke ve acıdan avazım çıktığı kadar bağırıyor, beni sakinleştirmeye çalışan doktorlara vurduğumu hatırlıyorum.

*

Ameliyatın hemen ardından aptal doktomn teki, aslında 'şanslı' olduğumu müjdeliyor. Fetüs kamımda çok yer kapladığından iç organlarımı geriye itiyormuş. Öldürücü darbeleri benim yerime bebeğim alarak hayatımı kurtarmış.

Bu fikre katlanamıyorum.

Kamımın içindeki yaralarımı dikip bağırsağımdan bir parçayı aldıklarını öğreniyorum. Olası bir hamilelik için rahmi almadıklarını söylüyorlar.

Sanki tüm bunlardan sonra bir gün başka bir aşk, başka bir hamilelik, başka bir bebek olabilirmiş gibi.

*

Annem beni görmek için trenle gelip yanımda yalnızca yirmi dakika kalıyor. Erkek kardeşim telesekreterime not bırakmış.

BELONGS TO KAOS TEAM

Kız kardeşim ise kısa mesaj göndermekle yetiniyor. Neyse ki Seymour günde iki defa uğruyor ve beni rahatlatmak için elinden gelen her şeyi yapıyor. 36'dan başkaları da uğruyorlar ama onların sessizliklerinde hayal kırıklıklarını ve öfkelerini hissedebiliyorum: Soruşturmada onlara fark atmış fakat son yıllarda emniyetin çözmeye uğraştığı en büyük davalardan birini de berbat etmiş olduğumun farkındayım.

Yatağımdan acı ve sitem dolu bu bakışları izliyorum. Ekiptekilerin ne düşündüğünü gayet iyi biliyorum: Erik Vaughn, benim yüzümden hâlâ serbestti.

Ve başıma gelen şey her ne kadar korkunç olsa da, içten içe bunun sorumlusunun sadece kendim olduğunu biliyorum.

*

Hastane personelinin bana yutturduğu ilaçlann yarattığı sisin içinde yaşıyorum. Zihnimi uyutmak ve yüreğimi hissizleştirmek, damarlarımı kesmemi veya pencereden atlamamı engelleyebilmek için buldukları tek çözüm.

Bulanık zihnime rağmen açılan oda kapısının tiz gıcırtısını duyuyorum. İçeri giren, iri cüssesiyle babam. Başımı çevirip onun yavaşça yatağıma doğru ilerlemesini izliyorum. Kırlaşmış saçları, gergin yüz çizgileri, üç günlük sakalı ve tüm ihtişamıyla Alain Schâfer. Vazgeçemediği 'polis üniformasını' var üzerinde: içi kürklü uzun deri ceketi, içine giydiği boğazlı kazağı, eskitilmiş bir kot pantolon ve küt burunlu botları. Bileğinde annemin ona ben doğmadan bir sene önce aldığı, ***Şehrin Üzerinde Korku*** filminde Belmondo'nun taktığı çelik Rolex Daytona saati var.

"Nasıl gidiyor, şampiyon?" diye soruyor yanıma oturmak için sandalyelerden birini çekerken.

BELONGS TO KAOS TEAM

Şampiyon. Bu, çocukluk günlerimde sıkça duyduğum bir lakap. Bana böyle seslenmeyeli en az yirmi beş sene olmuştur. Küçük bir çocukken hafta sonlarında beni götürdüğü tenis turnuvalarını hatırlıyorum. Ben kortta, o tribünde beraber pek çok kupa ve galibiyet kazandığımız zamanlar geliyor aklıma. Babamın her duruma, her yere uygun bir sözü mutlaka vardır. İnsanı rahatlatan bakışları, etkili sözleri ve ne pahasına olursa olsun içinde sönmeden yanan zafer aşkı.

Babam her gün beni görmeye geliyor. Sıklıkla akşamlan. Ben uyuyana kadar benimle kalıyor. Beni biraz olsun anlayan ve yargılamayan tek kişi. Beni savunan tek kişi çünkü kuşkusuz yerimde olsa o da aynı şekilde davranırdı: Adrenalin bağımlısı bir polis olarak o da tüm riskleri alır, elinde silahı, o da oraya tek başına giderdi.

"Anneni görmeye otele uğradım," diyor deri çantanın kapağını açarken. "Uzun zamandır ondan istediğim bir şey vardı, sonunda verdi."

Rengi solmuş kumaş kaplı fotoğraf albümünü çantasından çıkarıp bana uzatıyor. Çaba sarf ederek doğrulup yatağımın üzerindeki lambayı yakıyor ve aralarına şeffaf kağıtlar yerleştirilmiş sayfaları çevirmeye başlıyorum.

Albüm doğduğum sene olan 1975'ten kalma. Kalın karton sayfalarda hamur yapıştırıcıyla sabitlenerek yılları aşarak bugüne ulaşmış fotoğraflar ve tükenmez kalemle yazılmış notlar var.

İlk fotoğraflar 1975 baharından. Annem altı aylık hamile. Ona ne kadar benzediğimi unutmuşum. Annemin ve babamm başlarda birbirlerini ne kadar çok sevdiklerini de. Sararmış fotoğraflar aracılığıyla tüm geçmiş tekrar canlanıyor. Anne ve babamın Montparnasse, Delambre Caddesi'nde yaşadıkları stüdyo daire. Salonun duvarlarını kaplayan turuncu psikedelik duvar

BELONGS TO KAOS TEAM

kağıdı ve tam ortada duran yumurta şeklindeki koltuk; Dylan, Hendrix ve Brassens'in 33'lüklerinin dizildiği küp raflar; Bakalitten bir telefon; duvarda AS Saint-Etienne'in dev posteri.

Tüm fotoğraflarda ikisinin de yüzünde kocaman bir gülümseme var. Çocuk sahibi olmaktan ne kadar mutlu oldukları yüzlerinden okunuyor. Bu büyük olaya dair her şeyi saklamış, her şeyi fotoğraflamışlar: annemin hamileliğini müjdeleyen kan örneğini, ilk ultrason görüntülerini, telli bloknot sayfasına karalanmış isim önerilerini - kız olursa Emma veya Alice, erkek olursa Julien veya Alexandre...

Bir sayfa daha çeviriyorum ve hissettiklerim boğazımın düğümlenmesine sebep oluyor. Dünyaya geldiğim gün. Babasının kucağında avazı çıktığı kadar ağlayan bir bebek. Annemin fotoğrafın altındaki yazısını tanıyorum.

"12 Temmuz 1975: İşte küçük Alice'imiz! Annesi ve babası gibi akıllı!"

Karşı sayfada bantlanmış doğum bilekliğim ve doğumumdan birkaç saat sonra çekilmiş başka bir fotoğraf var. Bu sefer 'küçük Alice' beşiğinde huzurla uyuyor, etrafındaki anne ve babası morarmış göz altlarına rağmen bakışlarından ışık saçıyorlar. Yine annemin yazısı:

"Önümüzde yeni bir hayat uzanıyor. Varlığımız yepyeni duygularla çalkalanıyor. Anne-Baba olduk!"

Hiçbir zaman tadamayacağım bu duygular gözlerimden acı dolu yaşların akmasına sebep oluyor.

"Lanet olsun! Bana niçin bunları gösteriyorsun ki?" diyorum albümü elimin tersiyle iterken.

O an babamın gözlerinin de yaşlarla dolduğunu fark ediyorum.

"Sen doğduktan sonra ilk banyonu ben yaptırdım. İlk biberonunu da ben verdim," diye anlatmaya başlıyor. "Tüm ha-

BELONGS TO KAOS TEAM

yatımda, en çok duygulandığım anlardı bunlar. O gün seni kucağıma aldığımda sana bir söz verdim."

Birkaç saniyeliğine susuyor. Ne kadar duygulandığı sesinden belli oluyor.

"Ne sözü?" diye soruyorum.

"Hayatta olduğum süre boyunca kimsenin sana kötülük yapmasına izin vermeyeceğim demiştim. Sebepleri ve sonuçları ne olursa olsun seni koruyacağıma söz vermiştim."

Yutkunuyorum.

"Eh, görüyorsun ki insan tutamayacağı sözler vermemeli."

İç çekip gözlerinde birikmiş yaşlan siliyor ve çantasından karton bir dosya çıkanyor.

"Elimden geleni yaptım. Yapmam gereken şeyi yaptım," diyor dosyayı bana uzatırken.

Dosyayı açmadan önce onu süzüyorum.

"Onu buldum, Alice!" diyor.

"Kimden bahsediyorsun?"

"Erik Vaughn'u buldum."

Ağzım açık, tek kelime edemeden kalakalıyorum. Beynim az önce duyduğum şeyi kaydetmeyi reddediyor. Babamdan tekrar etmesini istiyorum.

"Erik Vaughn'u buldum. Artık sana zarar veremeyecek."

Kanım donuyor. Birkaç saniye boyunca sessizce, birbirimizi süzüyoruz.

"Bu imkansız! Hakkında arama izni çıktığından beri Fransa'daki polislerin neredeyse yarısı onun peşinde. Nasıl bir mucize oldu da onu tek başına bulabildin?"

"Bu önemli değil. Ama başardım."

Sinirleniyorum.

"Fakat sen görevden alındın, artık polis bile değilsin. Artık ekibin yok. Artık..."

BELONGS TO SAKIZ TEAM

"Hâlâ tanıdıklarım var," diyor gözlerini benimkilerden ayırmadan. "Bana borçlu olan dostlarım var. Tanıdıklarımın tanıdıkları, onların tanıdıkları... İşlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin."

"Hayır, bilmiyorum."

"Hâlâ polis için çalışan tanıdığım taksi şoförleri var. İçlerinden biri Erik Vaughn'u, sana saldırdığı akşam Saint Cloud civarında arabasına almış. Kimliğinin ortaya çıktığını anlayınca MP3 çalarını bırakmış."

Kalbim patlayacak gibi atıyor.

"Taksi onu Seine-Saint-Denis'deki, Aulnay- sous-Bois'ya, General-Leclerc meydanı yanındaki ucuz bir otele bırakmış," diye devam ediyor.

Karton dosyayı elimden alıp içinden polislerin birini gözetlediğinde çektiklerine benzer fotoğrafları çıkarıyor.

"Herkes onu yurtdışında zannederken, bu pislik Paris'e yirmi dakika uzaklıkta saklanıyormuş. Sahte kimlikle bu otelde beş gün geçirdi. Otelden çıkmamaya özen gösterse de ülkeden çıkmak için sahte pasaport çıkartması gerekiyordu. Son gecesinde saat akşam 11 'e doğru, hava almak için dışarı çıktı. Yalnızdı. Kafasında kasketi vardı ve duvar kenarından ayrılmadan yürüyordu. Tepesine o an bindim."

"Nasıl yani? Öylece, sokak ortasında mı?"

"Geceydi ve etrafta kimse yoktu. Demir sopayla iki darbe: biri boynuna, biri kafasına. Onu Range Rover'ımın bagajına koyarken çoktan ölmüştü."

Yutkunmayı deniyorum, boğazımda kocaman bir düğüm var. Yatağı çevreleyen güvenlik demirine tutunuyorum.

"Peki... Cesedi ne yaptın?"

"Gecenin çoğunu Lorraine'e doğru araba sürerek geçirdim. Bu canavardan kurtulacağım yeri önceden belirlemiş-

BELONGS TO KAOS TEAM

tim: Sarrebourg ve Sarreguemines arasında yer alan terk edilmiş bir şeker fabrikası."

Hiçliğin ortasında korku filmlerini anımsatan bu yerin fotoğraflarım gösteriyor. Metal parmaklıkların arkasında terk edilmiş binalar dizisi. Kapatılmış pencereler. Yıkılacak gibi duran tuğla bacalar. Yarısı toprağa gömülmüş devasa metal kasalar. Harap olmuş yürüyen bantlar. Yabani otların kapladığı raylarda hareketsiz duran el arabaları. Paslanmış traktörler.

Parmağıyla fotoğraflardan birini işaret ediyor.

"Depolama alanının arkasında yer altı sarnıcına çıkan, taştan yapılmış yan yana üç kuyu var. Vaughn'un cesedi ortadakinin dibinde çürüyor. Onu orada kimse bulamaz."

Bana son bir fotoğraf gösteriyor. Tel örgüyle kapatılmış kuyulardan birinin fotoğrafı.

"Bu intikam bize ait," diyor babam omzumu sıvazlarken. "Artık cinayet işlenmeyeceğinden dava düşecek ve Vaughn'un İrlanda ve Amerika'da ailesi olduğundan oraya kaçtığı, belki de intihar ettiği düşünülecek."

Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum. Tek kelime edemeyecek halde, birbiriyle zıt saldırgan duygular ve dehşet içindeyim.

Hissettiğim ilk rahatlama duygusunun yerini şimdi keskin bir öfke alıyor. Tırnaklarım etime geçirircesine yumruklarımı sıkıyorum. Tüm vücudum kasılmış halde. Gözyaşlarını durmadan akıyor ve içimdeki ateşin yanaklarıma hücum ettiğini hissediyorum.

Babam neden bu işi bana bırakmamıştı? Bu ***benim*** intikamımdı.

Kocamın ve bebeğimin ölümünün ardından Vaughn'u yakalamak beni hayata bağlayan tek şeydi.

Artık geriye hiçbir şey kalmamıştı.

BELONGS TO CACTUS TEAM

BELONGS TO
EXCOS TEAM

Üçüncü Bölüm

Kan ve öfke

BELONGS TO CACTUS TEAM

BELONGS TO
EXCOS TEAM

Katilin İzi

Korkunç ve kanlı olaylar

kimi zaman en güzel şeylerdir.

Donna Tart

Kilometreler akıp gidiyordu.

Düşüncelerinde kaybolmuş Gabriel art arda sigara yakıyor, gözlerini yoldan bir saniye bile ayırmadan araba sürüyordu.

Sonraki çıkış Hartford, yazan bir trafik levhası. Hemen ardından bir diğeri: ***Boston, 105 km.*** Bu hızla iki saate kalmadan FBI'ın Boston ofisine varacaklardı.

Alice alnını cama yaslamış, düşüncelerini sıraya koymaya, ortaya çıkanların ışığında elindeki verileri gruplayarak beyninin doğru bölmelerine yerleştirmeye uğraşıyordu.

Aklını kurcalayan bir şey vardı. Otoparkın güvenlik kameralarının görüntüleriyle ilgili: ***Kamera plakanı görüntüleyebilmiş fakat arabanın içi karanlıkta kalıyor.***

Şu görüntüleri ***kendi gözleriyle*** izleyebilmek için neler vermezdi.

BELONGS TO KAOS TEAM

Bu, Alice'in hep hissettiği, her şeyi kontrol etme, tüm detayları teker teker inceleme ihtiyacıydı.

Peki ama nasıl? Yeniden Seymour'u arayabilirdi. Hayır, bunun faydası olmazdı.

Ona açık bir şekilde söylemişti: ***Franklin-Roosevelt 'e gidip otoparkın kamera kayıtlarını izledim fakat pek bir şey seçilmiyor.*** Seymour kayıtları yerinde izlemişti. Ne yazık ki onları alamamıştı. Bu normaldi. İstinabe talepnamesi olmadan kayıtlan alması mümkün değildi. Otoparka gidip kayıtları izleyebilmek için güvenlik görevlisiyle sıkı bir pazarlığa girişmiş olmalıydı.

Tanıdığı kişileri tekrar gözden geçirdi ve telefonu açıp Bölge Ulaşım şefi komiser Franck Maréchal'in numarasını tuşladı.

"Selam Franck, benim Schäfer."

"Alice? Neredesin? Ekranda oldukça uzun bir numara belirdi."

"New York'tayım."

-Yolculuk masraflarını emniyet mi karşıladı?"

"Uzun hikaye, sonra anlatırım..."

"Ah, anladım. Senin şu tek başına soruşturma alışkanlığın. Hiç değişmeyeceksin!"

"Haklısın. Seni de bu yüzden arıyorum."

"Alice, saat akşamın 10'u! Evimdeyim... Benden ne istiyorsun?"

"Franklin-Roosevelt Caddesi'ndeki Vinci Otoparkı'nın güvenlik kamerası kayıtlarına ulaşmam lazım. Sedefli gri renkli Audi TT'yle ilgili bulabileceğin her şeyi istiyorum..."

"Hey, dur bir dakika. Orası özel bir otopark," deyip bir süre sustuktan sonra devam etti, "benden ne yapmamı istiyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"En iyi yaptığın şeyi. Vinci Otoparkı'nda tanıdıkların vardır: Pazarlık yap, tehdit et veya onları güzel sözlerinle tavla. Plakayı yazmak için kağıt kalemin var mı?"

"Alice, ben..."

"Narkotikte çalıştığım dönemde senin ufaklığın postunu kurtardığımı hatırlıyor musun? Onun hapse girmesini önlediğim için pek mutluydun, değil mi? Üzerinde ne kadar uyuşturucu taşıdığını sana tekrar hatırlatmamı ister misin?"

"Lanet olsun, Schäfer! Bunun üzerinden neredeyse on sene geçti. Sana bir ömür borçlu mu kalacağım?"

"Sanıyorum ki evet. Çocuk sahibi olmanın ilk kuralı: ömür boyu sorumluluk almak, değil mi? Ee, plakayı yazıyor musun?"

Maréchal kabul ettiğini belirten bir şekilde iç çekti.

"Görüntülere ulaştığında kişisel mailime gönder, olur mu? Ve vakit kaybetme. Onlara bu akşam ihtiyacım olacak."

Alice memnun halde telefonu kapattı ve Gabriel'in soran bakışları karşısında ona komiserle yaptığı konuşmayı özetledi. FBI ajanı yeni bir sigara yakmak için yeltendiyse de paket boşalmıştı.

"Babanızdan hâlâ haber yok mu?"

Alice hayır anlamında, başını iki yana salladı.

"Buna rağmen tüm gizemi çözebilecek ilk kişi o. Eğer size doğruyu söylemiş ve gerçekten Vaughn'u öldürmüşse o zaman yanlış kişinin peşindeyiz demektir," dedi Gabriel ısrarla.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsunuz?"

Gabriel boş sigara paketini buruşturup küllüğe attı.

"Size neden yalan söylemiş olsun, anlamıyorum."

Alice omuzlarını silkti.

"Belki de kazadan sonra yeni bir başlangıç yapmamı istediği içindir."

BELONGS TO KAOS TEAM

Gabriel'in suratında şüpheci bir ifade belirmişti.

"Tüm bu hikayeyi uyduracak kadar ileri gitmiş olabilir mi?"

"Babamı tanımadığınız ne kadar belli."

"Haklısınız, onu tanımıyorum."

Alice camdan dışarı, otobanın kenarındaki bariyerlere baktı. Araba bu hızla giderken çelik ve betondan bir koridor gibi görünüyordu.

"Babamın iyi yanları olduğu gibi daha karanlık tarafları da var," diye açıklamaya başladı Alice. "Beni iyi tanıdığından Vaughn'u yakalayıp kendi ellerimle öldürmeye hazır olduğumu tahmin etmiş olmalı. Böyle bir aptallık yapmamı önlemek istemiş olması çok da imkansız değil."

"Onu tekrar aramak istemez misiniz?"

"Gerek yok. Mesajımı almış olsaydı beni arardı."

"Hadi ama. Son bir çağrı. Sonra sizi rahat bırakacağım," diyerek şansını zorladı Gabriel gülümseyerek.

İkna olan Alice babasının numarasını tuşlayıp telefonu hoparlöre aldı.

Alain Schäfer. Şu an müsait değilim. Bip sesinden sonra mesaj bırakın.

"Sizi geri aramıyor olması garip değil mi?"

"Babam cep telefonunu her saniye elinde gezdiren insanlardan değil. Özellikle emekliye ayrıldığından beri mağaracılığa merak saldı. Büyük ihtimalle bu saatte eski polisler kulübünden arkadaşlarıyla Isere'de veya Pireneler'deki mağaralardan birindedir."

"Şansa bak..." diye mırıldandı Gabriel.

Alice telefonu henüz kapatmıştı ki, gelen çağrının sesi arabada çınlamaya başladı. Vakit kaybetmeden çağrıyı cevapladı:

BELONGS TO KAOS TEAM

"Papa?"*

"Well, I'm afraid not. I'm Thomas Krieg. Gabriel gave me your number. May I.. "*

Hoparlöre alıp telefonu Keyne'e uzattı.

Gabriel şaşırmıştı. Telefonu alıp, "Thomas?" dedi.

"Selam Gab. Eliane Pelletier gömlekteki kandan alman DNA sonuçlarını bana ulaştırdı. Verileri sisteme girdim ve bil bakalım ne buldum?"

İki polis birbirine baktı. İkisinin de kalp atışları hızlanmıştı.

Alice Gabriel'e ilerideki dinlenme tesisinin tabelasını gösterdi.

"Thomas, iki kilometre ileride bir tesis var. Park edip seni arayacağım."

*

Grili 91 dikdörtgen şeklinde oldukça geniş ve 1970'lerin hayranlık uyandıran tavan yüksekliğine sahip eski bir binaydı. Deniz yerine Interstate 91'deki dinlenme tesislerinden birinin otoparkına bakıyor olsa da geometrik şekli ve camekan mimarisi ile New England villalarını andırıyordu.

Miles away from ordinary** sloganıyla süslenmiş Meksika biralarından birinin renklerini taşıyan duvar saati 16:12'yi gösteriyordu. Keyifli bir sonbahar güneşi, neredeyse boş denebilecek salonu aydınlatıyordu. Barın arkasındaki garson kız, Stan Getz'in saksafon melodileri eşliğinde hayallere dalmıştı.

* ***Fr.*** Baba. (Çev. N.)

** Ing. Şey, üzgünüm. Ben Thomas Krieg. Gabriel bana sizin numaranızı verdi. Acaba... (Çev. N.)

*** Ing. Sıradanlıktan kilometrelerce uzak. (Çev. N.)

BELONGS TO KAOS TEAM

Alice ve Gabriel kasadan ve bardan mümkün olan en uzak masaya oturdular. Telefonu hoparlöre alıp masanın ortasına koymuş, ikisi beraber Thomas Krieg'in kalın sesiyle betimlediği garip profili onun sözünü kesmeden dinliyorlardı.

"Gömlekteki kan Caleb Dunn ismindeki birine ait. Kırk bir yaşında. Codis'e ufak suçlardan kaydedilmiş. Sekiz sene önce Kaliforniya'da uyuşturucu satıcılığı. Emniyet güçlerine karşı gelme. Salinas Valley'de altı ay hapis yatmış. Sonrasında kendisine çekidüzen vermiş. Doğu tarafına taşınıp kendine bir iş bulmuş. Şimdiye kadar da başka yaramazlık yapmamış."

O anlatırken Alice kağıt peçetenin üstüne notlar alıyordu.

"Ne iş yapıyor?" diye sordu Gabriel.

"New Hampshire, Concord'daki bir huzurevinde gece bekçiliği."

"Artık suçluları huzurevlerinde işe mi alıyorlar?" Duydukları Gabriel'i şaşırtmıştı.

"Herkes ikinci bir şansı hak eder, değil mi?"

Alice elinde garson kızın verdiği tükenmez kalemin kapağını büküyordu.

"Ev adresini biliyor muyuz?"

"Evet," dedi Krieg. "White Mountains'm ortasında, Lincoln'de bir ev. Ne yapmamızı istersin, Gab?"

"Şimdilik hiçbir şey. Araştırmaya devam et. Daha sonra tekrar konuşuruz. İki saate kalmaz Boston'a varmış oluruz."

"Her halükarda bana daha fazla bilgi vermelisin. Patron seni hâlâ İrlanda'da biliyor..."

"Şimdilik ona hiçbir şey söyleme. Oraya vardığımda onunla kendim görüşeceğim. Şu Dunn'ın fotoğrafı var mı?"

"E-postayla gönderirim."

BELONGS TO KAOS TEAM

"Bu imkansız. Elimizdeki telefon tarih öncesinden kalma."

Derken gözü, restoranın iletişim bilgilerinin yer aldığı kağıt servislere takıldı.

"Faksla yolla."

"Faks mı? Şu internetten önce kullandığımız şey mi?"

"Aynen öyle. Geç dalganı. Hartford civarında, 91'deki bir tesis olan Grili 91'deyim. Numarayı veriyorum. Fotoğrafı, huzurevinin ve Dunn'ın ev adresiyle beraber gönder."

Gabriel ortağına numarayı verip çağrıyı sonlandırdı. İki polis hiçbir şey söylemeden birbirlerine bakıyorlardı. Soruşturmalarında bir türlü ilerleyemiyorlardı. Çok fazla ipucu, çok fazla soru işareti ve birbirinden bağımsız bunca veriyi açıklayacak çok az bağlantı vardı. Sessizliği bozan Gabriel oldu.

"Pek yol almış sayılmayız. Şu gece bekçisinin kanı gömleğinizde ne arıyor olabilir?"

"Onu vurduğumu mu düşünüyorsunuz?"

"Çıkarılacak tek sonuç bu değil tabii. Ama Glock'un şarjöründeki mermilerden birinin eksik olduğunu siz söylemiştiniz, değil mi?"

Alice ona sertçe baktı.

"Bu adamdan bahsedildiğini ilk defa duyuyorum. Söyleyin, onu neden vurmuş olabilirim?"

Gabriel ortamı yumuşatmak için ellerini havaya kaldırdı.

"Tamam, haklısınız. Bir şey demedim efendim," deyip tekrar konuşmaya başlamadan önce parmaklarını çıtlattı.

"Ben sigara almaya gidiyorum. Benzin istasyonunun orada ufak bir süpermarket var. Bir şey ister misiniz?"

Alice başını hayır anlamında salladı ve onun uzaklaşmasını izledi.

Midesindeki yanma hissine, şimdi bir de yemek borusundan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yukarı çıkan alev topu eklenmişti. Ayağa kalkıp kendilerine faks geleceğini garson kıza haber vermek için bara doğru ilerledi.

"İyi misiniz, hanımefendi?"

"Evet, evet. Ufak bir mide yanması. Az sonra geçer."

"Aynısı annemde de var? Size papayalı smoothie hazırlayayım ister misiniz? Çok etkilidir."

Sarışın, Barbie tipli hafif peltek bir kızdı. ***Ponpon kız*** kostümüyle ***Grease*** filminden veya ***Glee'viva*** bir bölümünden fırlamış gibiydi.

"Papayalı smoothie kulağa harika geliyor," deyip teşekkür etti Alice, taburelerden birine yerleşirken. "Acaba sizde bölgenin haritası var mıdır?"

"Müşteriler bazen masada unutuyorlar. Sizin için ofise bir bakayım."

"Çok naziksiniz."

İki dakika geçmemişti ki Barbie, elinde New England haritasıyla çıkageldi. Alice haritayı hızlıca bar masasının üzerine serdi. GPS, akıllı telefon ve internet bağımlılığından önceki dönemlerden kalma bir Michelin yol haritasıydı.

"Üzerine yazabilir miyim?"

"Elbette, bu artık sizin. Müessesenin hediyesi. Ve işte smoothie'niz."

Alice gülümseyerek ona teşekkür etti. Bu kızın nezaketi ve samimiyeti, ona hemen ısınmasını sağlamıştı. Kaç yaşındaydı acaba? Taş çatlasa on dokuz. Alice ise otuz sekiz yaşındaydı. Ondan yirmi yaş büyüktü: Annesi olabilecek yaştaydı. Gençlerle karşılaştıkça bu fikir aklına sık sık düşer olmuştu. Garip bir ***no man's land de"*** gibiydi: Sanki zihninde hep yirmi yaşındaydı, bedeninde ise iki katını yaşıyordu. *

* Tarafsız Bölge. (Çev. N.)

BELONGS TO CACTUS TEAM

Şu Arapça deyimin söylediği gibi: ***Acımadan geçen zaman. Kendini en büyük sanandan büyük zaman...***

Kafasından bu düşünceleri kovalayıp tekrar haritaya odaklandı. Nerede olduğunu bulabilmek için gözünde canlandırmaya ihtiyaç duyuyordu. Tükenmez kaleminin yardımıyla farklı bölgeleri işaretlemeye başladı. Önce iki saat önce terk ettikleri New York'u ve FBI'ın bürosunun bulunduğu Boston'u işaretledi. An itibariyle bu iki şehrin tam ortasında, Hartford'dalardı. Yeni bir tükenmez kalem darbesi: Krieg onlara Dunn'm Concord'da bir huzurevinde çalıştığını söylemişti. Bu adres New Hamsphire'da, bulundukları yerin neredeyse 250 kilometre kuzeyinde kalıyordu. Krieg ayrıca Dunn'm Lincoln'de oturduğunu söylemişti. Haritada burayı bulmak neredeyse bir dakikasını aldı. İki dağlık bölgenin arasına sıkışmış özelliksiz bir yere benziyordu.

"Burayı biliyor musun?" diye sordu yeni arkadaşına.

"Evet. Yakınlarında bir kayak pisti var: Loon Mountain. Erkek arkadaşımla gitmiştik."

"Nasıl bir yer?"

"Tenha. Özellikle kışları. Hem hiç de yakın sayılmaz."

Alice, anlıyorum der gibi başım salladı. Salon o kadar sıcaktı ki boğazlı kazağını çıkardı.

Elinde bir paket sigarayla restorana giren Gabriel, Alice'in yanındaki tabureye geçip oturdu.

"Size ne ikram edeyim, bayım?"

"Espressonuz var mı?"

"Ne yazık ki."

"Perrier?*"

"O da yok, üzgünüm." *

* Fransız maden suyu markası. (Çev. N.)

BELONGS TO KAOS TEAM

Alice suratını ekşitti.

"Hadi ama, uyum sağlamak için biraz çaba sarf edin."

"Peki. Sade kahve alayım."

Genç kız onun kahvesini hazırlamak için arkasını döndüğünde Gabriel hiç rahatsız olmadan onu çoktan baştan ayağa süzmeye ve özellikle kalçalarını incelemeye koyulmuştu.

"Hiç rahatsız olmayın lütfen!" diye çıkıştı Alice.

Gabriel gözlerini devirince Alice devam etti.

"Siz de tıpkı diğer erkekler gibisiniz."

"Aksini hiç iddia etmedim," dedi Gabriel, paketten bir sigara çıkartıp kulağının arkasına sıkıştırırken.

Alice'in cevabı hazırdı fakat söylemeye fırsat bulamadan Barbie, "Sanırım faksınız geldi," deyip barın arkasındaki ofiste kayboldu.

İkilinin yanma geri döndüğünde, elinde incelik gösterip birbirine zımbaladığı iki sayfa tutuyordu.

İki polis Caleb Dunn'ın adli kimlik fotoğrafına beraber baktılar.

"Herkes gibi biri..." dedi Alice, hayal kırıklığına uğramıştı.

Dunn'ın siyah beyaz ve fazlaca kumlu antropometrik fotoğrafından hiçbir şey anlaşılmıyordu. Kumral, orta boylu, ayırt edici herhangi bir fiziksel özelliği olmayan sıradan bir adamın fotoğrafıydı bu. Bay-Herkes-olabilir. Bir John Doe.*

"Gerçekten de hiçbir şey anlaşılmıyor," dedi Gabriel. "Herkes olabilir."

Hayal kırıklığını bir kenara bırakıp sayfayı çevirdi ve

* John Doe, Amerika'da gerçek kimliği belirlenemeyen ya da (mahkemelerdeki gizli oturumlar vb.) yasal gerekçelerle gizli tutulması gereken kişiler ve kimliği saptanamayan cesetler için kullanılan bir takma isimdir. (Çev. N.

BELONGS TO KAOS TEAM

Krieg'in sonradan el yazısıyla ilave ettiği adresleri inceledi. Bunlar huzurevinin ve Dunn'm ev adresleriydi.

"Huzurevinin sicili temiz olmayan birini bekçi olarak işe alması sizce de garip değil mi?"

Alice cevap vermemiş, bakışları 'Dunn gizemi'ni çözmek istercesine fotoğrafta takılı kalmıştı.

Gabriel kahvesinden bir yudum aldı ve suratını, beğenmediğini ifade edercesine buruşturdu.

"Bana telefonunuzu verir misiniz? Bir şeye bakmam lazım."

Dunn'm çalıştığı huzurevi olan St Joseph's Center'a ulaşacağı numarayı tuşladı. Danışmadaki görevliye 'FBI'dan dedektif Keyne' olarak kendini tanıtıp kurumun yöneticisiyle görüşmek istediğini belirtti. Alice'in de konuşmayı duyabilmesi için hep yaptıkları gibi telefonun ses çıkışını hoparlöre aldı.

"Julius Mason. Bu kurumu yönetme onuruna sahip kişi benim. Sizin için ne yapabilirim?"

Gabriel sıradan bir soruşturmayı bahane edip yöneticiye Dunn hakkında sorular yöneltmeye başladı.

"Umarım Caleb'in başına kötü bir şey gelmemiştir," dedi Mason endişeli bir sesle.

"Kendisi dün gece görevinin başında mıydı?"

Müdür şaşırmıştı.

"Fakat... Caleb Dunn neredeyse iki senedir burada çalışmıyor."

"Gerçekten mi? Ben... Benim bundan haberim yoktu."

Gabriel konuşmaya nasıl devam edeceğini şaşırmıştı. Alice tebessüm etmekten kendini alamadı. FBFın veri tabanındaki bilgiler bile güncel olmayabiliyordu demek. Yavaşlık ve kurumsal zorluklar Fransa'ya has değildi.

BELONGS TO KAOS TEAM

Mağlup Gabriel, sert bir ses tonuyla soruşturmasına kaldığı yerden devam etti.

"İşe aldığınız zaman Dunn'ın adli sicili olduğunu biliyor muydunuz?"

"Sicil mi? Biraz esrar satmış, bir de onu tutuklayan aşağılık polise düşündüklerini söylemiş. Ne sicil ama? Bu adam hapse girmeyi hiç hak etmemiş."

"Bu sizin görüşünüz."

"Evet ve görüşümü sizinle paylaşıyorum."

Duydukları Alice'i yine gülümsetmişti. Adamın sorgulanmaya niyeti yoktu.

"Sizin için çalıştığı süre boyunca Dunn'ın size garip veya uygunsuz gelen bir davranışı oldu mu?"

"Asla! Aksine Caleb oldukça ciddi ve disiplinli bir çalışandı. Hem personelimiz hem de burada kalan misafirlerimiz, hepimiz ondan çok memnunduk."

"Peki öyleyse kurumunuzdaki görevi neden sonlandı?"

Mason iç çekti.

"İdari konseyimiz kurumun işleyiş masraflarını kısmaya karar verdi. Birkaç dolar tasarruf edeceğiz diye güvenlik şirketlerinden biriyle anlaştılar. Bu yöntemin daha ucuz olduğu doğru. Fakat bana kalırsa samimiyetten uzak."

"Yeni bir iş buldu mu, biliyor musunuz?"

"Elbette. Hem de oldukça kısa bir süre içerisinde. Maine'de, çalışkan bir gece bekçisi arayan hastaneye onu bizzat ben önerdim."

"Hastanenin ismini biliyor musunuz?"

"Bunu bana o lanet belgelerinizi güncelleyebilmek ve dürüşt vatandaşları rahatsız etmeye devam edebilmek için mi soruyorsunuz?"

BELONGS TO KAOS TEAM

"Bay Mason, lütfen..."

"Cumberland'deki Sebago Cottage Hastanesi."

İki polis şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. İkisinin bedeni de aynı gerginlikle kasılmıştı. Sebago Cottage Hastanesi, bundan on gün önce evinde ölü bulunan hemşire Elizabeth Hardy'nin çalıştığı kurumdu.

*

Alice ve Gabriel varlıklarının en derinine kadar polislik mesleğine bağlılardı ve o sırada aynı karara varmak için konuşmalarına gerek bile yoktu. Boston'a sürmekle vakit kaybetmeyeceklerdi. Doğuya, Lincoln'e sürecek ve şu Caleb Dunn'ı kafesleyip beraber sorguya çekeceklerdi.

"Onu kıl payı kaçırmışım," diye hayıflandı Gabriel. "Elizabeth Hardy, Augusta yakınlarındaki evinde öldürüldü. Evinin alarm sistemini kapattığını ortaya çıkardık. Bu da bizi, Hardy'nin saldırganı tanıdığı sonucuna ulaştırmıştı. Yakın çevresindeki pek çok insanı sorguladım. Arkadaşlarını, beraber çalıştığı kişileri. Bizzat Sebago Cottage'a bile gittim fakat gariptir, bu adamın ismi karşıma hiç çıkmadı. Caleb Dunn, Hardy'nin tanıdığı biri olamaz, bundan eminim."

"Oraya varmamız ne kadar sürer?"

Gabriel dikkatle haritaya bakıp, parmağıyla Lincoln'e kadar olan yolun üzerinden geçti.

"Dört saat. Hız sınırına uymazsak daha az."

"O kadar çok mu?"

"Bradford'a kadar otobandan gidebiliriz. Daha sonrasında dağ yollarına sapmamız gerekecek. Araba iyi gidiyor ama eski olduğunu unutmamalıyız. Yağ göstergesi beni endişe-

BELONGS TO KAOS TEAM

lendiriyor. Yedek lastiğe baktım, o da inik. Yola koyulmadan önce bir tamirciye uğramamız iyi olur."

Tek kelime kaçırmadan onları dinleyen Barbie, "Kuzenim otomobil tamircisi. İsterseniz onu arayabilirim?" diye seslendi.

Gabriel tek kaşını kaldırıp ona baktı.

"Onu nerede bulabiliriz?"

"Greenfıeld'de," dedi Barbie, haritada parmağıyla ufak bir şehri gösterirken.

Gabriel haritaya baktı. Barbie'nin söylediği yer bir saatlik uzaklıktaydı.

"Eski bir Mustang'i tamir etmeyi becerebilir mi dersin?"

"En iyisi bunu kendisine sorup öğrenmek," diye söze karıştı Alice. "Arayın onu."

Gabriel ona hak verdi. Barbie çoktan telefona yönelmişti.

Alice Gabriel'e göz kırptı. Tam o anda midesinden yakıcı bir sıvının ağzına doğru çıktığını hissetti. Daha önce hissettiklerinden çok daha şiddetli ve acı vericiydi. Asit adeta midesini parçalıyordu.

Metalik bir tadın ağzına gelmesiyle taburesinden hızlıca inip tuvaletlere seğirtti.

*

İki reflü hapına karşılık krallığımı veriyorum!*

Alice klozete yapışmıştı. Yemek borusu alevler içindeydi. Midesini ovuşturuyordu fakat nafile, yanma tüm şiddetiyle devam ediyordu. Daha önce yaşamadığı kadar keskin bir

* Shakespeare'in ***III. Richard*** adlı oyunundan alıntı: "Bir at! Bir ata karşılık krallığımı veriyorum." (Çev. N.)

BELONGS TO KAOS TEAM

acıydı. Sebebi stres miydi? Soruşturmanın heyecanı? Belki de yorgunluk?

Midesini birkaç dakika daha ovmaya devam ettikten sonra lavaboda ellerini yıkamak için ayağa kalktı. Aynaya bakmaktan kaçınıyordu: Morarmış gözaltlarım veya yorgunluktan çökmüş yüz çizgilerini göresi yoktu. Yüzüne avuç dolusu soğuk su çarptı ve gözlerini kapatıp bir süre öylece kaldı. Neden bu sabah gömleğinde Caleb Dunn'ın kanıyla uyanmıştı? Ve bu adam gerçekte kimdi? Hemşireyi Vaughn'la aynı tekniği kullanarak öldüren, Vaughn'un çıraklarından biri miydi?

Yoksa Vaughn 'un kendisi miydi?

Hayır. Şimdilik bu olasılığı düşünmeyecekti. Dünyadaki tüm kötü özelliklere sahip olsa bile babasının ona böyle bir yalan söyleyebileceğine inanmak istemiyordu. Bu fazla riskliydi. İki senedir Fransa'daki en iyi polisler ara vermeden Vaughn'un izini bulmaya çalışıyorlardı.

Seri katilin öldüğünün kanıtı, diyerek kendi kendini ikna etmeyi denedi.

Birazdan Seymour'un da doğrulayacağı üzere, Vaughn'un cesedi Fransa'nın doğusunda, terk edilmiş ve karanlık bir kuyunun dibinde çürüyordu...

Su, boynundan aşağı akıyordu.

Makineden arka arkaya iki kağıt havlu çekip boynunu ve göğsünü kuruladı. Derken hissettiği şey bakışlarını aşağıya indirmesine sebep oldu.

*

Köprücük kemiğinin dört veya beş santim aşağısında, derisinin altına yerleştirilmiş yabancı bir cisim vardı. Ne olduğunu

BELONGS TO KAOS TEAM

anlayabilmek için cismin kenarlarından bastırarak derinin yüzeyine doğru itti.

Derisinin altında, SİM KART boyutlarında bir implant vardı. Bir veya iki santimetrekare boyutundaki köşeleri yuvarlanmış dikdörtgen, derisini gerdiğinde iyice belirgin hale geliyordu.

Kalbi sıkıştı. Nabzını şakaklannda hissediyordu.

Lanet olsun! Hangi sapık derimin altına bunu yerleştirmiş olabilir?

İçgüdüsel olarak vücudunda bu ameliyatın izlerini aramaya koyuldu. Aynanın önünde tişörtünü çıkartıp üst vücudunun her santimetresini inceledi: memelerini, göğüs kafesini, koltuk altlarını.

En ufak bir iz bile yoktu.

Alnında ter damlaları birikmeye başlamıştı. Durmadan zihnini yağmalayan sorulara artık iki yenisi eklenmişti.

Bu cismi ne zamandan beri vücudunda taşıyordu?

Özellikle de, cismin etkileri nelerdi?

BELONGS TO KAOS TEAM

Şeytanın hileleri

Kader,

eli usturalı bir deli misali peşimizde.

Andrei Tarkovski

Shelby otobandan ayrılıp dönel kavşağı turladıktan sonra ilk çıkıştan şehir istikametine saptı.

Massachusetts ve New Hampshire sınırındaki Greenfield, geçmişte sıkışıp kalmış ufak bir kasaba izlenimini veriyordu. İki kilometrelik ana caddesinde valilik binası, postane, mahkeme ve sivri çan kulesiyle beyaz bir kilise vardı. Bunların dışında halk kütüphanesi, binlerce ampulle süslenmiş eski bir sinema salonu, kafeler, restoranlar ve ufak tefek yerel dükkanlar da aynı caddede dizilmişlerdi. Binaların hepsinde Amerika'nın yıldız ve şeritlerden oluşan bayrağı, bu güneşli günün rüzgarında gururla dalgalanıyordu.

"Beni burada indirin," dedi Alice, silah kılıfını düzeltirken.

"Burada mı? Ama Barbie, kuzeninin garajının şehrin çıkışında olduğunu söylemişti."

"Almam gereken şeyler var."

BELONGS TO KAOS TEAM

Gabriel iç çekip, "Birbirimizden artık sık saklamayacağımızı sanıyordum..dedi.

"Araba tamirdeyken oturup geçen dakikaları saymayacağım herhalde?! İnternet kafeye uğrayacağım. Bir şeylere bakmam lazım."

"Neye?"

"Vaughn'la ilgili eski gazete haberlerine bakacağım. Nedenini daha sonra açıklarım..."

Araba kırmızı ışıkta durmuştu. Gabriel sigara paketini çıkarttı.

"Bu terk edilmiş internet kafe olduğunu sanmıyorum."

"Ben bir tane bulurum."

Gabriel birkaç saniye düşündükten sonra, "Tamam, sizi burada bırakacağım ama silahınız arabada kalacak," dedi.

Bu teklif genç kadının zerre hoşuna gitmese de pazarlık edecek vakti yoktu. Yeşil yanmıştı. Torpido gözünü açıp Glock'u kılıfıyla beraber bıraktı.

"Garajda buluşuruz," deyip arabadan indi ve kapıyı arkasından kapattı.

Alice karşı kaldırıma geçip belediye binasına kadar yürüdü. Binanın önünde, ahşap gölgeliğin altına yerleştirilmiş şehir planı bulunuyordu. Haritayı inceledi. Aradığı şeyi bulması uzun sürmedi: Second Street'teki sağlık kliniğinin adresi.

Böyle küçük şehirlerin artısı, her şeyin birbirine yakın yerlerde toplanmış olmasıydı. Şehrin geri kalanına hakim klasik mimariye kıyasla, metalik mavi renklerdeki cephesiyle oldukça modem görünen klinik binasının önüne varması için yalnızca birkaç yüz metre yürümesi gerekmişti.

Otomatik açılır kapıdan içeri girip, yönlendirme panolarının yer aldığı giriş bölümüne doğru yürüdü. Panoları in-

BELONGS TO KAOS TEAM

çelerken sağlık merkezinin aile hekimliği, uzman doktorlar, analiz laboratuvarları, tıbbi görüntüleme merkezi gibi pek çok bölümü bünyesinde barındıran bir poliklinik olduğunu anladı. Danışmaya kendini tanıtıp göğüs radyografisi için geldiğini haber verdi. Yanında hiçbir belge olmadığından danışmadaki görevli kendisine randevusu olup olmadığını, reçetesini ve sosyal sağlık sigortası numarasını sorduğunda aklına gelen ilk bahaneleri sıralamak zorunda kalmıştı: Kalp yetmezliğinden mustarip Fransız bir turist olarak rutin radyografisini çektirmek istiyordu. Sekreter onu kuşkuyla süzdükten sonra takvimini kontrol edip yarın gelebileceğini söyledi.

"Aslında acelem var," diye karşı çıktı Alice. "Radyoloji uzmanını görüp durumumu kendisiyle görüşmem lazım. Elbette tüm masrafları karşılayacağım."

Sekreter, "Tekrar kontrol edeyim," diyerek telefona uzandı.

İki dakika boyunca meslektaşlarından biriyle görüşüp ardından telefonu kapattı.

"Doktor Mitchell'in sekreteriyle görüştüm. İki randevusunun arasında sizi görebileceğini söyledi. Kimliğinizi alabilir miyim?"

"Üzgünüm, çantamı arabada bıraktım. Fakat eşim birazdan burada olur ve-"

"Peki. Acele edin. Radyoloji dördüncü katta."

Yukarı katlara açılan kapıyı açmak için düğmeye bastı.

Asansör. Başka bir danışma masası. Koridor. Bekleme salonu.

Beyaz duvarları, PVC yer kaplaması, kayın ağacından bankları ve kumaş kaplı oturma takımları ile odada yumuşak, açık tonlarda renkler hakimdi. Senelerin ağırlığıyla

BELONGS TO KAOS TEAM

çökmüş yaşlı bir hanım magazin dergilerinden birinin sayfalarını karıştırarak sırasını bekliyordu. Onun önünde, kanepenin çoğunluğunu kaplayan, tek bacağı alçıda ve bir gözü morarmış iri yarı bir genç elindeki tablette oyun oynamakla meşguldü.

Alice onun yanma oturup tereddüt etmeden konuşmaya başladı:

"Araba kazası mı?"

"Amerikan futbolu," diye cevap verdi genç adam; gözlerini tabletinden kaldırmış, Alice'i süzüyordu. "Albany'nin takımı geçen cumartesi bana karşı pek nazik davranmadı."

Göz alıcı gülümsemesiyle oldukça yakışıklı bir tipti. Çok talibi olmalıydı.

"Tabletin internete bağlı, değil mi?"

"Evet."

Alice dosdoğru konuya girdi.

"Kolay yoldan elli papel kazanmak ister misin?"

Genç adam, tek kaşını kaldırıp ona baktı.

"Dinliyorum."

Alice cebinden ellilik bir banknot çıkardı.

"Tabletini beş dakikalığına bana ödünç ver, karşılığında dolarları kazan. Bu kadar basit!"

"Yüz dolar."

"Avcunu yalarsın."

"Tamam, sinirlenmeyin," dedi tabletini kadına uzatarak.

Alice tableti kapıp arama motorunda ***Libération, Monde ve Figaro'***nun* internet sitelerini açtı. Garip ama Vaughn'un suratını tanımıyordu. Saldırı esnasında katil kask takıyordu. Zihnine sonsuza kadar kazınan, onun bu görüntüsüydü. Gö-

* En çok satan Fransız gazeteleri (Çev. N.)

BELONGS TO EKSOS TEAM

rüntüyü yansıtan aynalı camı ve korkunç bir gülümsemeye benzeyen çene korumasıyla siyah bir kask.

Daha sonraları Alice'le ilgilenen psikiyatr onu, bu olayı yazan haberleri karıştırmasının ona iyi gelmeyeceğine ikna etmişti. Fakat durum bu sefer farklıydı. Çünkü Alice o zamanlar Vaughn'un öldüğüne inanıyordu.

Artık durum değişmişti.

Saldırıyı takip eden haftalar boyunca katilin basında yayımlanan fotoğrafları tabletin ekranında belirmeye başlamıştı. Alice ilk defa Vaughn'un yüzünün kiminde belirgin, kiminde belirsiz olduğu onlarca fotoğrafa bakıyordu. Otuz beş yaşlarında, kumral, hoş denebilecek fakat sıradan bir tipti.

Bunca farklı görüntüden Vaughn'un portresini çizmek oldukça zordu. Alice sayısız filmde bambaşka görüntülere bürünebilen Hugh Jackman, Christian Bale, Kevin Spacey, John Cusak gibi tüm o yetenekli aktörleri düşündü.

Cebinden, Caleb Dunn'ın faksla gönderilmiş fotoğrafını çıkartıp ekrandaki görüntülerle karşılaştırdı. Vaughn ve Dunn aynı kişi miydi? Olabilirdi. Olmayabilirdi de.

Estetik cerrahi sayesinde artık yüz değiştirmenin sonsuz olasılığı olduğunu biliyordu. Kalıcı fiziksel değişim adına bu yöntemlere başvuran suçlularla karşılaşmış meslektaşları vardı: rinoplasti, suratın ovalliğini yeniden şekillendirmek için deri altına yerleştirilen ipler, kulak deformasyonları için otoplasti, elmacık kemiklerini belirginleştirmek için hyaluronik asit enjeksiyonu, yeni bir gülümseme için diş cerrahisi...

Tableti sahibine uzatırken cebinde telefonunun titrediğini hissetti.

Seymour.

Bu kabusa son verecek kişi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

*

"Fabrikaya vardın mı?" diye sordu Alice vakit kaybetmeden.

"Henüz değil. Sarreguemines'i yeni geçtim sayılır. Paris'ten çıkış yolu cehennem gibiydi ve Castelli'nin eski şeker fabrikasının yerini tespit etmesi biraz zaman aldı."

"Neredeymiş?"

"Bulunduğu yer Kâstelsheim Çıkmazı olarak geçiyor fakat adresi GPS'e girdiğimde hiçbir sonuç vermedi. Ama merak etme, orayı bulacağım. Asıl problem şu lanet yağmur. Hava buz gibi ve sağanak var. Üç metre ileriyi görmek bile imkansız."

Alice arkadan gelen sileceklerin ve radyonun sesini duydu: ***Birinci lig yayını RTL'de!***

"Seni başka bir şey için aradım," diyerek sözüne devam etti Seymour. "Castelli ve Savignon'u bu işi araştırmaları için görevlendirdim. Gerçeği söylemeden onlardan iş saatleri dışında çalışmalarını isteyemem. İşimize yarayacak her türlü ipucunu ortaya çıkarmak için tüm geceyi ofiste geçiriyorlar."

"Onlara teşekkürlerimi iletirsin."

"Savignon bana bu sabah verdiğin Glock 22'nin seri numarasıyla ilgili dönüş yaptı."

Alice yutkundu. Bu ipucu aklından çıkmıştı.

"Evet, sabah uyandığımda ceketimin içindeydi. Ee?"

"Çalıntı silahların numaralarını kontrol ettim, fakat sonuç çıkmadı. Buna karşılık Savignon'a Vaughn'dan bahsettiğimde aklına, iki sene önce saldırının ardından dairesini aradığımızda el koyduğumuz silah geldi."

"Ve?"

BELONGS TO SCANS TEAM

"Savignon kayıtları tekrar kontrol etti: El koyduğumuz silah bir Glock 22'ydi ve seri numarası bana verdiğin numarayla eşleşiyor."

"Bekle biraz. Bu imkansız. Silaha el konmuştu ve..."

"Savignon el konmuş silahların durduğu odada neredeyse bir saat kaldı. Silah yerinde değil."

Lanet olsun!

Kabus devam ediyordu.

"Bana doğruyu söylemelisin, Alice: Silahı sen mi aldın?"

"Seymour! Bana bu soruyu nasıl sorabilirsin?"

"Çünkü gırtlağımıza kadar pisliğe batmış durumdayız."

"El konmuş parçaların kaybolmasıyla ilgili yaşadığımız ilk sorun bu değil. Odadaki silahları ve esrarı satan şu bekçiyi hatırlıyor musun? Belki silahı yine o almıştır."

"Hırım..."

"Ve silahı almış olsam bile, güvenlik kontrollerinden ve gümrükten geçip onu Amerika'ya nasıl sokmuş olabilirim?"

Ortağının iç çektiğini duydu.

"Sana inanmayı çok istiyorum, Alice. Bu hikayeyi açıklığa kavuşturmamız lazım."

Alice ortağının ona anlatmadığı bir şeyler olduğunu sezinliyordu.

"Başka bir şey var mı?"

"Evet. Bundan pek hoşlanmayacaksın. Arabanla ilgili."

"Yerini tespit edebildin mi?"

"Charléty Otoparkı'na çekilmiş. Savignon konu hakkında bilgi edindi: Gece onu Cité Adası'ndan çekmişler."

"Tam olarak nereden?"

Seymour derin bir nefes aldı.

"Arabanı sabah saat dört civarında Archevêché

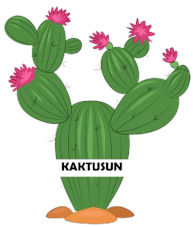
BELONGS TO KAOS TEAM

Köprüsü'nün ortasında bulmuşlar. Tam olarak Paul'un kaza yaptığı yerde."

Genç kadın telefonu elinden düşürecek gibi oldu.

Tam o esnada bekleme odasının kapısı açıldı ve beyaz gömlekli bir dev, kapıdan başını çıkartıp "Bayan Alice Schäfer?" diye seslendi salonda oturanlara doğru.

BELONGS TO EXODUS TEAM

Aparkat

"Omne ignotum pro terribili."

Bilinmeyen her tehlike korkunçtur.

Latin Atasözü

Dazlak kafası ve burnunun tam üzerinde birleşen kaşlarıyla Doktor Olivier Mitchell'in komik bir görüntüsü vardı. İri yapısına ve şaşırtıcı derecede kıllı oluşuna rağmen çocuksu gülümsemesiyle aydınlanan pembe, yuvarlak suratı, kot pantolonu, eski spor ayakkabıları ve doktor gömleğinin altından görünen Ramones tişörtü ile üniversiteden yeni mezun olmuş bir öğrenciyi andırıyordu.

"Şu kalp yetmezliği olayını tam kavrayabilmiş değilim," diye lafa girdi.

Alice ona karşı dürüst olmaya karar vermişti.

"Bu, size ulaşabilmek için söylediğim bir yalandı."

"Bak bak! Çok etkileyici. Fransız'sınız, değil mi?" diye tahmin yürüttü Alice'in aksanına bakarak.

"Evet. Paris'te komiserim."

Bunu duymasıyla doktorun yüzü aydınlanmıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Gerçekten mi? Quai des Orfèvres, 36 numara! Jules Maigret* gibi mi?"

Konuşmanın gidişatının bir anda bu denli değişmesi Alice'i şaşırtmıştı. Acaba hangi mucizenin sonucu olarak şu anda, Massachuttes Greenfield'deki bir sağlık merkezinin punk rock hayranı radyoloji uzmanıyla Simenon'un kahramanını konuşuyordu?

"Eşim Harvard'da Fransız Edebiyatı doktorası yapıyor," diye açıklamaya başladı radyolog. "Tezinin konusu Georges Simenon'un romanlarındaki Paris."

"Bu sizin..."

"Geçen yaz ziyarete gittik. Ah, Quai des Orfèvres, Dauphine Meydanı, ördek confit, Caveau du Palais'nin baharatlı patatesleri..."

Biri beni çimdiklesin, hayal görüyor olmalıyım!..

Alice durumdan faydalanmaya karar vermişti.

"Dilerseniz bir sonraki ziyaretinizde size 36'yı gezdiririm."

"Bu çok ince bir-"

"Ama öncesinde bana mutlaka yardım etmelisiniz," diyerek onun sözünü kesti Alice. Bir yandan üzerindeki parkayı, kazağı ve tişörtü çıkartıyordu.

Sutyenle kaldığında derisinin altındaki dikdörtgen implantı görmesi için radyologa yaklaştı.

"Bu da ne böyle?" diye sordu doktor kalın kaşlarını kaldırarak.

"Benim bilmek istediğim de bu."

Doktor, antibakteriyel solüsyonla ellerini temizledikten sonra Alice'in göğsündeki yuvarlak köşeli implantı incelemeye koyuldu.

* Georges Simenon'un yarattığı Fransız dedektif karakteri. (Çev. N.)

BELONGS TO CACTUS TEAM

"Canınız acıyor mu?"

"Pek değil."

"Ufak bir kalp piline benziyor. Kalbinizden rahatsız mısınız?"

"Hayır. Bunu bana kim taktı ve ne kadar süredir vücudumda, bilmiyorum."

Duyduklarından zerre etkilenmeyen doktor odanın solundaki radyografi aletini gösterdi.

"Daha iyi görebilmek için göğüs filmi çekeceğiz."

Alice doktorun yönlendirmeleri üzerine radyografi plakasının önüne geçti.

"Biraz daha yaklaşın lütfen. Ciğerlerinize nefes alın, şimdi tutun. Tamam!"

İki saniyeden kısa sürede, Alice'in arkasındaki plaka sessizce X ışınlarının gönderimini tamamlamıştı.

"Şimdi normal nefes alın. Emin olmak için aynısını bir de profilden çekeceğiz."

Aynı şeyi bir de yan durarak tekrarladıktan sonra doktor, Alice'i bitişikteki odaya aldı. Mitchell ışıklı röntgen panosunun arkasına geçip ekranlardan birini yaktı, çeşitli kontrast ayarlarını yaptıktan sonra baskıyı başlattı.

"Uzun sürer mi?"

"Hayır. Artık çıktıyı aynı anda alabiliyoruz."

Küp şeklindeki büyük makine sesler çıkartarak çalışmaya başlamış, çok geçmeden Alice'in iki röntgeni de basılmıştı. Mitchell çıktıları alıp ışıklı ekrana tutturdu.

"Böyle bir şeyi hayatımda görmedim," dedi, ıslık çalarak beyaz dikdörtgen lekeyi gösterirken.

"Bu bir çip mi?"

"Nasıl bir şey olduğunu tam anlayamadım," diye cevapladı onu radyolog kel kafasını kaşıyarak.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Ben radyo frekanslı bir çip olabilir diye düşünmüştüm," dedi Alice. "Şu hayvanlara taktıkları gibi. Geçen sene bununla ilgili bir konferansa katılmıştım. Güney Amerika'daki zenginlerden bazıları olası bir kaçırılma durumunda yerleri hızlıca tespit edilebilsin diye vücutlarına bunlardan taktırıyormuş."

"Ordu da, cepheye yollanan askerler de bu yöntemi kullanmaya başladı," diye devam etti Mitchell, gözlerini röntgenden ayırmıyordu. "Takılan çiplerin içinde askerlerin sağlık durumlarıyla ilgili tüm bilgiler mevcut. Kaza durumunda çipi okutarak kişinin tıbbi dosyasına ulaşmak mümkün. Bu, gittikçe yaygınlaşan bir uygulama fakat sizdeki çip çok daha ufak. Bir pirinç tanesinden belki biraz daha büyük."

"Yani?"

Radyolog tüm bildiklerini gözden geçiriyor gibiydi.

"Son yıllarda, tıp dergilerinde otomatik olarak belirli dozlarda ilaç salınımını sağlayan, bu sebeple kimi hastalıkların tedavisinde oldukça işe yarayacağı düşünülen elektronik çiplerle ilgili araştırmaların yapıldığını okumuştum. Şimdiden osteoporoz tedavisinde kullanılmaya başlandı. Fakat eğer bu onlardan biri olsaydı, çipin kalça hizanızda ve çok daha kalın olması gerekirdi."

"Yani?" dedi Alice bir kez daha. Sabırsızlanmaya başlıyordu.

"Bunun hâlâ ufak bir kalp pili olduğunu düşünüyorum."

"Herhangi bir kalp rahatsızlığım olmadığını söyledim size!" diye bağırdı Alice, sinirlerine hakim olamadan.

Doktor ekrana döndü ve görüntünün üzerinde çipin olduğu kısma yakınlaşıp sadece bu kısmın görüntüsünü aldı. Yeni röntgeni de diğerleri gibi panoya tutturdu.

BELONGS TO KAOS TEAM

"İmplantın ne amaçla konduğunu anlayamasam da titanyumdan yapıldığına eminim," diye belirtti doktor.

Alice de röntgene yaklaşmıştı.

"Peki, diyelim ki bu bir kalp pili. Bunlardan kullanan bir arkadaşım var. Her yedi senede bir bataryasının değiştirilmesi için ameliyat olması gerekiyor..."

"Evet. Altı ila on senelik aralıklarla uygulanması gereken bir ameliyat. Kalp pillerinin çoğunluğu lityum pillerle çalışır."

Alice röntgeni gösterip, "Bu kadar küçük bir alana pil veya batarya nasıl sığabilir?" diye sordu.

Radyolog düşünceli halde, "Zannedersem sizinkinde batarya yok," dedi.

"O halde bu şey nasıl çalışıyor?"

"Bir otojenerasyon sistemi sayesinde olabilir: Göğüs kafesinizin hareketlerini elektriğe çeviren bir piezoelektrik* alıcı olabilir. Bu da kalp pillerini daha ufak boyutlara indirebilmek için yapılmış yeni keşiflerden."

Mitchell masada duran plastik cetveli alıp röntgendeki bir bölgeyi işaret etti.

"Kesilmiş gibi görünen şu köşeyi gördünüz mü?"

Alice başını salladı.

"Sanıyorum ki bu, kalp pilini sonda yardımıyla kalbinize bağlıyor."

"Peki ya sonda? O nerede?"

"Hiçbir yerde! Garip olan da bu."

"Alet neye bağlı o halde?"

"Hiçbir şeye. Bu durumda herhangi bir elektrik akımı gönderemez."

* Bazı malzemelere uygulanan mekanik basınç sonucunda, malzemenin elektrik alan ya da elektrik potansiyel değiştirme yeteneği. (Çev. N.)

BELONGS TO KAOS TEAM

Alice tedirgin halde, "Onu çıkarabilir misiniz?" diye sordu.

"Meslektaşlarımdan biri yapabilir diye düşünüyorum ama bu, ameliyat ve ek incelemeler gerektirir."

Alice'in beyni son sürat çalışıyordu.

"Son bir şey var. Vücudumu kontrol ettim; ne göğsümde, ne boynumda ne de koltuk altlarımda yara izi var. Hiçbir iz bırakmadan bunu bana nasıl takabildiler?"

Mitchell dudağını ısırdı.

"Ya uzun zamandır sizde-"

"İmkansız. Öyle olsa fark ederdim," diye doktorun sözünü kesti Alice.

"Ya da başka yerden geçerek yerleştirdiler."

Radyologun şaşkın bakışlarına aldırmadan Alice kemerini çözdü, botlarını ve pantolonunu çıkardı. Ayak bileklerini, bacaklarını, dizlerini inceledi... Sol uyluğundaki şeffaf yara bandını fark etmesiyle kalbi hızlandı. Yara bandını çıkardı. Altında ince bir kesik vardı.

"İmplantı buradan yerleştirmiş olabilirler," dedi doktor kesiği daha yakından, dikkatle incelerken. "İmplant o kadar küçük ki, bir kateter yardımıyla yukarı itilmiş olması mümkün."

Alice ne düşüneceğini bilemiyordu, üstünü giymeye koyuldu. Bu soruşturma gitgide daha ürkütücü ve tehlikeli bir hal alıyordu. Yaşadığı her şey fazlasıyla gerçeküstüydü. Delirecek gibiydi.

"Özetlemek gerekirse, bataryası veya kablosu olmayan, organlarımdan hiçbirini stimüle etmeyen bir kalp pili taşıyorum."

"Bu çok mantıksız ve anlaşılmaz bir durum, size katılıyorum," deyip özür diledi Doktor Mitchell.

"Peki, bu ne işe yarıyor olabilir?"

"İnanın ben de kendime aynı şeyi soruyorum," dedi radyolog.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yaşayanların Tarafında

Başkası uzanmaz
Kırık bir kalbe.
Aynı yüksek imtiyazdan
Mustarip değilse kendi de.

Emily Dickinson

Akşam karanlığı ağır ağır çöküyordu.

Güneş ufuk çizgisinde alçalırken orman ateş kızılı bir renge bürünüyordu. Akçaağaç, dişbudak ve huş ağaçlanndan yayılan kırmızının en doygun tonları, ıhlamur ağaçlannm altın yansımalarına kanşıyor, kayınların bakır rengi ışıltıları, sumak çalılanmn, üvezlerin ve kızıl kestane ağaçlannm kan kırmızısıyla birleşiyordu. Sivri kayalıklann yamaçlannda yer alan çam ormanlan uzakta yeşil bir set oluşturuyordu.

Gabriel, Greenfield'da arabanın deposunu doldurmuş, yağını değiştirmiş ve yeni yedek lastik bulmuştu. Alice onun yanma garaja geldiğinde vakit kaybetmeden Seymour'un, taşıdığı Glock ve Archeveche'de buldukları arabasıyla ilgili anlattıklarını ona da aktardı. Derisinin altına yerleştirilmiş yabancı cisimden bahsetmek istememişti. Gerçekdışı görü-

BELONGS TO KAOS TEAM

nen bu durumu açıklığa kavuşturmadan bir şey söylememeyi tercih ediyordu.

Yeniden yola koyuldular. Brattleboro yakınlarında yakıt yüklü bir tanker devrilmişti. Benzin etrafa yayıldığından olası her türlü tehlikeyi önlemek amacıyla polis ve itfaiye Interstate 9 l'i trafiğe kapatmış, sürücüleri daha güvenli olan yan yola yönlendiriyordu.

Shelby de yan yola girmek için hızını azaltmıştı. Bu beklenmedik durum ikisinin de söylenmesine sebep olsa da çok geçmeden ilerledikleri yeni yolun büyüsü onları da etkisi altına aldı. Açtıkları yerel radyo kanalı, Don McLean'den ***American Pie*** George Harrison'dan./w.s7***for Today,*** Neil Young'dan ***Heart of Gold*** gibi eskimeyen Amerikan hitlerini çalıyordu. Yol kenarına tezgah kurmuş yerel bir üreticiden elma şarabı ve tarçınlı çörek bile almışlardı.

Bir saat boyunca ikisi de soruşturmayı unutmuş gibiydi.

Patikalar, kapalı tüneller, panoramik manzaralar ve dağlardan akan derelerin eşlik ettiği oldukça hoş bir yolda ilerliyorlardı. Yol çoğunlukla inişli çıkışlı olsa da bazen kilometrelerce düzleşiyor, masalsı köylerden, eski zamanlan anımsatan çiftliklerin ve süt ineklerinin otladığı geniş yeşilliklerin yanından geçiyorlardı.

Alice kendini arabanın sallantısına bırakmıştı. Manzara ona küçükken Normandiya'da geçirdiği tatilleri hatırlatıyordu. Zaman burada durmuştu sanki. Köyler yüz sene öncesinden kalma gibiydi. Zirai hangarların, mansart çatılı ağılların ve gösterişli ağaçların yer aldığı bir New England kartpostalında ilerliyorlardı adeta.

BELONGS TO KAOS TEAM

Bu dingin ortam Alice'in, tabancasını almak için torpido gözünü açmasıyla bozuldu. Göreve yeni başladığında, eskilerin çalışmadıkları anlarda bile silahlarını üzerlerinde taşımasıyla dalga geçerdi. Zamanla o da onlar gibi olmuştu. Kendini rahat ve güvende hissedebilmesi için tabancasının ağırlığını üzerinde hissetmeye ihtiyaç duyuyordu.

Tabanca bıraktığı yerde, deri kılıfının içinde duruyordu. Yanında bir de oyuncak vardı: Mavi şeritlerin geçtiği beyaz kasalı bir araba. İçinde yolculuk ettikleri Mustang Shelby'nin ufak bir replikası.

"Bu ne?"

Gabriel oyuncağa umarsızca bir bakış attı.

"Kenny'nin hoşuna giden bir oyuncak, sanırım."

"Biraz önce burada değildi."

Gabriel omuzlarını silkti.

"İyi bakmamışsınızdır belki de."

"Tabancayı bıraktığımda torpido gözünün boş olduğuna eminim," diye çıkıştı Alice.

"Ne önemi var ki?"

"Birbirimize her şeyi söylediğimizi sanmıştım."

Adam içini çekti.

"Barbie'nin kuzeni verdi, tamam mı? Kafa bir adam. Minyatür oyuncak araba biriktiriyormuş. En az üç yüz tane arabası vardır belki. Delice, değil mi?"

"Evet, delice..." diyerek tekrar etti Alice. Gözlerini Gabriel'den ayırmıyordu.

Gabriel dayanamayıp sesini yükseltti.

"Ne? Adam bana küçük bir armağan vermek istedi, ne var bunda? Bütün akşamı bunu konuşarak mı geçireceğiz?"

Alice daha fazla dayanamadı ve "Beni aptal yerine koy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mayı bırakın artık! Gerçekten bu hikayeye inanmamı mı bekliyorsunuz? Oyuncağın üzerinde hâlâ etiketi duruyor!" diye çıkıştı.

Gabriel onu öfkeyle süzdükten sonra kulağının arkasına sıkıştırdığı sigarasını yakıp arka arkaya birkaç nefes çekti. Alice arabanın içini kaplayan duman ve sigara kokusundan rahatsız olmuştu. Gözlerini partnerinden ayırmadan camı açtı. Onun karanlık gözbebeklerini, öfkeden değişmiş yüz hatlarını süzüyor, gerçeği, sakladığı şeyi anlamaya çalışıyordu.

Bir anda Alice'in kafasında her şey açıklığa kavuştu.

"Bir oğlunuz var!" diye mırıldandı Alice, kendi kendine konuşur gibi.

Gabriel donakalmıştı. Konuşmadı.

"Bu oyuncağı onun için aldınız," diye devam etti Alice.

Gabriel ona döndü. Kapkara bakışlarında parlayan gözbebekleri seçiliyordu. Alice mayınlı bölgede gezindiğini anlamıştı.

"Bu doğru," deyip sigarasından bir fırt daha çekti. "Küçük bir oğlum var ve ona hediye almak istedim. Yasak mı?"

Alice temkinli davranıyordu. Bu hassas konuda konuşmayı sürdürmek isteyip istemediğinden emin değildi. Terslenmeyi göze alarak yumuşak bir ses tonuyla, "Adı ne?" diye sordu.

Gabriel radyoya uzanıp müziğin sesini biraz daha açtı. Başını sallayarak ritme eşlik etmeye başlamıştı. Mahremiyetine yapılan bu ani baskından rahatsız olduğu belliydi.

"Halletmemiz gereken başka problemlerimiz olduğunu düşünüyorum..."

Yüzüne derin bir hüznün gölgesi düşmüştü. Bir süre sessizce başka taraflara batıktan sonra konuşmaya başladı.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Adı Théo. Altı yaşında."

Alice, ses tonundan konunun onun için ne kadar acı verici olduğunu anlamıştı. Radyonun sesini kıstı ve onu yatıştıracak bir şeyler söylemek istedi.

"Çok güzel bir oyuncak araba. Seveceğine eminim."

Adam oyuncağı onun elinden kaptığı gibi camdan dışarı fırlattı.

"Bu çok saçma! Onu görmüyorum bile."

"Gabriel, yapma!"

Alice direksiyona yapışarak onu arabayı durdurmaya zorladı. Gabriel öfkeyle frene bastı ve hızlıca arabadan indi.

Alice dikiz aynasından onun uzaklaşmasını izledi. Durdukları yer vadiye doğru ilerleyen dar bir orman yoluydu. Gabriel ilerideki kayalıklara oturup yeni bir sigara yakmıştı. Alice arabadan çıktı, yerden oyuncağı aldı ve GabriePe yaklaştı.

"Üzgünüm," dedi yanma, kayalıklara otururken.

"Burada durmayın, çok tehlikeli."

"Benim için tehlikeliyse, sizin için de öyledir."

Alice kayalıklardan eğilip aşağı baktığında sonbahar renklerinin suda yansıdığı gölü gördü.

"Neden onu daha sık görmüyorsunuz?"

Gabriel konuyu geçiştirmek istiyordu.

"Annesiyle beraber Londra'da yaşıyor. Uzun hikaye."

Alice sigara paketinden kendisi için bir sigara çıkardı. Rüzgar, sigarayı yakmasını zorlaştırıyordu. Gabriel ona elindeki sigarasını uzattı ve Alice'in en beklemediği anda içini dökmeye başladı.

"Hep FBI'da çalışmadım. Giriş sınavını geçmeden önce Şikago'da polistim."

BELONGS TO KAOS TEAM

Gözlerini kısmış, zihninde beliren anıların yüzeye çıkmasına izin veriyor gibiydi.

"Şikago'da doğdum. Eşimle de orada tanıştım. İkimiz de Doğu Avrupa'dan göç edenlerin yaşadığı bölge olan Ukrainien Village'da büyüdük. Loop'un kuzeybatısında bulunan, nispeten sakin bir mahalledir."

"Cinayet Büro'da mı çalışıyordunuz?"

"Evet. Güney kısmında. Englewood, New City gibi şehrin en tehlikeli bölgelerini kapsar."

Devam etmeden önce sigarasından uzun bir nefes çekti.

"Buralar çetelerin hükmettiği, korku ve umutsuzluğa terk edilmiş, polisin müdahale edemediği, şehrin en pis yerleridir. Kendilerini ***Scarface'te*** sanan ufak şehir mafyalarının taramalı tüfekleriyle korku saldığı mahalleler."

Çok eski olmayan geçmiş gözlerinin önünde yeniden beliriyor, uzak durmak istediği o geçmişin şimdi içine dalıyordu.

"Siz de bazen biz polislerin ölüler için çalıştığını düşünüyor musunuz? İyi düşünün, gerçek müşterilerimiz aslında onlar. Hesap vermemiz gereken asıl kişiler onlar. Katillerini bulamadığımızda kabuslarda gördüklerimiz onlar. Eşim 'Vaktinin çoğunu ölülerle geçiriyorsun. Yaşayanların tarafına ise neredeyse hiç geçmiyorsun,' derdi. Haksız da değildi aslında-"

Alice, onun bitirmesini beklemeden araya girdi.

"Bu doğru değil! Aksine, onların aileleri, onları seven insanlar için çalışıyoruz. Onlara yaslarını tutabilmeleri için yardım ediyoruz. Adaletin yerine gelmesi için, katiller daha çok insana zarar veremesin diye çalışıyoruz!"

Gabriel ona şüpheyle bakıp konuşmasına devam etti.

"Bir gün yaşayanlara yardım etmeye karar verdim.

BELONGS TO KAOS TEAM

Englewood'da bir arabuluculuk demeğinin üyeleriyle düzenli iletişim içerisindeydim. Çoğunluğu sosyal hizmetlerde görevli ve bu mahallelerden çıkmış eski suçlulardı ve biz, yasaların temsilcileri olan polislerin beceremediği şeyi yapabilmek, anlaşmazlıkları çözmek, çatışmaları önlemek ve gerilimi azaltmak için güçlerini birleştirmişlerdi. Ve en önemlisi de hâlâ buradan kurtulma şansı olanları kurtarmak için çalışıyorlardı."

"Gençleri mi?"

"Özellikle henüz uyuşturucuya düşmemiş olanları. Bu gönüllüler gerektiğinde yasaya karşı gelmekten çekinmezler. Ben de onlara pek çok defa yardım ettim. Bölgede seks işçiliği yapan genç kızlar için sahte belgeler hazırladım. Onlara uyuşturucu satıcılarını enselediğimizde el koyduğumuz paralardan verdim. Bazen Batı Yakası'na bir tren bileti, bazen de kalacakları bir adres veya onlar için yeni bir iş buldum."

Paul gibi... diye düşünmekten kendini alamadı Alice.

Ormanın görüntüsü Gabrierin gözlerinden yansıyor, bakışlarına endişe verici bir yoğunluk katıyordu.

"Doğru olanı yapmaya kendimi fazla kaptırdığımdan neyle uğraştığımı tam kavrayamamışım. Aldığım tehdit ve uyanlara kulak asmıyordum. Halbuki onları dinlemeliydim. Çünkü kadın satıcıları veya torbacılar ticaretlerine çomak sokulduğunda şaka yapmıyorlar.

Konuşması, sessizliklerle bölünüyordu.

"2009'un Ocak ayıydı. Eşimin kız kardeşi doğum gününü kutlamak için hafta sonu arkadaşlarıyla kayağa gidecekti. Arabamızı ödünç almak istemişti. Verandada durup ona el salladığımı hatırlıyorum. 'Dikkatli ol, Johanne! Siyah pist-

BELONGS TO KAOS TEAM

lerde* kendini kaybedeyim deme sakın!' Ponponlu beresini takmıştı. Yanaklan soğuktan pembeleşmişti. On sekiz yaşındaydı. Hayat doluydu. Direksiyona geçti, kontağı çevirdi ve... araba gözlerimizin önünde patladı. Englevvood'dakiler arabama tuzak kurmuşlardı..."

Gabriel biten sigarasıyla yeni bir tanesini yakıp devam etti.

"Kız kardeşinin cenazesinden sonraki gün eşim oğlumuzu da alarak evi terk etti ve akrabalarının yaşadığı Londra'ya taşındı. Sonrasında her şey çok hızlı gelişti: Boşanma davası açtı. Tuttuğu avukatlar benden geriye hiçbir şey bırakmayana kadar çalıştılar. Saldırgan ve alkolik olmakla, parayla ilişkiye girmekle suçlandım. Mahkemeye sahte tanıklar ve düzmece mesajlar sundular. Karşı koymayı, kendimi savunmayı beceremedim. Bu sayede Theo'nun velayetini kazandı."

Sigarasından son bir fırt daha alıp kayada söndürdü.

"Oğlumu senede yalnızca iki defa görme hakkım vardı. Bir gün dayanamadım. Uçağa atlayıp İngiltere'ye gittim. Niyetim karımı mantıklı davranması için ikna etmekti. İşler çığırından çıktı ve o iyice saldırganlaştı. Avukatları bu durumu kullanarak mahkemeden Theo'ya yaklaşmamı yasaklayan kararı çıkardılar."

Gözlerinde mağlup bir bakış vardı. Gece olmak üzereydi. Rüzgar çıkmıştı ve hava serinlemişti. Duyduktan Alice'i etkilemişti, elini onun koluna koydu. O anda yükselen telefon melodisi onları gerçekliğe geri döndürdü.

Birbirlerine baktılar. İkisi de araladıkları bu gizli bahçenin kapısının kapanmak üzere olduğunun bilincindeydi. Alice telefonu açtı.

*

* Kayakta, zorluk derecesi en yüksek pistler. (Çev. N.)

BELONGS TO KAOS TEAM

"Evet, Seymour?" Telefonu hoparlöre aldı.

"Şeker fabrikasını buldum. Şimdi oradayım. Kahretsin, burası çok ürkütücü. ***EvilDeacT***\ burada çekmiş olmalılar."

"Bana etrafı anlat."

"Cehennemin bekleme salonuna benziyor."

"Abartıyorsun."

"Üstüne üstlük gök delinmiş gibi. Yanıma şemsiye de almadım."

"Bunun bir önemi yok, Seymour. Feneri, penseyi ve floresan tüpleri aldın mı?"

"Evet evet, hepsi çantamda."

Polisin sesi hoparlörden yayılıp dağlara çarparak karanlıkta yankılanıyordu.

"Castelli'nin dediğine göre, fabrika otuz yıldır boşmuş. Şimdi ana binadayım. Neredeyse yansı yıkılmış. Her yer pas içinde ve etrafı insan boyunda otlar bürümüş."

Alice gözlerini kapadı. Babasının anlattıklarını hatırlamaya çalışıyordu.

"Peki. Arkadan çık ve depo alanını bul. Siloya benzeyen bir bina olması lazım."

Seymour birkaç saniyelik sessizlikten sonra, "Tamam, depoya benzeyen yüksek ve dar bir bina görüyorum ama her yerini sarmaşıklar kaplamış. Yeşil Dev'i çıplak bastım sanırım," dedi.

Alice onun bu şakasını duymazdan geldi.

"Kulenin etrafını kolaçan et. Taştan yapılmış üç kuyu görmen lazım."

Yeniden sessizlik.

"Tamam, onları buldum. Ama etrafı tellerle çevrilmiş."

Alice kalp atışlarının hızlandığını hissediyordu.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Ortadakinden başla. Teli geçebilecek misin?"

"Bekle biraz. Hoparlöre alıyorum... Tamam. Teller açıkmış. Fakat kuyunun üzerinde demirden bir kapak var."

"Kaldırabilir misin?"

"Saçmalama! Belki bir ton vardır. Tamam tamam, açılıyor."

Genç kadın derin derin nefes alıyordu.

"İçeride ne görüyorsun?"

"Hiçbir şey..."

"Fenerini yak o halde!" dedi Alice sinirlenerek.

"Ben de onu yapıyorum, Alice. Burada hiçbir şey yok diyorum sana."

"Floresan tüplerden birini yak."

Seymour kendi kendine, "Bu şeyler nasıl çalışıyor ki..." diye söylendi.

Alice'in öfkesi artıyordu. Sesini yükselterek, "Işıklı sopayı alıyorsun, ikiye katlıyorsun, çalıştırmak için sallıyor ve kuyunun dibine fırlatıyorsun," dedi.

Birkaç saniye daha geçtikten sonra Seymour:

"Kuyu boş ve tamamen kurumuş."

Kahretsin, bu doğru olamaz!

"Ne bulmam gerekiyordu?" diye sordu Seymour.

Alice başını ellerinin arasına aldı.

"Vaughn'un cesedini."

"Sen kafayı yemişsin!"

"Diğer iki kuyuya da bak," dedi Alice.

"Teller paslı ve lehimlenmiş. Yüzyıllardır kimse dokunmamış olmalı."

"Penseyle patlat o halde!"

"Hayır Alice, hiçbir şeyi patlatmayacağım. Saçmalıklarından bıktım artık. Ben Paris'e dönüyorum!"

BELONGS TO KAOS TEAM

Alice Amerika'da bir ormanın ortasında, terk edilmiş şeker fabrikasından altı bin kilometre uzaktaydı ve elinden hiçbir şey gelmiyordu. Yumrukları öfkeden kasılmıştı. Seymour yanılıyordu. Bu fabrikada bir ceset vardı. Bundan emindi.

Tam telefonu kapatacaktı ki keskin bir çığlık ve bir dizi küfür işitti.

"Seymour?"

Sessizlik. Gabriel'le birbirlerine baktılar. Adam iki Fransızın ne konuştuklarını anlamasa da ses tonundan gerilimin arttığını hissetmişti.

"Seymour, neler oluyor?" diye bağırdı Alice mikrofona.

Sadece metal gıcırtıların işitildiği uzunca bir sessizlikten sonra Seymour cevap verdi.

"Lanet olsun! Haklıydın... Burada gerçekten de bir ceset var!"

Alice şükredercesine gözlerini kapattı.

"Ama kuyunun içinde değil!"

Kuyunun içinde değil mi?

"Eski bir vincin kabininin içinde bir ceset var!"

Alice nefesini tutmuştu.

"Vaughn mu?"

"Hayır, genç bir kadın cesedi. Elleri ve ağzı bağlanmış. Bekle biraz... külotlu çorapla bağlanmış, lanet olsun! Külotlu çorapla boğulmuş!"

Alice soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu.

"Ceset ne durumda?"

"Bu karanlıkta ve yağmurda pek bir şey görmüyorum... Bana kalırsa birkaç gün önce öldürülmüş."

Gabriel'in suratından kafasının karıştığı anlaşılıyordu.

"Ne olup bittiğini bana da açıklayabilir misiniz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Alice durumu ona İngilizce özetledi.

Federal ajan, ***"Ask him what color the tights are. According to the eyewitnesses, on the day of her murder Elizabeth Hardy was wearing PINK tights, "**** dedi.

"Çorap ne renk, Seymour?" diye sordu Alice.

"Söylemesi zor. Burası çok karanlık... Kapatmam gerekiyor, Alice. Durumu civardaki polislere haber vermeliyim."

"Bekle! Çorapların rengini söyle, lütfen!" diye bağırdı Alice.

"Kırmızı, galiba... Hayır pembe," deyip telefonu kapattı Seymour.

Alice ve Gabriel dehşet içinde birbirlerine baktılar.

Kabus devam ediyordu.

*** *İng.*** Ona külotlu çorapların rengini sorun. Tanıklara göre öldürüldüğü gün Elizabeth Hardy pembe külotlu çorap giyiyordu. (Çev. N.)

BELONGS TO KAOS TEAM

Evde

İnsanlar,
renklerin titreştiği narin bir bahçede ışığı arıyorlar.

Jean Tardieu

Gece mavisi ay gökyüzünde belirmiş, bulutlara meydan okuyordu.

Dondurucu bir soğuk vardı.

Shelby'nin ısıtıcısı ortama cılız, ılık bir hava dalgası yayıyordu. Alice ısınmak için ellerini birbirine sürtüp kazağının içine soktu. Tavan lambasını açmış, kucağında yol haritasını tutuyordu. Gabriel ise öne doğru eğilmiş, yüzünde aynı karanlık ifade, ellerini direksiyondan ayırmadan arabayı sürüyordu. Seymour'la yaptıkları telefon görüşmesinden bu yana, üç saat boyunca durmadan kuzeye doğru ilerlemişlerdi. Alçak koltukları, tarih öncesinden kalma süspansiyonu ve çalışmayan ısıtıcısıyla Shelby, böylesi uzun bir yolculuğa uygun olmadığını belli ediyordu.

Gabriel tüm dikkatini yola yöneltmişti. Oldukça keskin bir virajı döndükten sonra White Mountains adlı sıra dağların

BELONGS TO KAOS TEAM

oluşturduğu boğazın kıvrılarak uzanan yolunda gazı kökledi. Kilometrelerdir başka arabaya rastlamamışlardı. Ortam ıssızdı.

Bulundukları yerde doğa, tüm kudretiyle kendini gösteriyordu. Gecenin çökmesiyle sonbahar renklerinin yerini şimdi okyanus derinliğinin siyahı almıştı. Etraflarındaki ormanın karanlığı insanı yutmakla tehdit ediyordu adeta.

Dönemeçlerde kimi zaman sise gömülmüş vadiyi, bazen de kayaların üzerine gümüş parıltılarla dökülen şelaleleri fark ediyorlardı.

Alice yorgun ve uykusuzdu. Kafasında Seymour'un söyledikleri dönüp duruyordu: Vaughn hâlâ hayattaydı ve öldürmeye devam ediyordu. On gün önce burada, New England'da bir hemşireyi katletmiş, bundan kısa bir süre sonra cesedi eski şeker fabrikasına bırakmak ve kendine yeni kurbanlar bulmak için Fransa'ya geri dönmüştü.

Alice, onun yalnız olmadığına emindi. Gabriel'le karşılaşması sebepsiz olamazdı. Vaughn kışkırtmak ve onlara meydan okuduğunu göstermek için onları bir araya getirmiş olmalıydı. Bununla birlikte kabusu andıran bu hikayeyi ancak insanlardan uzak, içe kapanık bir kişilik kurgulamış olabilirdi. Öte yandan tek kişinin böyle bir bulmacayı yönetebilmesinin imkanı yoktu.

Alice gözlerini ovuşturdu. Düşünceleri artık bulanıklaşmıştı ve zihninin yavaşladığını hissediyordu.

İçini kemiren bir şey vardı: Babası ona neden Vaughn'un öldüğü yalanını söylemişti?

Camda oluşan buğuyu sildi; dışarının karanlığı sanki onun içine çöküyordu. Korkuyu midesinde duyumsayabiliyordu ve şu anda paniğe kapılmasını engelleyen tek şey Gabriel'in varlığıydı.

BELONGS TO KAOS TEAM

On beş kilometre daha ilerledikten sonra ahşap çitleri ve gerisinde ormanın içine doğru uzanan karanlık yolu fark ettiler.

"Burası," diye atıldı Alice kafasını haritadan kaldırıp.

Gabriel direksiyonu sola kırdı. Araba şimdi çam ağaçlarıyla kaplı orman yoluna girmişti. Yüz metre sonra geçiş iyice daralıyordu. Yolun üzerine eğilmiş ağaçlar bu iki yabancıyı geri püskürtmeye uğraşıyor gibiydi. İkili bitki örtüsünün oluşturduğu tünelde ilerlerken iğne yapraklar Mustang'in gövdesini kazıyor, dallar camlara vuruyordu. Zemin gittikçe bozuluyor, çamlar her adımda üzerlerini biraz daha örtüyordu.

Arabanın önüne aniden nereden geldiği belli olmayan siyah bir kütle yuvarlandı. Alice çığlığını tutamamıştı. Gabriel son anda frene asılıp bu şeye çarpmamak için tüm gücüyle direksiyonu çevirdi. Ağaçlardan birinin gövdesine toslayan Shelby'nin dikiz aynalarından biri kopmuş, arka camı ve tavan lambası patlamıştı.

Sessizlik. Korku. Ve ardından uzun bir böğürtü.

Bir geyik... diye düşündü Alice, boynuzları geniş bir yelpazeyi andıran iri hayvanın uzaklaşan karartısının ardından bakarken.

"Bir şeyiniz yok ya?" diye sordu Gabriel.

"Ben iyiyim. Ya siz?"

"Hâlâ hayattayım," deyip kontağı çevirdi Gabriel.

Beş yüz metre daha ilerledikten sonra ortasında çiftliğin bulunduğu boş alana ulaşmışlardı.

Shelby'i çiftliğin yakınına park edip farları söndürdüler. Ay ışığı, çiftliği ve civarı görmek için yeterliydi. Yapı, ağaç kütüklerinden inşa edilmişti ve beşik çatısı sedir ağacından plakalardan oluşuyordu. Çatıdaki pencerelerden kaçamak

BELONGS TO KAOS TEAM

gözler onları izliyor gibiydi. Çiftliğin ahşap panjurları açık olsa da içerisi karanlıktı.

"Kimse yok," dedi Gabriel.

"Veya böyle düşünmemiz isteniyor," diye fikir yürüttü Alice.

Çantasının ağzını kapatıp Gabriel'e uzattı.

"Şunu alın," dedi ve torpido gözünden silahını çıkardı.

Glock'u kılıfından çıkararak sürgüsünü ve şarjörünü kontrol etti ve parmağını tetiğe yerleştirdi.

"Oraya böyle korumasız bir şekilde gitmeyi düşünmüyorsunuz herhalde?"

"Aklınıza gelen başka bir çözüm var mı?"

"Kolay yem olacağız."

"Eğer Vaughn bizi öldürmek isteseydi, bunu uzun zaman önce yapardı."

İkili arabadan soğuğa çıkıp eve doğru ilerledi. Ağızlarından çıkan buhar havaya karışıyordu.

Eski tip posta kutusunun önünde durdular: Üzerinde parlak harflerle CALEB DUNN yazıyordu.

Posta kutusuna kazınmış bu isim, evin sahibi hakkında kuşkuya yer bırakmıyordu.

"En azından doğru adreste olduğumuza eminiz," diye belirtti Gabriel kutuyu açarken.

Posta kutusu boştu. Biri yakın zamanda gelen postayı almış olmalıydı.

Verandaya doğru ilerlediler. Yerde bir gazete duruyordu.

"Bugünün gazetesi," dedi Gabriel gazetenin dışındaki plastik ambalajı açarken.

Şöyle bir göz atıp gazeteyi eski sallanan sandalyenin üzerine bıraktı.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Dunn henüz eve dönmedi demek," dedi Alice gazeteye bakıp.

Gabriel evin girişine varmıştı, tereddüt ediyordu.

"Burada bulunmamızı haklı gösteren hiçbir sebep yok. Yasal olarak Dunn'a karşı elimizde hiçbir şey yok. Herhangi bir ceza-"

"Öyle olsa ne olur?"

"Yani diyorum ki, eğer kapıyı kırmadan içeri girebilseydik..."

Alice silahını yerine koyup kapının kilidinin önünde diz çöktü.

"Çantamı uzatın."

Çantasından kısa süre önce Greenfield'de çektirdiği göğüs radyografisinin içinde bulunduğu ikiye katlanmış zarfı çıkardı.

"Bunu nereden buldunuz?" diye sordu Gabriel. Hastane sonuçlarını görünce şaşırmıştı.

"Size daha sonra açıklarım. Kapı kilitli değil. Buralarda pek fazla hırsızlık olmuyor olmalı."

Alice röntgeni eşik ile kapının arasına sıkıştırıp birkaç defa açmayı denedi. İşe yaramıyordu.

"Boş verin. Filmlerde gördüğümüz taktikler her zaman işlemiyor. Kapı kilitli olmalı."

Alice onu duymazdan gelip yaptığı şeye, ara ara kapıyı tekmeleyerek ve iterek devam etti. Ve nihayet kapı açıldı.

Gabriel'e doğru gururlu bir bakış attıktan sonra Glock'u kılıfından çıkardı. İki polis eve girdi.

*

İlk ipucu: Ev sıcak. İlk kanı: Dunn evden çıkarken kısa süre sonra geri geleceğini düşünüyor olmalı.

BELONGS TO KAOS TEAM

Gabriel ışığın düğmesine bastı. İçerisi oldukça sadeydi. Eski kiremitten yerleri, ağaçtan duvarları ve odun sobasıyla burası bir avcı çiftliğiydi. Salonda yıpranmış bir köşe koltuğu ve doldurulmuş bir karaca kafasının taçlandırdığı taş bir şömine vardı. Şöminenin hemen yanında kanıt olabilecek dört silah asılıydı.

"Kumru ve keklikleri uzaklaştırmaya yarayan eski silahlar bunlar. İşimize yarayacak bir şey yok," dedi Gabriel.

Bu orman evinde günümüz hayatını anımsatan yegane detaylar Red Sox flamaları, HD ekran bir televizyon, video oyun konsolu, taşınabilir bir bilgisayar ve ham ağaç masanın üzerinde duran bir yazıcıydı. İkili mutfağa geçti. Orada da benzer bir manzara vardı: eskimiş duvarlar, dökme ocak ve eski bakır tencereler.

Yukarı katta yan yana dizilmiş neredeyse bomboş üç oda sıralanıyordu. Koridorda yürüdüler.

Tekrar aşağıya inip kanıt bulabilmek amacıyla tüm dolapları, çekmeceleri aradılar. Koltuğun yastıklarını ters yüz ettiler. Bir kasenin içinde buldukları bir parça esrardan başka hiçbir şey yoktu. Buranın bir seri katil yuvası olduğuna inanmak oldukça zordu.

"Hiç fotoğrafı olmaması garip," dedi Gabriel.

Alice bilgisayarın başına oturup cihazı çalıştırdı. Açılışta şifre sormamıştı. Bilgisayarda tek bir fotoğraf yoktu. İnternet geçmişi boş, e-posta programı kurulmamıştı. Dunn, arkasında boş kabuğunu bırakıp uzaklaşmış bir sürüngendi adeta.

Alice tüm dikkatini vermiş düşünüyordu. Dunn e-postalarını internet sağlayıcısının web sitesi üzerinden gönderiyor olmalıydı. Sık kullanılanlarda kayıtlı tek adres olan Dunn'ın kişisel e-posta hesabına bağlandı. Burada da aylık faturaların e postaları, reklamlar ve spam maillerinden başka bir şey yoktu.

BELONGS TO KAOS TEAM

Gabriel evi aramaya devam ediyordu. Mutfak dolaplarının birinde bulduğu branda ve elektrik bandını Shelby'nin kırılan penceresini onarmak için kenara ayırdı. Ormanın arkasına bakan giyotin pencereyi fark edip açmasıyla oluşan cereyan, girdikleri andan beri açık duran evin kapısının gürültüyle kapanmasına sebep olmuştu. Bu ani gürültü Alice'i ürküttü.

Çevik bir hareketle oturduğu sandalyeden kalkıp evin girişine yaklaştı. Gördüğü şey kanını dondurmuştu. Hâlâ cüzdanında sakladığı üç fotoğraf iri ve paslı bir çiviyle kapının evin içerisinde kalan yüzüne tutturulmuştu.

Bunlardan ilki Paul'ün tüm dişlerini göstererek gülümsediği, Amalfı sahilindeki Ravello bahçelerinde çekilmiş fotoğrafıydı. Bir diğeri hamileliğinin beşinci ayında çekilen ultrason fotoğrafıydı.

Alice gözlerini kapadı. O gün ekranda bebeğini gördüğünde hissettiği tüm duygular tekrar depreşmişti. Ufacık suratı, göz çukurları, iğne deliği büyüklüğündeki burun delikleri, minik elleri ve parmakları... Ve insanı büyüleyen o düzenli nabız sesi. PAPAM, PAPAM, PAPAM...

Gözlerini açıp üçüncü fotoğrafa baktı: Kendisinin üç renkli polis kartıydı. O da kapıya tutturulmuştu. İkiye yırtılmış halde.

PAPAM, PAPAM, PAPAM... Göğüs kafesinden fırlayacak gibi atan kalbinin sesi, oğlunun nabız sesine karışıyordu. Başı dönmeye başladı. Vücuduna aniden basan ateş kusma ihtiyacını da beraberinde getirmişti. Birinin onu tuttuğunu hissetmesiyle bilincini kaybedip bayıldı. *

*

BELONGS TO KAOS TEAM

Yıldırımlar evin camlarını titretiyor, şimşeklerin ışığı içeriyi aydınlatıyordu. Alice kendine gelmişti fakat suratı hâlâ bembeyazdı. Gabriel kontrolü ele almaya karar verdi.

"Daha fazla burada kalmamıza gerek yok. Caleb Dunn'ı bulmamız gerekiyor ve onun buraya geri döneceğinden emin olamayız."

Alice ve Gabriel salonun ortasındaki ağaç masanın etrafına karşılıklı oturmuş, yol haritasına bakıyorlardı.

Federal ajan fikir yürütmeye devam etti.

"Ya Vaughn ve Dunn aynı kişi ya da Dunn, bizi Vaughn'a götürecek kişi. Her halükarda gerçeğe bizi bu adam yakınlaştıracak."

Alice ona hak veriyordu. Kafasını toparlayabilmek için gözlerini kapadı. DNA analizi, gömleğindeki kanın Dunn'a ait olduğunu göstermişti. Öyleyse Dunn yakınlarda yaralanmış olmalıydı. Dün gece veya şafağın ilk saatlerinde. Ve yarası evine dönmesini engelleyecek kadar ciddi olmalıydı. Peki ya şimdi nerede olabilirdi? Saklanabileceği bir yerde kuşkusuz. .. Veya tedavi görebileceği bir merkezde.

Gabriel onun zihninden geçenleri okuyormuşçasına atıldı.

"Ya Dunn çalıştığı hastanede tedavi görüyorsa?"

"Öğrenmek için hastaneyi arayalım," dedi Alice. Bir yandan da bilgisayarın açma tuşuna basıyordu.

Sebago Cottage Hastanesi'nin iletişim bilgilerine ulaşmak için internete bağlandı.

Adresi ve telefon numarasını not edip tekrar haritaya baktı.

"İşte burası," dedi parmağıyla harita üzerinde ampul şeklindeki bir gölün kıyısını işaret ederek. Buradan yaklaşık 60 kilometre uzaklıkta.

"Tekrar güneye inmemiz iki saati bulur."

BELONGS TO KAOS TEAM

"Hastaneyi arayıp Dunn'ın orada tedavi görüp görmediğini öğrenebiliriz."

Gabriel başını salladı.

"Telefonda bize hiçbir bilgi vermeyeceklerdir. Hatta arandığını Dunn'a haber bile verebilirler."

"Oraya körlemesine gidemeyiz."

"Başka bir fikrim var. Bana telefonunuzu verin."

Gabriel hastanenin numarasını tuşlayıp danışma yerine güvenlik bölümüne bağlandı.

"Güvenlik, dinliyorum," dedi hattın öbür ucundaki ses.

"İyi akşamlar. Ben Caleb Dunn'ın bir arkadaşıyım. Kendisine bu numaradan ulaşabileceğimi söylemişti. Onunla görüşebilir miyim?"

"İşte o biraz zor, dostum. Caleb az kalsın postu kaptırıyordu. Kendisi burada ama binanın diğer bölümünde, anlarsın ya?"

"Dunn, Sebago Cottage Hastanesi'nde mi yani?"

"En azından patron öyle söyledi."

"Patron?"

"Hastanenin yardımcı yöneticisi Katherine Köller."

"Ona kimin ateş ettiğini biliyor musunuz?"

"Hiçbir fikrim yok. Burada fazla soru sormak hoş görülmez, anlarsın ya?"

Gabriel ona teşekkür edip telefonu kapadı.

"Gidelim. Onu bu defa yakaladık!"

Alice bilgisayarın ekranını kapatıyordu ki durdu.

"Bir dakika."

Evden ayrılmadan önce kendi e postalarını da kontrol etmek istemişti. Franck Maréchal'e telefon ettiğinden bu yana beş saat geçmişti. Belki de Maréchal, Franklin-Roosevelt Caddesi'ndeki otoparkın güvenlik kameralarından arabasının

BELONGS TO KAOS TEAM

görüntülerine ulaşmıştı. Fakat Alice'in onun bu denli hızlı davranacağına dair en ufak inancı yoktu.

Yanılmıştı. Posta kutusunda Maréchal'den gelen mail onu bekliyordu.

Gönderen: Franck Maréchal
Alıcı: Alice Schäfer
Konu: Vinci güvenlik kamerası/FDR

Selam Alice,

Bana verdiğin plaka numarasına ait kamera görüntülerini yolluyorum. Boyutundan ötürü videoyu gönderemedim fakat ekran görüntüleri aldım. Umarım işine yarar.
Sevgiler.
Franck

Ekte e-postaya iliştirilmiş dört fotoğraf vardı.

Alice ekrana iyice yaklaştı.

20:12 İki fotoğraf Alice'in arabasını otoparka girerken gösteriyordu. Görüntülerin kalitesi Seymour'un söylediği kadar kötü değildi. Sileceklerin ardındaki suratı ve arabada yalnız olduğu açıkça görülüyordu.

00:17 Diğer iki fotoğraf Audi'yi otoparktan çıkarken gösteriyordu. Bu sefer yalnız değildi. Arabayı başka biri sürüyordu. Alice neredeyse bilinçsiz halde yolcu koltuğuna yığılmıştı. Direksiyonda bir adam vardı. İlk fotoğrafta yüzü görünmüyor olsa da kafasını kaldırdığı ikinci ekran görüntüsünde yüzü net biçimde seçiliyordu.

Alice fotoğrafı tam ekranda açıp suratını ekrana iyice yaklaştırdı.

Damarlarında akan kanın donduğunu hissetti.

Audi'nin direksiyonundaki adam Seymour'du.

BELONGS TO KAOS TEAM

Sedeften Perde

Yalnızken düştüğünde
onu kaldıracak kimsesi olmayanın
vay haline...

Vaiz (Zebur), 4,10

Shelby karanlığın içinde yol alıyordu.

Fırtına tüm şiddetiyle dağı dövüyor, güçlü rüzgar arabayı sallıyor, yağmur damlaları korkunç sesler çıkararak camlara ve muşambaya çarpıyordu.

Boğazı aşalı yarım saat olmuştu ve artık vadiye inen uzun yola girmişlerdi. Dönemeçli yol, fırtınadan dolayı iyice kayganlaşmıştı.

Alice elinde Seymour'un yüzünün seçildiği otopark fotoğrafını tutuyordu. Pek çok defa 'arkadaşına' ulaşmayı denemiş, her seferinde telesekretere düşmüştü. Telefonunun soluk ışığında fotoğrafa bir kez daha baktı.

Audi'nin içinde, Seymour'un yanında oturuyordu. Oldukça alkollü ve oturduğu yere yığılmış olsa da bilinçsiz değildi.

Nasıl olur da daha dün gece yaşanmış bu anlan hatırlamazdı? Hafızasının bu kısmına ulaşmaya çalışsa da aynı sedeften

BELONGS TO KAOS TEAM

perde bunu yapmasını engelliyor gibiydi. Bir an perdenin aralandığını hisseder gibi oldu. Kalbi hızlandı. Evet, anıları orada, nöronlarının bir adım uzağında, bilinçaltının sisli derinliklerinde duruyordu. Gerçeğe yaklaştığını hissediyordu. Alice gerçekliğin etrafında dönüyor, yakaladığını sandığı anda anıları uçuşup zihninin derinliklerinde kayboluyordu.

Tantalos'un* cezasını çekiyordu.

Gecenin karanlığı içinde kan kırmızısı bir nokta belirdi. Alice kafasını çevirdi ve gösterge panosunda benzin ışığının yandığını gördü.

"Lanet olsun!" dedi Gabriel. "Kalan benzin bizi hastaneye kadar götürmez. Bu araba benzini resmen içiyor."

"Daha ne kadar gidebiliriz?"

"En fazla elli kilometre."

Alice telefonunun ışığıyla yol haritasını aydınlattı.

"Haritaya göre yakınlarda bir benzin istasyonu var. Oraya kadar gidebilir miyiz?"

Gabriel istasyonun yerini kestirebilmek için gözlerini kıstı.

"Benzin ucu ucuna yetecektir. Zaten bundan başka şansımız da yok."

Rüzgar Shelby'nin içinde esiyor, yağmur görüşü zorlaştıracak derecede şiddetli yağmaya devam ediyordu.

Gabriel gözlerini yoldan ayırmadan, "Sizin şu Seymour'u, gözüm hiç tutmamıştı zaten..." dedi.

Alice iç çekti.

"Onu tanımıyorsunuz."

* Mitolojide Zeus'un oğlu. Tanrılar onu çenesine kadar su dolu bir varile koyarlar ama bu sudan asla içememekle cezalandırırlar. Su içmeye her kalktığında su çekilir ve sadece üzerine bastığı zemin kalır. Ayrıca başının üzerinde binbir çeşit meyve asılıdır ama yaşlı adam bunlara elini atar atmaz yel dalları kaçırarak meyveleri ondan uzaklaştırır. (Çev. N.)

BELONGS TO KAOS TEAM

"Başından beri onun garip davrandığını düşünüyorum. Hepsi bu."

"Ben de başından beri sizin şu patavatsız yorumlarınızı garip buluyorum. Yargılamadan önce onun anlatacaklarını duymayı tercih ederim."

"Anlatacakları neyi değiştirecek ki? Size başından beri yalan söylüyor. Bize yalan söylüyor, lanet olsun! Sabahtan beri bize verdiği tüm bilgiler belki de yanlış!"

Alice endişeyle bu olasılığı düşündü. Gabriel gömleğinin cebinden bir sigara çıkarıp gözlerini yoldan ayırmadan yaktı.

"Babanız da aynı."

"Yeter! Babamı bu işe karıştırmayın."

Gabriel sigarasından birkaç nefes çekti.

"Ben sadece sizi manipüle eden ve tehlikeye atan insanlarla çevrili olduğunuzu söylüyorum."

Artık vadiye ulaşmış, yolda başka araçlarla karşılaşır olmuşlardı. Ters şeritten gelen bir kamyon farlarım onların üzerine dikmişti.

"Bir de onları koruyacak bahaneler buluyorsunuz," diye devam etti Gabriel.

Bunalan Alice, kalan son gücüyle kendini savundu.

"Seymour ve babam olmadan ben burada olamazdım. Bunu kafanıza sokun! Sapığın biri kamınızı deşip çocuğunuzu öldürdükten ve sizi kan gölü içinde ölüme terk ettikten sonra yaşamaya nasıl devam edebilirsiniz!"

Gabriel kendini haklı çıkarmak için tekrar söze başlayacaktı ki Alice ses tonunu yükselterek onu durdurdu.

"PauTün ölümü beni yerle bir etti; bana destek olmak için sadece ONLAR vardı! Fakat siz bunu anlamayacak kadar aptalsınız."

BELONGS TO CACTUS TEAM

Gabriel sustu ve düşünceli biçimde sigarasından sessizce tedirgin dumanlar çekmeye devam etti. Alice kafasını camdan dışarı çevirmişti. Yağmur damlaları cama vurdukça anılar zihnini bombalıyordu.

BELONGS TO CACTUS TEAM

Hatırlıyorum...

Aralık 2011-Temmuz 2013

Hatırlıyorum.

Her şeyin sona erdiğine artık ikna olmuştum.

Başka bir şey düşünemiyordum: Eve döner dönmez ilk yapacağım şey, görevde kullandığım silahı alıp kafama sıkmaktı.

Bu cehennemden kurtulmak için tek mermi yeterliydi.

Hastane yatağına çivilenmiş halde yatarken zihnimde bu sahneyi tekrar tekrar oynattım: sürdüğüm şarjörün tok sesi, ağzıma koyduğum silahın metal soğuğu, beynimi patlatması için yukarı çevirdiğim namlu.

Uykuya dalabilmek için kafamın içinde sürekli bu sahneyi oynatıyordum. Parmağımın tetiğe basışı. Kurtuluşumu sağlayacak olan hareket. Ve kafamın paramparça oluşu.

*

Buna rağmen hayat benim için başka şekilde ilerledi.

"Bizimle oturacaksın," dedi babam beni hastaneden almaya geldiğinde.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şaşkınlıktan gözlerim açılmıştı.

"Ne demek 'sizinle'?"

"Benimle ve şu 'gay luron'* arkadaşınla."

Tedavim sürerken babam bana hiç bahsetmeden Square-Montsouris Caddesi'nde bahçeli, büyük bir ev kiralamıştı. 14. Bölge'nin göbeğinde taşra havasını yaşatan, yeşillikler içinde eski bir sanatçı atölyesiydi.

Duygusal çalkantıları sürerken Seymour'u da eve taşınmaya ikna etmişti. Ortağımın uzun süreli karmaşık ilişkisini sonlandırdığını biliyordum. Paris Operasına bağlı bir dansçı ve koreograf olan partneri iş sebebiyle Amerika'ya taşınmak zorunda kalmış ve ilişkileri mesafeye yenik düşmüştü.

Böylece iki sene boyunca aynı çatının altında üçümüz beraber yaşadık. Öngörülemez şekilde bir araya gelmiş bu takım oldukça uyumluydu aslında. Beklenilenin aksine babam ve Seymour önyargılarını bir kenara bırakarak birbirleriyle iyi dost olmuş, birbirlerinde takdir edecek pek çok nokta bulmuşlardı. Seymour, Alain Schâfer'in bir zamanlar olduğu efsanevi polise, onun güçlü öngörüsüne, her konuda fikir sahibi olmasına, mizah anlayışına, fikrini kabul ettirmeyi bilen tarafına bir nevi hayranlık duyuyordu. Babam ise bu genç meslektaşıyla ilgili yanlış yargılan olduğunu kabul etmiş, Seymour'un farklılıktan olan kıyafetlerine, eşcinsel olmasına, genel kültürüne, gerektiğinde yumruğu indirmesini bilen, viskileri ardı ardına yuvarlayan erkeksi tavnna saygı duymaya başlamıştı.

Bu iki adamı birleştiren bir diğer ortak nokta, ikisinin de beni kendimden korumaya ant içmiş olmasıydı. Eve döndükten sonraki haftalarda babam beni tatile İtalya ve Portekiz'e

* Gai-luron. 1964'te Marcel Gotlib'in yarattığı Fransız çizgi romanın kahramanı. (Çev. N.)

BELONGS TO KAOS TEAM

götürdü. Seymour bana Los Angeles ve San Fransisco'yu gezdirmek için işten izin aldı. Bu sıcak ve samimi aile ortamı benim o dönemleri yıkılmadan atlatmamı sağlamıştı.

Her ne kadar ilk altı ay sahaya adımımı atamasam da, mümkün olan ilk fırsatta işe geri döndüm. Seymour benim yerime 'Schäfer grubu'nun başına geçmişti, bu durumda ben de kendimi dosyaların içeriklerini hazırlarken buldum. Bir sene boyunca travma sonrası stres bozukluğu alanında uzman bir psikiyatrın sıkı kontrolü altında destek aldım.

Teşkilatta durumum sıkıntılıydı. Erik Vaughn davasındaki fiyaskomdan sonra Taillandier beni her zamankinden sıkı göz hapsinde tutuyordu. Başka koşullar altında kesin kovulurdum. Fakat medya hikayemden hoşlanmış, ***Paris Match**** ** dramıma dört sayfasını ayırarak başarısızlığımı duygusal bir hikayeye çevirmiş, bana da başrolü vermeyi uygun görmüştü. Halkın bir numaralı düşmanını yakalamak için tüm tehlikeleri göze almış Parisli Clarice Starling" olmuştum bir anda. Hemen ardından İçişleri Bakanlığı cesaretim ve mesleğe adanmışlığımın nişanesi olarak beni Onur Madalyası'yla ödüllendirmişti. Tüm bunlar teşkilattakilerin bana daha fazla diş bilemesine sebep olsa da görevde kalmamı sağlamıştı.

*

Gerçekte aşamasak da onlara rağmen hayatta kaldığımız sınavlar var. Bir parçam katledilmiş, yerle bir olmuştu. Geçmiş beni boğmaya devam ediyordu. Fakat etrafımda beni karanlığa düşmekten alıkoyan insanlar olduğu için şanslıydım.

* Fransa'da yayımlanan haftalık magazin dergisi. (Çev. N.)
** Thomas Harris'in ***Kuzuların Sessizliği*** ve ***Hannibal*** romanlarındaki FBI ajanı olan kurgusal karakter. (Çev. N.)

BELONGS TO KAOS TEAM

Paul ölmüştü. Bebeğim ölmüştü. Sevmek benim için artık mümkün değildi. Yine de içimde bir yerlerde beni, hikayenin henüz bitmemiş, hayatın hâlâ bana sunacağı şeyleri olduğuna inandıran garip bir his vardı.

Böylelikle hayata yeniden sarıldım. Ufak şeylerden mutlu olmayı öğrendim. Güneşli bir günde ormanda yürümek, deniz kenarında koşmak, babamdan duyduğum güzel bir söz, Seymour'la beraber attığımız bir kahkaha, terasta yudumladığım bir kadeh saint-julien, baharla beliren tomurcuklar, haftada bir gece fakülteden kızlarla gezmelerimiz, kitapçının birinde bulduğum eski bir Wilkie Collins kopyası... Bunlar yaşamama yetiyordu.

2012 Eylül'ünde yeniden grubumun başına geçtim. Mesleğe bağlılığımı ve bu soruşturmadaki hırsımı kaybetmemiştim. Bir sene boyunca 'Schäfer grubu' olarak oldukça yol kat etmiş, bize verilen soruşturmaları ardı ardına tamamlamıştık. ***Rüya Takım*** geri dönmüştü.

Hayat hızla geçiyordu. Bundan üç ay önce, 2013 yazının başında itibarımı ve gruptaki adamlarımın saygısını ve güvenini yeniden kazanmıştım. Kendime olan güvenim artmıştı.

Bir kez daha, hayatın hâlâ bana vereceği şeyleri olduğuna dair inancım tazelenmişti.

Hayatımın yeni bir sınava dönüşeceğini tahmin edemezdim.

BELONGS TO KAOS TEAM

Vaughn

Çalsana saat, insene ey gece. *

Guillaume Apollinaire

Arabanın her yerinden içeri hava giriyordu. Şiddetli rüzgar darbeleri brandayı uçurmuştu ve arabanın arka camının yerinde şimdi kocaman bir delik vardı. Yağmur kırbaç gibi düşüp arabanın içine doluyordu.

"Neredeyse geldik!" diye bağırdı Alice fırtınanın gürültüsünü bastırabilmek için.

Dizlerine koyduğu yol haritası ıslanmış, ellerinin arasında ufalanıyordu.

Fırtına yüzünden trafik lambası çalışmayan bir kavşaktan dikkatlice geçtiler ve yolun ilerisinde gecenin içinde parlayan Grant General Store tabelasını görerek rahatladılar.

Shelby, mağazanın önüne yerleştirilmiş iki benzin pompasına yanaşarak durdu. Gabriel geldiklerini haber vermek için

* Mirabeau Köprüsü (Çeviren: Cemal Süreya) (Çev. N)

BELONGS TO KAOS TEAM

üst üste komaya basıyordu ki, rüzgarlığı ve şemsiyesiyle dişsiz ve yaşlı bir pompacı koşup camlarına geldi.

"Virgile hizmetinizdedir efen'im."

"Depoyu doldurun lütfen."

"Bittabi. Arka camınızı da tamir etmek gerek."

"Yapabilir misiniz? Belki bir parça kumaşı bantla tuttururrsak..."

"Ne yapabileceğime bi' bakayım," diye söz verdi Virgile. "İçeride bekleyin, ısınırsınız."

Gabriel ve Alice arabadan inip koşarak mağazanın saçağının altına sığındılar. Üzerlerinden sular akıyordu. Kapıyı itip içeriye, oldukça geniş ve hummalı salona girdiler. Mekan ikiye bölünmüştü. Sağda her adımda çatırdayan parkeleri ve eski raflara dizilmiş ev yapımı reçel, akçaağaç şurubu, bal, brownie, turta, kabaklı cheesecake, toffee bar gibi ürünlerle klasik bir 'general store'* ** vardı... Diğer tarafta irice siyahi bir kadın, devasa masanın ardından müşterilerine özel mayalı bira, omlet, pastırmalı yumurta, ***hash brown*** * gibi spesiyaliteleri servis ediyordu.

Ortam samimiydi. Masalarda buranın müdavimi oldukları belli tipler koyu sohbetlere dalmıştı. Duvarlarda 1950'lerden kalma rock konseri afişleri asılıydı. ***Dinner*** öylesine zaman dışıydı ki haftaya mekanda Chuck Berry, Bill Haley&His Comets veya Buddy Holly sahne alacak deseler kimse şaşırmazdı.

Alice ve Gabriel salonun ucundaki, kırmızı deri kaplı taburelere oturdular. Bar masası burada L şeklini aldığından karşı karşıya denk gelmişlerdi.

"Size ne ikram edeyim, âşıklar?" diye sordu siyahi patroniçe, onlara pvc kaplı iki menü uzatırken.

* Özellikle Amerika'da temel ihtiyaç malzemelerini satan, bazen de yiyecek servisi yapan dükkanlar. (Çev. N.)

** Patatesle yapılan kahvaltılık kızartma. (Çev. N.)

BELONGS TO KAOS TEAM

Aç olmamalarına rağmen burada bir şey tüketmeden oturamayacaklarını anlamışlardı.

Onlar menüye bakarken siyahi kadın iki büyük bardağa su doldurmuş ve metalden bir peçeteliği önlerine doğru itmişti.

"Sırılsıklam olmuşsunuz, çocuklar. Hasta olmamaya dikkat edin."

Ona teşekkür ettikten sonra Gabriel kulüp sandviç, Alice de istiridye çorbası söyledi.

Siparişleri gelene kadar kurulandılar.

"Ziyafet zamanı!" dedi kadın ve üçgen kesilmiş kulüp sandviçi ve boşaltılmış ekmeğin içinde servis edilen çorbayı onların önüne koydu.

Göz açıp kapayıncaya kadar masanın üzerinde iki büyük bardak viski belirmişti.

"Bu da ısınmanız için ufak bir jest. Yaşlı Virgile'in şahsi rezervinden."

"Ne hoş!" dedi Gabriel ve heyecanla viskisinden koca bir yudum alıp sandviçine yumuldu.

Tekrar konuşmaya başlamadan önce etrafını kolaçan edip kimsenin onu duymadığından emin oldu.

"Hastaneye yalnızca on beş kilometre kaldı. Ufak bir konuşma yapmamız gerektiğini düşünüyorum."

Alice çorbasından bir kaşık aldı.

"Konuşalım."

"Ben ciddiyim, Alice. Vaughn'un size çok acı çektirdiğini biliyorum. Size ve ailenize..."

"Nasıl da anladınız."

"Şunu iyice anlamanızı istiyorum: Biz burada cezalandırıcı bir soruşturma yürütmüyoruz! Hastaneye gidip şu adamı yakalayacağız ve yasal çerçeve dahilinde sorgulamak için derhal Boston'a götüreceğiz."

BELONGS TO KAOS TEAM

Alice başını çevirdi. Viskisini yudumlama sırası şimdi ondaydı. Mayalanmış çavdar mahmuzunun damıtılmasıyla elde edilen viskide, kayısı, erik ve karanfil notaları hissediliyordu.

"Anlaştık mı?" diye üsteledi Gabriel.

"Herkes kendi sorumluluğunu alacaktır," diye kaçamak bir cevap yapıştırdı Alice.

Geçiştirilmeye niyeti olmayan Gabriel sesini yükselterek tekrar sözü aldı.

"Her halükarda ben kendi sorumluluklarımı alacağım. Şimdi bana silahınızı verin yoksa hiçbir yere gidemezsiniz."

"Daha neler!"

"Pazarlık söz konusu değil, Alice."

Alice tereddüt etse de Gabriel'in geri adım atmayacağını anlamıştı. Glock'u kılıfından çıkartıp masanın altından Gabriel'e uzattı.

"Böylesi çok daha iyi," dedi Gabriel tabancayı kemerine sokarken.

Alice omuzlarını silkip viski dolu bardağını bitirdi. Her içtiğinde alkolün kanma karıştığı o anı hissedebiliyordu. İlk kadehler ona kendini hep iyi hissettirirdi. Yaşadığını hissediyordu. Kontrolü hafifçe kaybediyor olmanın baş döndürücü hissi.

Bakışları Gabriel'in viski bardağına dikilmeden önce bardaki insanların, nesnelerin üzerinde dolandı. İçkinin yüzeyinde oynaşan bakır, bronz ve amber renklerindeki yansımalar büyüleyici görünüyordu. Dünya etrafında dönmeye başlamıştı. Bu, biraz önce arabada hissettiğiyle aynı histi: gerçeğe hiç olmadığı kadar yaklaşmış olmanın baş döndürücü kesinliği. Bir dönüm noktasına varmış olmanın, artık bilinmezlik örtüsünü kaldıracak olmanın verdiği haz.

Bakışları alkolün parıltılarında kayboluyordu. Adeta don-

BELONGS TO KAOS TEAM

muştu; gözlerini Gabriel'in bardağından alamıyordu. Vücudunda bir ürperti hissetti; bir anda boğazı düğümlenir gibi oldu. İşte o zaman baktığı şeyin Gabriel'in bardağı değil, bardağı tutan ***eli*** olduğunu fark etti. Daha net olmak gerekirse gözlerini dikip baktığı şey, onun bardağa düzenli ve sinirli bir ritimle vuran işaret parmağıydı. Görüşü tüm dünyaya büyüteç yardımıyla bakıyor gibi, kusursuzdu. Gabriel'in eli, kemikleri, parmaklarındaki kırışıklıklar ve fark etmesi neredeyse imkansız olan sağ işaret parmağındaki haç şeklindeki yara izi. Çocuklukta edinilen yaralara benziyordu. Dikkat etmeden kapatılan ilk Opinel* bıçağın deride açtığı kesik ve hayat boyunca taşıdığımız dikiş izleriydi.

Virgile, aniden onların oturduğu köşede belirmişti.

"Sizin pencere için bir şeyler ayarladım. Uygun olup olmadığına gelip bi' bakın isterseniz efen'im."

Gabriel ayağa kalktı.

"Siz içeride, sıcakta kalın. Yola çıkabileceğimizden emin olduğumda sizi almaya gelirim."

Alice'in yanakları alev alevdi. Gabriel'in uzaklaşmasını izledi. Kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Başı dönüyordu. Ardından gelen boğulma hissi. Bilme ihtiyacı.

"İyi misin, güzelim? Size bir şey daha ikram etmemi ister misiniz?"

Alice bir bardak daha viski söyleyip onu da tek yudumda bitirdi. Alkolün zihnini aydınlatacağına inanmak istiyordu. Veya biraz olsun cesaret vereceğine.

Harekete geç ya da öl!

Çantasını açıp parmak izi kitini çıkardı. Peçete yardımıyla Gabriel'in bardağını tutup şırıngadan parmak izi alırken yap-

* Fransız bıçak markası. (Çev. N.)

BELONGS TO EXODUS TEAM

tığı işlemi bir kez daha yaptı: Manyetik fırça yardımıyla siyah tozu sürdü. Gabriel'in işaret parmağının izi ortaya çıkmıştı. Bandı yapıştırıp izi aldı ve şırıngadan aldığı parmak izini bastığı bardak altlığının yanına bunu da ekledi. Hareketleri tereddütsüz, mekanikti. Fazla vakti olmadığını bildiğinden en ufak bir hata yapmamaya özen gösteriyordu.

Mekanın kapısı her açıldığında çalan neşeli zili duyduğunda Alice bardak altlığında yan yana duran parmak izlerine bakıyordu.

Kafasını kaldırdı ve Gabriel'in ona doğru ilerlediğini gördü.

"Yola çıkabiliriz," dedi Gabriel uzaktan. Salonun gürültüsünde sesini duyurabilmek için bağırıyordu.

Alice'in sırtından soğuk terler boşaldı. Gabriel yüzünde gülümsemeyle ona doğru yaklaşıyordu.

"Şu Virgile gerçekten iyi iş çıkarmış. Arabanın arkasındaki delik artık yok."

Alice zaman kazanmak için, "Siz motoru açın, ben hesabı ödeyip geliyorum," dedi. Gabriel'in arabaya döneceğini umuyordu.

"Gerek yok, ben..."

Patroniçe bar masasının arkasından uzanıp Gabriel'in kolunu yakaladı.

"Hey, yakışıklı, sana son bir kadeh ikram etmemi istemez misin? Virgile'in kendi damıttığı cinden bir bardak belki? Ardıç ve bal aromalı. Beğenip beğenmediğini sonra söylersin."

Gabriel kadının bu aşırı samimiyetinden rahatsız olmuştu. Kolunu çekip, "Teşekkür ederim fakat yola koyulmamız gerekiyor," dedi.

Alice bu saniyelerden faydalanıp bardak altlığını hızlıca çantasına koydu; cebinden üç tane on dolarlık banknot çıkarıp masanın üzerine bıraktı.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Artık gidelim mi?" dedi Gabriel. Alice'in yanına varmıştı.

Alice rahat görünmeye uğraşarak onun peşinden giriş kapısına doğru ilerledi. Dışarıda yağmur hız kesmeden yağmaya devam ediyordu.

"Siz beni burada bekleyin. Ben arabayı getireyim."

Gabriel arabaya doğru koşarken Alice sırtını otoparka çevirip çantasından bardak altlığını çıkardı. General Store tabelasının ışığında iki parmak izini karşılaştırdı. Aynıydı! En azından çıplak gözle bakıldığında. Haç şeklindeki yara izi, iki parmak izinde de belirgin biçimde görünüyordu...

Alice o an Gabriel'in başından beri kendisine yalan söylediğini anladı.

Kafasını kaldırdığında araba çoktan yanma varmıştı. Gabriel onun için kapıyı açtı. Alice arabaya bindi, kemerini bağladı.

"Her şey yolunda mı? Tuhaf görünüyorsunuz."

"İyiyim," diye cevapladı Alice onu ve aynı anda silahını Gabriel'e verdiğini ve şu anda tamamen korunmasız olduğunu hatırladı.

Kapı, üzerine kapandı. Alice titreyerek yağmurun durmadan kamçıladığı cama döndü.

Araba gecenin içine gömülüyor, genç kadın gerçeği sindirmeye çalışıyordu: Gabriel ve Vaughn aynı kişiydi.

BELONGS TO CACTUS TEAM

BELONGS TO
KAOS TEAM

Dördüncü Bölüm

Bunak Kadın

BELONGS TO CACTUS TEAM

BELONGS TO
EXCOS TEAM

Harekete geç ya da öl

"Benim deli olduğumu nereden biliyorsunuz?" diye sordu Alice.
"Öyle olmalısınız," diye cevapladı onu Kedi. "Yoksa burada olmazdınız."

Lewis Carroll

Şiddetli yağmur camlara vuruyordu.

Gök durmadan gürlüyor, şimşekler siyah bulutları delerek çakıyor ve çamlarla kaplı ufuk çizgisini anlık aydınlatıyordu.

Bir ucunda Sebago Cottage Hastanesi'nin bulunduğu yarımada, gölün ortasında çam ağaçlarıyla çevrili on beş kilometreye yayılan dev bir körfez oluşturuyordu.

Gabriel tüm dikkatini yola vermiş, son sürat ilerliyordu. Yol, fırtına yüzünden ağaçlardan kopmuş dallar ve sürücüler için tehlike oluşturabilecek diğer şeylerle doluydu. Rüzgar alabildiğine esiyor, ağaçları inletiyor, onları yere kadar eğiyor, arabayı sanki asfaltta ilerlemesini engellemek ister gibi tüm gücüyle sarsıyordu.

Alice Gabriel'e belli etmeden telefonuna bakıyordu. Bazı yerlerde hiç çekmiyordu.

BELONGS TO KAOS TEAM

Vücudunun titremesini durdurmaya uğraşıyordu. Zaman kazanması lazımdı. Gabriel onun gerçek kimliğini öğrendiğini anlayana kadar güvende sayılırdı. Silahı olmadan bu kuş uçmaz kervan geçmez yerde hiçbir şeye kalkışamazdı. Fakat hastaneye varır varmaz harekete geçecekti.

Başka insanlar, güvenlik kameraları, hareket olacak... Vaughn bu defa kaçamayacak...

Kin, içindeki korkuya baskın geliyordu.

Oğlunun katilinin yanında oturuyor olmak, o iğrenç bedenin yalnızca birkaç santim ötede olduğunu bilmek kaldırılabilir cinsten değildi. Ayrıca kendini ona bu kadar yakın hissetmiş olması, sırlarını açması, onun yalanlarından bu kadar etkilenmiş ve onun kendisini kandırmasına izin vermiş olması da yenir yutulur gibi değildi.

Alice derin bir nefes aldı. Tüm bu olup bitenlerde bir mantık, bir cevap arıyordu: Bu oyunun amacı neydi? Vaughn ne planlıyordu? Saatler önce yapabilecekken neden Alice'i öldürmemişti?

*

Shelby dar virajı dönüp ani bir frenle durdu. Yıldırım, yolun hemen yakınındaki devasa bir çam ağacına düşmüş; şiddetli yağmur olası bir yangını önlemiş olsa da üzerinde hâlâ duman tüten ağaç ikiye ayrılarak, yanık dal ve ağaç parçalarını yola saçmış, geçişi kapatmıştı.

"Kahretsin!" diye söylendi Gabriel.

Vitesi değiştirip hızlandı. Yola düşen iri bir ağaç dalı arabanın geçmesini imkansız kılıyordu. Shelby yolun aşağısında metrelerce uzanan vadiyi görecek kadar yolun kenarına çıkmıştı. Tekerleri çamurun içinde boşa dönmeye başladı.

BELONGS TO KAOS TEAM

"İnip yolu açmayı deneyeceğim," dedi Gabriel el frenini çekerek.

Motoru çalışır halde bırakıp arabadan indi.

Bu gerçek olamayacak kadar güzel!

Gabriel yoldaki dalı çeker çekmez arabayla kaçmayı deneyebilirdi. Fakat içgüdülerinin ona fısıldadığı kaçış bu değildi. Onun istediği, gerçeği bilmekti. Ve sonuna kadar gitmek!

Alice telefonuna kaçamak bir bakış daha attı: Az çekiyordu ama sinyal vardı. Kimi aramalıydı? 911? Hikayesi telefonda anlatmak için fazla uzundu. Babası? Seymour? Onlara güvenebileceğinden artık emin değildi. Emniyetteki arkadaşlarından birini aramalıydı belki de? Evet, bu iyi bir fikirdi. Castelli? Savignon? Numaralarım hatırlamaya çalıştı ama nafile. Onları aramak istediğinde hep telefonun rehberini kullanmıştı.

Odaklanmak için gözlerini yumdu: Aklına gelen tek numara grubunun altıncısı, Olivier Cruchy'ninkiydi. Hiç yoktan iyidir, diye düşündü. Telefonu yukarı kaldırmadan aceleyle numarayı tuşladı. Gabriel ara ara arabaya doğru baksa da neyse ki yağmur perdesi Alice'i onun bakışlarından koruyacak kadar kalındı. Telefonu hoparlöre aldı. Çalıyordu. Bir, iki, üç ve ardından telesekreter.

Şanssızlık!

Telefonu kapatıyordu ki aklına başka bir fikir geldi. Ayağının dibinde duran çantasının içinde Bowery'deki kafeden çaldığı bıçağı buldu. Et bıçağı kadar keskin olmasa da sivri ucu onu hafife almamak gerektiğini söylüyordu. Gabriel arabaya geri döndüğünde bıçağı gömleğinin sağ koluna gizlemekle meşguldü.

"Yol açıldı, gidebiliriz," dedi Gabriel memnun bir şekilde. *

*

BELONGS TO CACTUS TEAM

Sebago Cottage Hastanesi
Güvenlikli alan
Lütfen yavaşlayınız

Uzaktan beyaz ışık ve uyarı levhasıyla aydınlatılmış ahşap güvenlik kulübesi görünüyordu. Kulübenin ışıklı halesi, New England'ın yaban mersini tarlalarına inmiş bir uzay gemisini andırıyordu. Shelby hastanenin girişine yerleştirilmiş güvenlik kulübesine uzanan yokuşu tırmanmaya başlamıştı. Önüne vardıklarında kulübenin boş olduğunu gördüler.

Gabriel arabayı metal bariyerlerin önünde durdurup camı indirdi.

"Hey, kimse var mı?" diye bağırdı, fırtınayı bastırmak için.

Arabadan inip kulübeye doğru ilerledi. Aralık duran kapı rüzgar estikçe çarpıyordu. İçeriye başını uzattı ve girmeye karar verdi. Bekçi yoktu. Güvenlik kameraları görüntülerinin döndüğü ekranlardan oluşan duvara ve sayısız düğmenin dizili olduğu gösterge tablosuna baktı. Bariyeri kaldırmaya yarayan düğmeye basıp arabaya geri döndü.

"Güvenlikten kimsenin olmaması iyiye işaret değil," dedi arabayı çalıştırırken. "İçeride bir şeyler olmuş olmalı."

Araba hızlanırken Gabriel yeni bir sigara daha yaktı. Elleri hafifçe titriyordu. Shelby çamlarla çevrili yolda ilerleyip hastanenin otoparkı olarak kullanılan çakıl taşlı geniş avluya vardı.

Göl kenarına kurulmuş bu yapı özgün ve etkileyiciydi. Gotik pencerelerin oyulduğu aydınlık cephesi, şiddetli yağmurun altında kara bulutların oluşturduğu perdeyi yarıyor gibiydi. Sarımsı kiremitten yapılma tarihi malikanenin yanında, geometrik formlu çatılarıyla oldukça modern görünümlü camdan yapılmış iki kule yükseliyordu. Yine camdan yapıl-

BELONGS TO CACTUS TEAM

mış göz alıcı bir köprü bu üç yapıyı birbirine bağlıyor, eski ve yeni arasında aynı köprü işlevini görüyordu. Ana giriş kapısının önünde, tarih bilgilerini gerçek zamanlı gösteren ışıklı bir pano asılıydı.

İyi günler, bugün 15 Ekim 2013
Saat 23:57
Ziyaret saatleri: 10:00-18:00
Ziyaretçi otoparkı: P1-P2
Personel otoparkı: P3

Shelby yavaşladı. Alice bıçağı kolunda sakladığı yerden çıkarıp tüm gücüyle kavradı. ***Şimdi ya da asla.***

Nabzını damarlannda hissediyordu. Artan adrenalin tüylerini ürpertiyor, çelişkili duygular yaşıyordu. Korku, saldırganlık. En çok da acı. Hayır, Vaughn'u tutuklamakla yetinmeyecekti. Onu öldürecekti. Dünyayı bu zararlı varlıktan arındırmak için tek yol buydu. Paul ve oğlunun ölümüne karşılık en uygun kefaret buydu. Boğazı düğümleniyordu. Tutamadığı gözyaşları yanaklarından süzülmeye başlamıştı.

Şimdi ya da asla.

Alice var gücüyle Gabriel'in üzerine atılıp elinde tuttuğu bıçağı onun göğsüne sapladı. Adamın omuz kaslarının yırtıldığını hissetti. Gabriel gafil avlanmıştı. Acı bir çığlık koparıp direksiyonu bıraktı. Araba yoldan çıkıp duvara tosladı. Tekerlerinden biri patlayıp durdu. Alice bu durumdan faydalanıp Gabriel'in kemerine sıkıştırdığı Glock'u kaptı.

"Kıpırdama!" diye bağırdı silahı ona yöneltip.

Kendini hızla arabadan dışarı atıp silahın sürgüsünü kontrol etti, emniyet mandalını kaldırdı. Kolları yay gibi gergin, elleri her an ateşlemeye hazır silahın kabzasını sarıyordu.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Çık arabadan!"

Gabriel kendini korumak için eğildi ama arabada kalmayı tercih etmişti. Yağmur öyle şiddetliydi ki Alice onun ne yaptığını göremiyordu.

"Hemen arabadan çık!" diye tekrarladı Alice. "Ellerini başının üzerine koy!"

Kapı yavaşça aralandı, Gabriel bir ayağını arabadan dışarı attı. Omzundan bıçağı çıkarmıştı ve akan kan, kazağının üzerinde uzun bir yol oluşturmuştu.

"Buraya kadar, Vaughn!"

Yağmura ve karanlığa rağmen bunu duymasıyla Gabriel'in kaldırdığı bakışlarında kristal berraklığındaki gözbebekleri fark ediliyordu.

Alice karın boşluğundaki eksikliği tekrar duyumsadı. Tüm bu seneler boyunca sadece bunu arzulamıştı: Vaughn'u kendi elleriyle öldürmek.

Fakat tüm sorularına cevap almadan bunu yapmayacaktı.

Ceketinin cebinde telefonun titrediğini hissetti. Gözlerini ve silahın namlusunu Vaughn'dan ayırmadan telefonu çıkarttı. Ekranda gördüğü numara biraz önce aradığı meslektaşınınkiydi.

"Cruchy?"

"Beni mi aradınız, patron?" diye sordu uykulu bir ses. "Saatin kaç olduğundan haberiniz var mı?"

"Sana ihtiyacım var, Olivier. Seymour'un nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok, şef. Bir haftadır Bretonya'da eşimin ailesinin evinde tatildeyim."

"Nasıl yani? Daha dün 36'da görüştük."

"Patron... Bunun imkansız olduğunu siz de biliyorsunuz."

"Neden?"

BELONGS TO KAOS TEAM

"Patron, şey..."

"NEDEN?"

Kısa süren sessizlikten sonra meslektaşı Alice'in bu sorusunu üzgün bir sesle cevapladı.

"Patron üç aydır hastalık iznindesiniz. Üç aydır emniyete adım atmadınız..."

Bu cevap Alice'in kanını dondurmuştu. Telefon elinden kayıp yere, çamurun içine düştü.

Neler oluyor?

Yağmur perdesinin arasından gözü, Vaughn'un arkasında kalan hastane panosuna takıldı.

İyi günler, bugün 15 Ekim 2013
Saat 23:59

Panoda bir yanlışlık vardı. Bugün günlerden 8 Ekim'di, 15 değil. Yüzünden akan yağmuru sildi. Kulakları uğulduyordu. Hissettiği korku zihninde alarm çanlarını çalıyordu. En başından beri izini sürdüğü tek kişi Vaughn değildi. Karşısında çok daha sinsi ve dişli bir düşmanı vardı. Kendisi.

Düşünceler zihnine üşüşmeye başladı.

Aklına önce, bu sabah Çin Mahallesindeki rehinci dükkanında karşılaştıkları ve Paul'ün saatinin kurma kolunu çeviren genç geldi. "Tarihi ve saati düzeltiyorum," demişti, 8'i 15'e alırken.

Sonra Caleb Dunn'un verandasında gördükleri günlük gazetenin ilk sayfasını anımsadı. Orada da tarih 15 Ekim'i gösteriyordu. Tıpkı Franck Marechal'in mailinde olduğu gibi. Bu ayrıntıları gözden nasıl kaçırmıştı?

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

BELONGS TO KAOS TEAM

Bir anda her şeyi anladı. Hafızasındaki boşluk onun zannettiği gibi yalnızca bir geceyi kapsamıyor, en az bir haftaya yayılıyordu.

Alice'in gözyaşları suratına yağan yağmura karışıyordu. Silahın namlusu hâlâ Vaughn'a dönüktü fakat bedeni sarsılarak titriyordu. Sendeledi, yere devrilmemek için kendini zorladı. Silahın kabzasına bir kez daha tüm gücüyle sarıldı.

Hafızasındaki sedeften perde yeniden belirmişti. Fakat bu sefer perdeyi yırtıp ötesine uzanmayı başardı. Anılar yavaş yavaş yüzeye çıkıyordu. Bölünmüş hafızasının parçaları ağır ağır birleşiyordu.

Bir anda karanlığı aydınlatan yıldırım, Alice'in anlık bir şekilde kafasını çevirmesine sebep oldu. Bu dikkatsizliği ona pahalıya mal olacaktı. Gabriel Alice'in üzerine atıldığı gibi onu kaputa yapıştırdı. Alice tetiğe bassa da kurşun hedefe dokunmadan geçmişti.

Rakibi sol koluyla onu kaputun üzerine kilitlemişti ve bütün vücut ağırlığıyla abanarak kalkmasını engelliyordu. Yeni bir şimşek gökyüzünü deldi ve ufku aydınlattı. Alice gözlerini kaldırdı ve adamın diğer elindeki şırıngayı fark etti. Görüşü bulanıklaşmış, ağzını metalik bir tat kaplamıştı. Hareket etmesine fırsat kalmadan, yavaş çekimde parlayan iğnenin kendisine, boynundaki damarlardan birine saplanmasını izledi.

Gabriel sıvıyı enjekte etmek için şırınganın pistonuna bastırıyordu. Serum genç kadının vücudunu, elektrik akımı gibi yakmıştı. Bedenini delip geçen acı, hafızasındaki kilidi de kırmıştı sanki. Bedeni alevler içindeydi ve kalbinin yerinde pimi çekilmiş bir el bombası vardı.

Beyaz bir ışık onu kör etti.

O an gördüğü şey kanını dondurmuştu.

Sonrasında bilincini kaybetti.

BELONGS TO KAOS TEAM

Hatırlıyorum...

....

Üç Ay Once

12 Temmuz 2013

Başkentte korku hüküm sürüyor.

Bundan bir hafta önce iş çıkışı saatlerinde Paris'te korkunç bir terör saldırısı gerçekleşti. Saint Lazare Caddesi'ndeki bir otobüste canlı bomba kendini patlattı. Bilanço ürkütücüydü: sekiz ölü, on bir yaralı.

Aynı gün Hat 4 metrosunun Montparnasse-Bienvenue istasyonuna bırakılan çantanın içinde, çiviyle doldurulmuş basınçlı tüp bulundu. Bomba imha ekibi zamanında müdahale ederek olası tüm zararı önlemiş olsa da, şehir panik içindeydi.

1995 saldırılarının hayaleti hâlâ zihinlerde. Her gün boşaltılan binalara yenileri ekleniyor, basında ve haber kanallarında 'terörün geri dönüşü' haberleri insanların kanını donduruyor. Emniyet güçleri terörle mücadele birimi büyük baskı altında ve her gün aşırı solcu, Radikal İslamcı ve anarşist gruplara müdahalelerde bulunuluyor.

Bu soruşturmalar beni ilgilendirmezdi. Ta ki terörle mü-

BELONGS TO KAOS TEAM

cadele amiri Antoine de Foucaud, gözaltı süresi üç defa uzatılarak sonuna gelinmiş şüphelilerden birinin sorgusunda yer almamı isteyene kadar. 1970'lerde, Foucaud henüz kariyerinin başlarındayken babamla tanışmış ve yollan ayrılana dek seneler boyunca onunla beraber çalışmıştı.. Foucaud aynı zamanda polis okulunda benim öğretmenimdi. Beni fazlasıyla takdir ederdi. Hatta sorguyu gerçekleştirmek için sahip olmadığım yeteneklerimi övüyordu.

"Bu işte sana ihtiyacımız var, Alice."

"Benden tam olarak ne bekliyorsunuz?"

"Üç gündür şu adamı konuşturmaya uğraşıyoruz. Ağzını açmıyor. Sen bunu başarabilirsin."

"Neden? Kadın olduğum için mi?"

"Hayır, çünkü ne yapman gerektiğini çok iyi biliyorsun."

Normal koşullar altında bu teklif beni heyecanlandırırdı. Fakat bu sefer adrenalin seviyemde en ufak bir değişiklik olmadı, buna ilk şaşıran da bendim. Hissettiğim tek şey korkunç bir yorgunluk ve eve dönme isteği. Sabahtan beri şiddetli migren nöbetleri kafatasımı deliyor. Bunaltıcı bir yaz akşamı. Hava kirliliği had safhada. Emniyet adeta yangın yerine dönmüş. Ne havalandırma, ne de temiz hava giren bir delik var. Gömleğimi ağırlaştıran ter zerreciklerini hissediyorum. Buz gibi bir şişe diyet kola için her şeyi yapardım. Fakat içecek otomatı arızalı.

"Eğer adamların başaramadıysa, benim dahil olmam neyi değiştirecek anlamıyorum."

"Hadi ama," diye ısrar ediyor Foucaud. "Seni daha önce görev başında gördüm."

"Size zaman kaybettiririm. Dosyayı okumadım, ben..."

"Seni hızlıca gruba alacağız. Taillandier çoktan onay ver-

BELONGS TO SAKIN TEAM

di. Adamın karşısına geçip ağzından o ismi almanı istiyorum, Alice. Sonrasında soruşturmayı biz devralacağız."

Tereddüt ediyorum. Ama başka seçeneğim var mı ki?

İki vantilatörün döndüğü odaya geçiyoruz. Terörle mücadele biriminden polisler bir saat boyunca bana şüphelinin dosyası hakkında bilgi veriyor. 'Tüfek tüccarı' veya 'Patlayıcı' takma isimleriyle bilinen Brahim Rahmani adındaki bu adam, birimin uzun zamandır takibinde. Saint Lazare Caddesi'ndeki otobüsü patlatan gruba patlayıcıları bu adamın sağladığından şüpheleniliyor. Aramalar esnasında evinde az miktarda C4, PEP 500, plastik patlayıcılar, fünyeye dönüştürülmüş cep telefonları ve farklı kalibrelerdeki silahlar, kurşungeçirmez yeleklerden oluşan gerçek bir cephanelik bulundu. Üç gün süren gözaltı boyunca adamın ağzından tek kelime çıkmamış, sabit diskinde veya son birkaç aydaki e-postalannda suçluluğunu kanıtlayacak yeterli delile ulaşılamamıştı.

Tutkulu bir polis için iştah kabartıcı fakat karmaşık bir dosya. Sıcak yüzünden odaklanmakta zorlanıyorum. İki meslektaşım çok hızlı konuşuyor ve beni, aklımda tutması güç pek çok detaya boğuyorlar. Hafızam genel olarak güçlü olsa da unutmaktan korktuğumdan bir bloknota her şeyi not alıyorum.

Bitirdiklerinde sorgu odasının bulunduğu kata kadar bana eşlik ediyorlar. Foucaud, Taillandier, üst rütbeli herkes camın arkasında, beni iş başında görmek için sabırsızlıkla bekliyor. An itibarıyla ben de arenaya girmek için can atıyorum.

Kapıyı itip odaya giriyorum.

İçerisi dayanılabilecek sıcaklığın sınırlarını zorluyor. İlkokul öğrencisi masasından belki biraz daha büyük ahşap bir masanın arkasında Brahim Rahmani sandalyeye kelepçelen-

BELONGS TO KAOS TEAM

miş halde oturuyor. Başı eğik, ter içinde. Varlığımı fark ettiğinden emin değilim.

Gömleğimin kollarını sıvıyor, yüzümü kaplayan ter damlalarını siliyorum. Bağ kurabilmek için ona getirdiğim su var elimde. Ani bir hareketle şişeyi şüpheliye uzatacağıma açıp tek yudumda bitiriyorum.

Suyun iyi geldiğini düşünürken dengemi kaybettiğimi hissediyorum. Gözlerimi kapıyorum. Ani baş dönmesi beni duvara yaslanmaya zorluyor.

Gözlerimi tekrar açtığımda nerede olduğumu hatırlamıyorum. Büyük, beyaz bir boşluk ve korku: Tanımadığım bir yere ışınlanmış olmalıyım.

Bacaklarım titriyor. Adamın karşısına, sandalyeye oturuyor ve soruyorum:

"Kimsiniz siz? Ben burada ne yapıyorum?"

BELONGS TO KAOS TEAM

Her şeyi hatırlıyorum…

Bir Hafta Önce

8 Ekim 2013, Salı

Saat akşamın altısı. Paris. Güzel bir sonbahar akşamı.

Ufukta batmakta olan güneşin son ışıkları başkenti kaplıyor, binaların pencerelerinden, akan nehirlerden, arabaların camlarından yansıyor ve ulaştığı her yeri, caddeleri ışığa boğuyor.

André-Citroën Parkı civarında trafikten sıyrılıp beni Seine Nehri'nin önünde yer alan cam binaya götürecek beton rampayı tırmanıyorum. Marie Curie Hastanesi'nin cephesi, 15. Bölge'nin güneyine yanaşmış fütüristik bir geminin önünü andırıyor, caddenin köşesinde yükselerek erguvan ve devasa alıç ağaçlarına ayna görevi görüyor.

Otopark. Beton labirent. Avluya açılan otomatik kapılar. Asansör ve bekleme odası.

Binanın en üst katında bulunan Alzheimer ve Hafıza Ulusal Enstitüsü'nün patronu Profesör Doktor Evariste Clouseau ile randevum var.

Clouseau, Alzheimer hastalığında uzmanlaşmış birkaç Fransız doktordan biri. Onunla bundan üç sene önce ekibim, ikiz kardeşi Jean-Baptiste'in cinayetini araştırırken tanıştım. İkiz kardeşi aynı hastanenin kalp ve damar cerrahisi bölümünün başındaydı. İki kardeş birbirlerinden öylesine nefret ediyorlardı ki, pankreas kanseri olduğunu öğrendikten sonra Jean-Baptiste, tüm ipuçlarının kardeşini gösterdiği bir cinayet süsü vererek intihar etmeye karar vermişti. Zamanında bu olay büyük yankı uyandırmıştı. Hatta gerçek ortaya çıkana kadar Evariste kısa süreliğine hapse bile girmişti. Serbest kaldıktan sonra Seymour'a onu cehennemden kurtardığımızı ve sonsuza kadar bize minnet duyacağını söylemişti. Sözlerinde ciddiydi de. Bir hafta sonra randevu almak için onu aradığımda ajandasında aynı gün benim için bir boşluk yaratmıştı.

Sorgu odasındaki fiyaskodan sonra hızla toparlamıştım. Oradaki yokluğum üç dakika bile sürmemişti fakat bunun herkesin gözü önünde yaşanmış olması can sıkıcıydı. Taillandier izne çıkmam ve raporsuz geri dönmemem konusunda ısrarcıydı. Yeniden detaylı bir muayeneden geçmem ve bir psikiyatrla görüşmem gerekiyordu. Rızam dışında bana uzun bir hastalık izni vermişlerdi.

Bu karar kimseyi şaşırtmamıştı: Taillandier yıllardır benden kurtulmaya uğraşıyordu. Vaughn dosyasında bunu başaramamıştı, karşısına çıkan bu fırsatı elbette kaçırmayacaktı. Fakat ona kolay yem olmaya niyetim yoktu. Hemen sendikayı bilgilendirip iş hukuku konusunda uzman bir avukatla görüşerek tavsiyeler aldım. Sağlıklı olduğumu kanıtlayan belgeleri edinmek için farklı doktorlarla görüşmelere başladım.

Endişeli değildim. Moralimi yüksek tutuyor, savaşmak ve görevime geri dönmek istiyordum. Evet, herkesin başına gelebilecek cinsten, kısa da olsa bir hafıza kaybı yaşamıştım.

BELONGS TO KAOS TEAM

Bunu stres, yorgunluk, aşın çalışma ve sıcak gibi faktörlere bağlıyordum...

Görüştüğüm doktorlann neredeyse hepsi benimle aynı fikirdeydi. Nörolojik bir hastalık olabileceğini ve MR çektirmem gerektiğini söyleyen birinin dışında.

Savunma yerine saldırmayı tercih ettiğimden hiç vakit kaybetmeden konusunda uzman doktorumu görmeye gittim. Clouseau ilk görüşmemizin ardından bana yaptırmam gereken testlerin bir listesini vermişti. Geçen hafta bütün bir gün boyunca bu lanet olası hastanede kalmış ve lomber ponksiyon, MR, Pet MR, kan tahlili ve pek çok hafıza testinden geçmiştim. Clouseau sonuçları konuşmak için bugüne randevu vermişti.

Kendime güvenim tamdı ve işime geri dönmek için sabırsızlanıyordum. Bu akşam fakülteden üç kız arkadaşımla sonuçları kutlama bahanesiyle gece dışarı çıkmak için sözleşmiştik: Karine, Malika ve Samia. Champs-Elysees'de kokteyller içecek...

"Doktor sizi bekliyor."

Sekreter beni Seine manzaralı geniş ofise yönlendiriyor. Uçak kanadından yapılma, pürüzsüz ve ayna gibi parlayan çalışma masasının arkasında Clouseau, bilgisayarının klavyesinin tuşlarına vuruyor. Bakımsız saç şekli, soluk yüzü, tıraşsız haliyle ilk bakışta ona doktor demek güç. Daha çok, viski içip bütün gece poker oynamış biri gibi görünüyor. Doktor gömleğinin altından görünen ve yanlış düğmelenmiş ekose gömleğinin üzerine giydiği bordo rengi hırkası, sarhoş bir babaanne tarafından örülmüş gibi.

Bakımsız görüntüsüne rağmen doktor ilk andan itibaren güven aşılıyor ve ünü onun yerine konuşuyor: Geçtiğimiz bir-

BELONGS TO KAOS TEAM

kaç sene boyunca Alzheimer hastalığının teşhisinde yeni kriterler öne sürmüş; başında bulunduğu ulusal enstitü, bu hastalıktan mustarip kişilerin tedavi görmeye geldiği yegane yer olmuştu. Medyada Alzheimer'dan bahsedilecekse, mikrofon uzatılan ilk kişi hep o oluyordu.

"Merhaba Bayan Schäfer, oturun lütfen."

Birkaç dakikada güneş batıyor ve karanlık odayı kaplıyor. Clouseau yakın gözlüğünü çıkarıyor, pirinç ve camdan yapılmış masa lambasını yakmadan önce bana düşünceli bakışlar atıyor. Duvardaki ekrana bağlı bilgisayarının klavyesinin tuşlarından birine basıyor. Işıklı ekranda beliren görüntülerin benim test sonuçlarım olduğunu anlıyorum.

"Size karşı dürüst olacağım, Bayan Schäfer. Biyogöstergelerinizin sonuçları endişe verici."

Cevap vermiyorum. Ayağa kalkarak açıklamaya başlıyor.

"Bunlar beyin MR'ı görüntüleriniz. Daha açık olmak gerekirse, hafıza ve yön bulmada temel rol oynayan bölge hipokampusunuzun görüntüleri."

Elindeki kalem yardımıyla belirli bir noktaya işaret ediyor.

"Bu bölgede hafif bir atrofi söz konusu. Sizin yaşınızda bu, normal değil."

Doktor diğer sonuçlara geçmeden önce bu bilgiyi sindirmem için biraz bekliyor.

"Geçtiğimiz hafta ikinci bir testten geçtiniz: pozitron emisyon tomosonografisi. Vücudunuza, beyninize ulaşarak glusidik metabolizmanızdaki olası düşüşleri gösteren radyoaktif atom enjekte edildi."

Tek kelime anlamıyorum. Derken konuşmasına anlaşılması çok daha güç tıp terimleriyle devam ediyor.

"Pet MR beyninizdeki farklı bölgelerin işlevlerini görüntülemeye yarıyor ve-"

BELONGS TO KAOS TEAM

Lafını keserek, "Sonuç ne?" diye soruyorum.

Derin bir nefes alıyor.

"Bazı bölgelerde lezyon başlangıcı olduğunu görüyoruz."

Ekrana iyice yakınlaşıp kalemiyle gösteriyor.

"Kırmızı lekeleri görüyor musunuz? Bunlar nöronlarınız arasına yerleşmiş amiloid plaklarını gösteriyor."

"Amiloid plakları mı?"

"Bazı nörodejeneratif hastalıkların sebebi olan protein depolan."

Söyledikleri kulaklanmda yankılanıyor ama duymayı reddediyorum.

Clouseau rakamlarla dolu başka bir belgenin okumasına geçiyor.

"Lomber ponksiyon esnasında alman sefaloraşidiyen sıvının analizi, amiloid proteinlerindeki bu yoğunlaşmayı ne yazık ki doğruluyor. Yine bu sayede görmeyi başardığımız Tau patojen proteinlerinin varlığı, bir çeşit erken Alzheimer hastalığını işaret ediyor."

O anda ofise sessizlik çöküyor. Onun bu sözcükleriyle altüst olmuş haldeyim, düşünemiyorum.

"Fakat... Bu imkansız. Ben... yalnızca otuz sekiz yaşındayım."

"Çok nadir de olsa, bu yaşlarda görülebilen bir hastalık."

"Hayır, yanılıyorsunuz."

Koyduğu bu teşhisi reddediyorum. Ne mucizevi bir molekül, ne bir aşı... Bu hastalığın tedavisi olmadığını biliyorum.

"Hislerinizi anlayabiliyorum, Bayan Schäfer. Bu durum sizin için henüz çok yeni. Üzerine düşünmek için kendinize zaman tanıyın. Şimdilik yaşam tarzınızda değişimi gerektirecek ciddi bir durum yok."

BELONGS TO KAOS TEAM

"Ben hasta değilim!"

"Bu, sindirilmesi güç bir haber," diyerek sözü tekrar alıyor Clouseau, yumuşak bir sesle. "Gençsiniz. Hastalık henüz başlangıç seviyesinde. Yeni pek çok molekül deney aşamasında. Şimdiye kadar teşhis aşamasında etkili yöntemlerimiz olmadığından hastalığı çok sonradan fark ediyorduk. Şimdilerde ise bu durum değişiyor ve-"

Onu daha fazla dinlemek istemiyorum. Ani bir hareketle yerimden kalkıyor ve arkama bakmadan ofisten çıkıyorum.

*

Bekleme salonu. Avluya açılan asansör. Beton labirent. Otopark. Arabanın motorunun uğultusu.

Camları sonuna kadar açıyorum. Saçlarım rüzgarda uçuşuyor. Radyonun sesi en sonda. Johny Winter'in ***Further up on the Road***'daki gitar solosu.

Kendimi iyi hissediyorum. Hayattayım. Ölmeyeceğim. Önümde upuzun bir hayat var.

Hızlanıyor, diğer arabaları solluyor, koma çalıyorum. Quai de Grenelle, Quai Branly, Quai d'Orsay... Hasta değilim. Sağlam bir hafızam var. Bunu bana okulda eğitimim boyunca, sonrasında soruşturmalarda hep söylemişlerdir. Gördüğüm hiçbir yüzü unutmam, tüm detayları fark ederim. Dava dosyalarındaki onlarca sayfayı ezberleyebilirim. Her şeyi hatırlıyorum. Her şeyi!

Beynim son hız çalışıyor, adeta kaynıyor. Kendimi ikna etmek için aklımdan geçen şeyleri sıralamaya başlıyorum:

Altı kere yedi eşittir kırk iki/ sekiz kere dokuz eşittir yetmiş iki/ Pakistan'ın başkenti Islamabad/ Madagas-

BELONGS TO KAOS TEAM

kar'ınki Antananarivo/ Stalin 5 Mart 1953'te öldü/ Berlin duvarı 1961 senesinin 12 Ağustos'u 13'e bağlayan gecesinde yıkıldı.

Her şeyi hatırlıyorum.

Babannemin parfümünün ismi Soir de Paris'ydi, bergamot ve yasemin kokuyordu/ Apollo 11,20 Temmuz 1969 günü Ay'a indi/ Tom Sawyer Tn kız arkadaşının ismi Becky Thatcher/ Öğle yemeğinde Dessirier'de çipura tartar yedim; Seymour ise 'fish and chic' ısmarladı; ikimiz de kahve içtik ve 79,83 avro hesap ödedik.

Her şeyi hatırlıyorum.

İsmi yazmasa da Beatles'ın The White Album'ündeki ***When My Guitar Gently Weeps*** şarkısında gitarı çalan Eric Clapton'dır/ Doğru kullanım bilgilerinize arz ederim değil, bilgilerinizi arz ederim'dir/ Bu sabah Murat Bulvarı'ndaki BP'den arabama benzin doldurdum; kurşunsuz 98 1,684 avroydu; 67 avro ödedim/ ***Gizli Teşkilat*** filminde jenerikten hemen sonra Alfred Hitchcock'u görürüz; otobüsün kapısı kapanır ve o, kaldırımdadır.

Her şeyi hatırlıyorum.

Conan Doyle romanlarında Sherlock Holmes hiçbir zaman "It's elementary my dear Watson" dememiştir/ Kredi kartımın şifresi 9728/ Kart numaram 0573 5233 3754 61/ Güvenlik şifresi 793/ Stanley Kubrick'in ilk filmi ***Katilin Busesi*** değil, ***Korku ve İstek't\xl*** 1990'da Olimpik Marsilya ve Benfica maçında Vata'nm eliyle attığı golü kabul eden hakemin adı Marcel van Langenhove'du. Babam ağlamıştı/ Paraguay'ın para birimi guarani'dir/ Botswana'nmki pula'dır/ Büyük-

BELONGS TO KAOS TEAM

babamın motorsikleti Kawasaki Hl'di/ Yirmi yaşında babam 'Fransa Mavisi' renkli Renault 8 Gordini kullanıyordu.

Her şeyi hatırlıyorum.

Yaşadığım binanın giriş kodu 6507B, asansörün kodu ise 1321A/ Altıncı sınıftaki müzik öğretmenimin adı Bay Piguet'ydi. Blok flütle Rolling Stones'dan ***She s Like a Rainbow*** şarkısını çaldırırdı/ İlk CD'lerimi 1991 senesinde aldım. Noir Désir'den Du Vent Dans Les Plaines ve Krystian Zimerman tarafından yorumlanan Schubert'in Impromptus'u/ Bakaloryada felsefeden yirmi üzerinden on altı aldım. Deneme yazısının konusu "Tutku, kendini tanıma yolunda kişiye engel olur mu?"ydu/ Lise sondaydım. Perşembeleri 207 no'lu derslikte üç saatlik dersimiz vardı; üçüncü sıraya, Stéphane Muratore'nin yanma oturuyordum ve günün sonunda yokuş yukarı çıkmakta zorlanan Peugeot scootenyla beni eve bırakırdı.

Her şeyi hatırlıyorum.

Folio'dan çıkan ***Efendinin Güzeli*** 1109 sayfadır/ Véronique'in İkili Yaşamı'mn müziğinin bestecisi Zbigniew Preisner'dir/ Öğrenciyken yurt oda numaram 308'di/ Salı günleri yemekhanede lazanya günüydü/ ***Penceredeki Kadın***'da Fanny ArdantTn canlandırdığı karakterin adı Mathilde Bauchard'dır/ İlk ipodumda NTM'in Chopin'in prelüdlerinden biriyle sampleladığı parçasını arka arkaya her dinlediğimde tüylerimin diken diken olduğunu hatırlıyorum/ 11 Eylül 2001'de nerede olduğumu hatırlıyorum: Madrid'de babama benzeyen yaşça benden büyük ve evli bir komiserle otel

BELONGS TO KAOS TEAM

odasında tatildeydim. Bu garip ortamda İkiz Kuleler'in yıkılma anı/ Hayatımın bu karmaşık dönemini, nefret ettiğim tüm o zehirli adamları hatırlıyorum. Birini sevmeden önce kişi kendini sevmeyi öğrenmeli...

*

Invalides Köprüsü'ne çıkıyorum. Franklin-Roosevelt Caddesi'ne doğru ilerleyip yeraltı otoparkına giriyorum. Yürüyerek Champs-Élysées'deki Motor Village'a varıp kızlarla buluşuyorum.

"Selam Alice!"

Fiat Caffe'nin terasında bir masaya oturmuş, stuzzichini'lerden atıştırıyorlar. Yanlarına oturup şampanya-spritz ısmarlıyor ve neredeyse tek yudumda bitiriyorum. Dünyayı kurtarıyor, eğleniyor, son dedikoduları, erkeklerle olan dertleri, yeni kıyafetleri, işi konuşuyoruz. Birer Pink Martini ısmarlayıp dostluğumuza kadeh kaldırıyoruz. Oradan kalkıp diğer mekanları turluyoruz: Moonlight, On Üçüncü Kat, Londonderry... Dans ediyorum, erkeklerin bana yaklaşmasına, benimle flört etmelerine izin veriyorum. Ben hasta değilim, çekici bir kadınım.

Ölmeyeceğim. Bir köşede beynimin paslanmasına izin vermeyeceğim. Bana çatlak veya deli denmesini istemiyorum. Erken koparılmış bir çiçek gibi solmayacağım. Kokteylleri ardı ardına yuvarlıyorum: Bacardi Mojito, Champagne Violette, Bombay Tonic... Beynimi kullanamaz halde hasta bakıcılara küfreden veya gözleri boşluğa dikili lapa yiyen biri olarak hayatımı sonlandırmayacağım.

Etrafımdaki her şey dönüyor. Tatlı bir sarhoşluk hali. Öz-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gürlüğün verdiği sarhoşluk. Zaman akıyor. Saat çoktan gece yarısı. Kızları öpüp yeraltı otoparkına doğru ilerliyorum. Arabam -3. katta. Otoparktaki ışık morgu andırıyor. İdrar kokusu. Topuklarım betonda yankılanıyor. Mide bulantısı. Kendimi iyi hissetmiyorum. Bacaklarım titriyor. Birkaç saniyede tüm sevincim yerini derin bir mutsuzluğa bırakıyor. Kendimi zayıf hissediyorum. Boğazımda dev bir yumru var ve birkaç saatliğine bastırdığımı sandığım her şey şimdi birer birer yüzeye çıkıyor: bunamış beynimin görüntüleri, her şeyi kaybetmenin akıl almaz korkusu. Lambalardan biri cırcır böceğini andıran sesler çıkartarak yanıp sönüyor. Anahtarları çıkarıyor, uzaktan arabanın otomatik kilidini açıp direksiyona yığılıyorum. Gözlerim doluyor. Bir gürültü... Arka koltukta biri var! Olduğum yerde dikiliyorum. Gölgenin içinde bir surat beliriyor.

"Kahretsin Seymour, ödümü kopardın!"

"İyi geceler, Alice."

"Burada ne işin var?"

"Seni yalnız yakalamak istedim. Clouseau beni aradı. Senin için endişeleniyordum."

"Hasta mahremiyetine ne oldu?"

"Onun bir şey söylemesine gerek kalmadı. Baban ve ben üç aydır bu durumdan şüpheleniyorduk."

Onu daha iyi görebilmek için tavan lambasını yakıyorum. Onun da gözleri yaşlarla dolu. Koluyla gözlerini silip boğazını temizliyor.

"Karar tabii ki sana ait fakat bana kalırsa hızlı davranmak çok önemli. Meslekte bana öğrettiğin gibi: İşini asla yarına bırakma. Boğayı boynuzlarından yakala ve asla bırakma. İşte bu yüzden teşkilattaki en iyi polis sensin çünkü hiçbir zaman üşenmiyorsun. Çünkü göreve en önde giden hep sensin. Çünkü sen herkesten hep bir adım öndesin."

BELONGS TO KAOS TEAM

Burnumu çekiyorum.

"Alzheimer'da kimse bir adım önde olamaz."

Dikiz aynasından elindeki karton poşeti açtığını görüyorum. İçinden bir adet uçak bileti ve göl kenarına kurulmuş büyük ve yüksek bir binanın kapağını süslediği broşürü çıkarıyor.

"Maine'deki bu kurumdan bana annem bahsetti. Sebago Cottage Hastanesi."

"Annenin orada ne işi var?"

"Biliyorsun, annem Parkinson hastası. Bundan iki sene öncesine kadar hiçbir şey yapamayacak kadar çok titriyordu. Hayatı yaşanmaz hale gelmişti. Bir gün doktoru ona yeni bir tedavi önerdi: Beynine, köprücük kemiğinin altına yerleştirilmiş uyarıcıya bağlı iki küçük elektrot yerleştirdiler. Kalp pili gibi."

"Bunları bana daha önce anlattın, Seymour. Elektrik akımlarının hastalığın ilerleyişini durdurmada yetersiz kaldığını kendin söylemiştin."

"Evet ama yaşam kalitesini düşüren semptomlar ortadan kalktı ve annemin durumu artık çok daha iyi."

"Alzheimer'm Parkinson'la alakası yok."

"Biliyorum," diyor bana broşürü uzatırken. "Şu kuruma bir bak: Alzheimer semptomlarıyla savaşmak için serebral stimülasyon yöntemini kullanıyorlar. Elde ettikleri ilk sonuçlar cesaret verici. İtiraf edeyim, onlara ulaşmak kolay olmadı. Ama sonunda senin için boş bir yer bulabildim. Tüm masrafları ödedim. Yarın sabah yola çıkman gerekiyor. Boston uçak biletin hazır."

Hayır anlamında başımı sallıyorum.

"Paranı kendine sakla, Seymour. Tüm bunlar fasa fiso. Geberip gideceğim, nokta!"

BELONGS TO KAOS TEAM

"Düşünmek için önünde uzun bir gece var," diye ısrar ediyor. "Seni eve bırakacağım. Araba kullanacak durumda değilsin."

Ona karşı çıkacak gücüm yok. Yan koltuğa geçip direksiyonu ona bırakıyorum.

Otoparkın güvenlik kameraları bizi oradan ayrılırken görüntülediğinde saat gece yarısını on yedi geçiyor.

BELONGS TO CACTUS TEAM

Sıfırıncı Bölüm

Tehlikenin olduğu yerde

kurtarıcı da vardır.

Friedrich Hölderlin

TriBeCa

Saat sabah 4.50

Alice ve Gabriel'in karşılaşmasından üç saat önce

Greenwich Hotel'in 308 numaralı odasındaki telefon, açılmadan önce altı kere boşlukta yankılanarak çalmıştı.

"Alo..." dedi, derin bir uykudan uyandığı belli olan ses.

"Bay Keyne, resepsiyondan arıyorum. Sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm fakat Thomas Krieg ismindeki kişi mutlaka sizinle görüşmek istiyor..."

"Gecenin bu saatinde mi? Saat kaç, Tanrı aşkına?"

"Neredeyse sabahın beşi. Kendisi oldukça acil olduğunu belirtti."

"Peki, bağlayın lütfen."

Gabriel doğrulup yatağın kenarına oturdu. Oda tamamen karanlığa gömülü olsa da radyo-saatten yayılan ışık odanın

BELONGS TO KAOS TEAM

dağınıklığını ele veriyordu. Halının üzerinde ufak alkol şişeleri ve yere saçılmış kıyafetler vardı. Yanında yatan kadın uyanmamıştı. İsmini hatırlayabilmek için birkaç saniye düşündü: Elena Sabatini. Geçen akşam otelin lounge'ında karşılaştığı, Florida'daki meslektaşlarından biriydi. Birkaç martiniden sonra onu, kendisiyle beraber odaya çıkmaya ikna etmişti. Birbirlerini yakından tanıma bahanesiyle minibarı boşaltmışlardı.

Gabriel gözlerini ovuşturup derin bir iç çekti. Karısı onu terk ettiğinden beri dönüştüğü adamdan nefret ediyordu: Köksüz bir ruh, sonu olmayan düşüşünde hiçbir şeyin onu durduramadığı bir hayalet gibiydi. "Gücünün sonuna gelmiş, hayatın labirentinde kaybolmuş bir bireyle karşılaşmaktan daha acıklı bir şey yoktur." Martin Luther King'in bu sözü aklına geldi. Şu haline ne kadar da uyuyordu.

"Gabriel? Alo, Gabriel!" diye bağırıyordu hattın öbür ucundaki ses.

Keyne telefon kulağında yataktan kalkıp salona geçti ve bu iki odayı ayıran sürgülü kapıyı örttü.

"Merhaba Thomas."

"Sana Astoria'daki sabit numarandan ve cebinden ulaşmaya çalıştım fakat cevap alamadım."

"Şarjım bitmiş olmalı. Beni nasıl buldun?"

"Amerikan Psikiyatri Demeği'nin yıllık kongre haftası olduğunu hatırladım. Sekreterliği aradım ve senin Greenwich Hotel'de kaldığını öğrendim."

"Ne istiyorsun?"

"Öyle görünüyor ki Alzheimer hastalığının psikiyatrik boyutu hakkında dün yaptığın konferans oldukça takdir gör-

BELONGS TO KAOS TEAM

"İltifatları geçelim."

"Haklısın, direkt konuya geçiyorum: Bir hasta hakkında görüşünü almak istiyorum."

"Sabahın beşinde mi? Thomas, artık ortak olmadığımızı hatırlatırım!"

"Çok yazık, ikimiz iyi bir ekip olmuştuk. Psikiyatri ve nörolojinin mükemmel birleşimi."

"Evet ama tüm bunlar artık bitti: Klinikteki hisselerimin hepsini sana sattım."

"Hayatında yaptığın en büyük aptallık..."

Gabriel sinirlenmeye başlıyordu.

"Yeniden bu konuları konuşmak istemiyorum? Neden bu kararı aldığımı sen de biliyorsun!"

"Evet, oğlunun ortak velayetini kazanarak Londra'ya taşınmak için. Peki ne kazandın? Seni Amerika'ya geri dönmek zorunda bırakan bir uzaklaştırma kararı."

Gabriel gözlerinin buğulandığını hissetti. Arkadaşı konuşmaya devam ederken şakaklarını ovuşturdu.

"Dosyaya bir göz atmak ister misin? Lütfen... Erken Alzheimer başlangıcı. Bu dosya ilgini çekecek, eminim. Sana mail atıyorum ve yirmi dakika sonra tekrar arayacağım."

"Kesinlikle olmaz. Şimdi yatağıma geri dönüyorum ve beni tekrar arama, lütfen."

Gözü, kendi görüntüsünü yansıtan cama takıldı. Gördüğü yorgun, tıraşsız ve mutsuz bir adamdı. Yerde halının üzerinde telefonu, şarjı bitmiş bir şekilde kapalı duruyordu. Kalkıp şarja taktı. Ardından banyoya girdi. Su, üzerindeki yılgınlığı atmasına yardımcı oluyordu. Bornozunun içinde salona geri dönüp komodinin üzerine konmuş kapsüllü kahve makinesinde kendine bir espresso hazırladı ve günün ilk ışıklarının parladığı Hudson Nehri'nin sularına bakarak kahvesini yudum-

BELONGS TO KAYIP TEAM

ladı. Kahvesi biter bitmez yeni bir tane daha hazırlayıp kararlı bir şekilde bilgisayarını açtı. Tahmin ettiği gibi Thomas'm e-postası gelen kutusunda onu bekliyordu.

Ne inatçı adam!

Nörolog ona hastanın kapsamlı bir dosyasını göndermişti. Krieg, Gabriel'in merakının ağır basıp dosyayı inceleyeceğini biliyordu, haklıydı da.

Gabriel dosyayı açıp ilk sayfalara hızlıca göz attı. Hastanın alışılmadık profili dikkatini çekmişti: Alice Schäfer, otuz sekiz yaşında, uyumlu yüz çizgileri, aydınlık suratı ve topuzundan dökülen sarı perçemleriyle güzel bir Fransız. Fotoğrafına dikkatle tekrar baktı ve gözleri onunkilerle ilk defa buluştu. Parlak gözbebekleri, derin ve hassas bir bakış. Gizemli ve çözülmeyen bir havası vardı. İç çekti. Bu lanet hastalık artık genç yaştaki insanları da buluyordu.

Dosyada aşağıya doğru ilerledi. Onlarca sayfaya yayılan MR, Pet MR, lomber ponksiyon testlerinin görüntüleri, sayfanın sonunda Profesör Evariste Clouseau'nun tartışılmaz teşhisiyle sonlanıyordu. Onunla hiç karşılaşmamış olsa da Gabriel, Fransız nörologu tanıyordu. Kendi alanında zirvede bir doktordu.

Dosyanın ikinci bölümü Alice Schäfer'in, Thomas ve iki ortağıyla kurduğu, hafıza bozukluklarında uzmanlaşmış klinik olan Sebago Cottage Hastanesi'ne kayıt formuyla başlıyordu. Burası, Alzheimer hastalığının tedavisinde ünlenmiş bir araştırma merkeziydi. Genç kadın, kliniğin özel tedavisi olan serebral stimülasyon tedavisi görmek için kliniğe bundan altı gün önce, 9 Ekim'de kabul edilmişti, 11'inde vücuduna birkaç voltluk sürekli elektrik akımını göndermekle görevli olan nöro-uyancı takılmıştı. Bazı hastalar buna

BELONGS TO SAKIS TEAM

kısaca pil diyorlardı. O günden sonra dosyasına yeni bilgi girilmemişti.

Tuhaf.

Tedavinin normal ilerleyişinde üç elektrotun ertesi gün yerleştirilmesi gerekiyordu. Elektrotlar olmadan pil işlevsizdi. Gabriel kahvesinden son yudumunu alıyordu ki masanın üzerinde duran telefonu titremeye başladı.

"Dosyayı okudun mu?" diye sordu Thomas.

"Okuyorum. Benden tam olarak ne bekliyorsun?"

"Yardım etmeni. Çünkü gerçekten batmış haldeyim. Şu kız, Alice Schäfer, dün gece klinikten kaçtı."

"Kaçtı mı?"

"O bir polis. Nasıl yapılacağını iyi biliyor. Kimseye haber vermeden odasından çıkarak hasta bakıcıları etkisiz hale getirmiş. Onu durdurmaya çalışan Caleb Dunn'ı da yaraladı."

"Bekçi Dunn mı?"

"Evet. Aptal herif onu durdurmak için silahını çekmiş. Sonra da kıza kelepçeleri takmak için üzerine atılmış. Ama anlaşılan Alice onu alaşağı etmeyi başararak kelepçeler ve silahla birlikte uzaklaşmış. Bu esnada silah kendiliğinden ateş alarak Dunn'a isabet etmiş.

"Dunn'ın yarası ağır mı?"

"Neyse ki hayır. Kurşun kalçasındaki yağlı bölgeye isabet etmiş. Bizim hastanede tedavi görüyor. 100 bin dolar ödememiz karşılığında polislere haber vermeyeceğini söyledi."

"Hastalarından birinin ateşli bir silahla güvenlik görevlisini yaralayarak klinikten kaçtığını ve polise haber vermediğini mi söylüyorsun? Bu yaptığın oldukça sorumsuz bir davranış dostum. Hapsi boylaman mümkün."

"Polise haber vermek, tüm adalet organlarını ve gazete-

BELONGS TO KAOS TEAM

çileri olaydan haberdar etmek demek. Tüm kredilerimiz geri çekilebilir, bu da kliniği kapatmak anlamına gelir. Aptal bir güvenlik görevlisi yüzünden tüm hayatımı adadığım bu hastaneden vazgeçmeyeceğim. İşte tam bu noktada sana ihtiyacım, var Gabriel. Onu bana geri getirmelisin."

"Neden ben? Ve bunu nasıl yapmamı bekliyorsun?"

"Gerekli araştırmaları yaptım. Alice Schäfer New York'ta. Sen de oradasın. Dün akşam saat 9'da taksiyle Portland'a vardı. Oradan önce tren, ardından otobüsle Manhattan'a ulaştı. Bu sabah 5:20'de gara vardı."

"Madem nerede olduğunu biliyorsun, neden onu aramaya kendin gelmiyorsun?"

"Bu krizin ortasında hastaneyi bırakamam. Asistanım Agatha şimdi uçakta, oraya geliyor. İki saat içinde Manhattan'da olur. Fakat senden bu işle ilgilenmeni özel olarak rica ediyorum. İnsanları anlamakta Tanrı vergisi bir yeteneğin var. Empati gibi. Veya rolüne bürünen bir aktör..."

"Tamam, yeniden iltifatlara başlama. Hâlâ New York'ta olduğundan nasıl emin olabiliyorsun?"

"Hastaların ayakkabı tabanlarına yerleştirdiğimiz GPS alıcıları sayesinde. Uygulamamızda onun bulunduğu yeri görebiliyorum. Central Park'm göbeğinde, Ramble denen, ormanların sıklaştığı bölgede. Yarım saattir oradan kıpırdamadı. Bu da demek oluyor ki, ya öldü, ya uyuyor ya da ayakkabılarını fırlatıp attı. Tanrı aşkına, Gabriel! Gidip bir bak, lütfen. Senden arkadaşın olarak rica ediyorum. Onu polislerden önce bulmamız gerekiyor!"

Keyne birkaç saniye sessiz kalıp düşündü.

"Gabriel? Hâlâ orada mısın?" diye sordu Thomas endişeli bir sesle.

BELONGS TO SKYOS TEAM

"Onun hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Dört gün önce pil implantasyonunun gerçekleştiğini gördüm."

"Evet," diye onayladı Krieg. "Teknolojinin son bombası. O kadar ufak ki, boyutu bir SİM KART kadar. Göreceksin, oldukça etkileyici."

"Müdahalenin ikinci kısmına geçip elektrotları neden takmadınız?"

"Çünkü o günden sonra Alice tamamen kontrolden çıktı! Tüm gerçekliği inkar ettiği bir hale girdi. Buna amnezi de eklenince..."

"Yani?"

"Schâfer hastalığının inkarına sebep olan bir çeşit anterograd amnezi yaşıyor. Hafızası, Alzheimer teşhisinden sonra yaşanan her şeyin üzerini hızla örtüyor."

"Yeni hiçbir anı biriktirmiyor mu?"

"Clouseau'nun ona bu teşhisi koyduğu günden beri, hayır. Her sabah uyandığında hafızası sıfırlanıyor. Hasta olduğunu hatırlamıyor ve önceki gece Champs-Élysées'de partilediğini sanıyor. Ayrıca üç aydır hastalık izninde olduğunu da hatırlamıyor."

Gabriel duyduklarını irdeliyordu.

"Hafıza kaybı ve inkarın, hastalığın tipik özelliklerinden olduğunu biliyoruz..."

"Tek bir farkla, hiç hasta gibi görünmüyor. Kıvrak bir zihin ve sağlam bir karaktere sahip."

Gabriel derin bir iç çekti. Krieg onun merakını uyandırmayı iyi biliyordu. Görünen o ki bu kızın dosyası gerçek bir bulmacaydı.

"Peki, tamam. Gidip onu bulabilecek miyim bakacağım..."

BELONGS TO KAOS TEAM

"Sağ ol, dostum! Hayatımı kurtardın."

"Hiçbir söz vermiyorum!"

"Başaracaksın, bundan eminim. Bulunduğu yerin talimatlarını cep telefonuna göndereceğim. Bir şeyler bulduğunda beni ara."

Gabriel arkadaşının oyununa geldiğini hissederek telefonu kapadı. New York'a döndükten sonra Astoria'da, evde acil psikiyatrik müdahalelerde uzmanlaştığı kendi ofisini kurmuştu. Sabahki randevularını yardımcı doktora devretmesi için sekreterine haber verdi.

Ardından dün akşam giydiği kıyafetlerini - koyu renk kot, açık mavi gömlek, siyah ceket, bej rengi pardösü ve bir çift Converse - hızla üzerine geçirip ilaç çantasının bulunduğu dolabı açtı. Deri çantanın içine güçlü bir anestetik doldurduğu şırıngayı yerleştirdi. Kızın silahlı olması, işi tehlikeli kılıyordu. Küçük çantayı Bond çantasına yerleştirip odadan çıktı.

Resepsiyondan kendisi için taksi çağırmalarını istedi. Aynı anda, elindeki çantanın güvenliğini sağlayan ufak kumandayı odada unuttuğunu fark etti. Çanta, alıcıdan yirmi beş metre uzaklaştığında alarmla beraber güçlü bir elektrik akımı otomatik olarak devreye giriyordu.

Taksi çoktan kapının önündeydi. Vakit kaybetmemek için tekrar odaya çıkmaktan vazgeçip çantayı resepsiyona bıraktı.

Karşılığında resepsiyon görevlisi ona üzerinde 127 yazan bir vestiyer fişi vermişti.

Fişin üzerindeki filigranda G ve H harfleri iç içe geçerek gizli bir logo oluşturuyordu.

BELONGS TO KAOS TEAM

Hemen önce

(...) göz kapaklarım araladığı an onu tanımıştım.
O, hep beklediğim ve en beklenmedik olandı (...)

Albert Cohen

Manhattan
Sabah saat 7:15
Alice ve Gabriel'in karşılaşmasından 45 dakika önce

Taksinin içinde caz notaları uçuşuyordu.

Gabriel'in bu unutulmaz kaydı tanıması için yalnızca birkaç saniye yeterli olmuştu: Village Vanguard*, sene 1961. Cole Porter'dan ***All of You,*** Bill EvansTn yorumuyla. Hiçbir enstrüman çalmasa da psikiyatr caza bayılıyordu. Genç bir öğrenciyken Şikago'daki caz kulüplerinde hissettiği duyguları yeniden bulmak, onu yeniden heyecanlandıracak sesleri keşfetmek için hâlâ konser salonlarını arşınlıyordu.

Harrison'daki yol çalışmaları sebebiyle taksi, Hudson'a ulaşmak için dolaşmak zorundaydı. Arabanın arka koltuğun-

* 1935'te, New York'ta açılmış ünlü bir can kulübü. (Çev. N.)

BELONGS TO EKSİOS TEAM

daki Gabriel, cep telefonunun ekranında Alice Schâfer'in dosyasını okumaya devam ediyordu. Dosyanın son bölümü, klinikten bir psikologun Fransızcadan tercüme ederek hazırladığı, gazete ve dergilerden derlenmiş haber ve makalelerden oluşan uzun bir biyografiden oluşuyordu. Neredeyse tüm haberler 2011 senesinde Fransa başkentine korku salan seri katil Erik Vaughn'la ilgiliydi. Gabriel bu olayları hiç duymamıştı. Telefonun ekran boyutu ve arabanın sallantısı dosyayı incelemesini oldukça zorlaştırıyordu. Başlardaki gazete kupürlerinden anladığı kadarıyla bu, Alice'in üzerinde çalıştığı davalardan biriydi.

Hemen ardına iliştirilmiş, ***Paris M ateh'im*** alıntı dört sayfa Alice'in dramını anlatıyordu: Genç polis katile ulaşmış, fakat o da kurbanlardan biri olmuştu. Gabriel ürperdiğini hissetti: Vaughn, midesini deşip, bıçak darbeleriyle bebeğini öldürmüş, kan gölü içerisinde onu ölüme terk ederek kaçmıştı. Kaderin oyununa bak, kocası hastaneye gelirken geçirdiği kazada hayatını kaybetmişti.

Dehşet verici bu hikaye midesini bulandırmıştı. İçtiği kahveleri kusacak gibi oldu. Araba 8. Cadde'de ilerlerken alnını cama yaslayıp birkaç dakika hareketsiz kaldı. Hayat bazen ne kadar acımasızdı. Tüm bu yaşadıklarından sonra nasıl olur da bir de otuz sekiz yaşında Alzheimer hastalığına yakalanabilirdi?

*

Gün ağarıyor, güneşin ilk ışıkları gökdelenleri aydınlatıyordu. Taksi Central Park Wesf i aşıp Gabriel'i 72. Cadde'nin köşesinde, parkın batı girişinin önünde indirdi.

Psikiyatr şoföre parayı uzatıp kapıyı arkasından kapattı.

BELONGS TO KAOS TEAM

Soğuk havaya rağmen bulutsuz gökyüzü, güzel bir sonbahar gününü müjdeliyordu. Etrafına bakındı. Trafik yoğunlaşmaya başlamıştı. Caddede yiyecek satan seyyar arabalar çoktan yerlerini almıştı. Dakota'nın karşısındaki kaldırımda, John Lennon anısına posterler ve tişörtler satılıyordu.

Gabriel köy havasını anımsatan parka girdi. Üçgen şeklindeki Strawberry Fields Bahçesi'ni geçip Cherry Hill Çeşmesi'nin granit kubbesine ulaşana kadar ilerledi. Güneş ışınlarını cömertçe yayıyor, serin hava insanı canlandırıyordu. Park çoktan insanlarla dolmuştu: koşu yapanlar, kaykaycılar, bisikletliler, köpeğini gezdirenler... Görüntü, herkesin doğaçlama hareket ettiği bir bale gösterisini andırıyordu.

Gabriel yağmurluğunun cebindeki telefonun titrediğini hissetti. Thomas, Alice Schâfer'in bulunduğu yerin ekran görüntüsünü yollamıştı. Bu durumda genç kadın hâlâ gölün öteki tarafındaydı.

Gabriel etrafına şöyle bir göz atıp nerede olduğunu kestirmeye çalıştı: Arkasında San Remo ikiz kulelerinin silueti, önünde biraz ileride Terrace ve Bethesda Çeşmesi, solunda incelikle işlenmiş Bow Bridge. Gölün öteki tarafına geçmeye olanak sağlayan krem rengi köprüden ilerleyip Ramble'a daldı.

Psikiyatr, Central Park'ın bu yaban bölgesine daha önce adımını atmamıştı. Burada çalılıklar yerini sık ağaçların oluşturduğu vahşi ormanlara bırakıyordu. Karaağaçlar ve kestane ağaçlarının dibinde kurumuş yaprakların oluşturduğu halılar seriliydi. Etrafta yükselen kayalıklar vardı. Gözünü telefonunda açık haritadan ayırmadan ilerliyordu. Şehrin tüm curcunasının yalnızca birkaç yüz metre ötesinde böylesine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

el değmemiş ve vahşi bir tabiatın bulunması onu şaşırtmıştı. Orman sıklaştıkça şehrin uğultusu duyulmayacak kadar azalıyordu. Biraz sonra geriye yalnızca kuşların ötüşleri ve yaprakların hışırtısı kalmıştı.

Gabriel ısınmak için ellerini birbirine sürtüp bir kez daha telefonunun ekranına baktı. Açıklığa vardığında kaybolduğunu düşünmeye başlamıştı.

Burası zamandan adeta bağımsız, her şeyden uzakta, göğe yükselen devasa bir karaağacın sarı yapraklarının oluşturduğu kubbenin koruması altında saklı bir yerdi. Işık burada gerçekdışı bir hal alıyordu. Sanki ışık kanatlı kelebekler gökte cirit atıyordu. Esen hafif rüzgar kızıl yaprakları kıpırdatıyor, ıslak toprak ve çürümekte olan yaprakların kokuları havayı dolduruyordu.

Bu açıklığın ortasında banka uzanmış bir kadın uyuyordu.

Gabriel dikkatlice ona yaklaştı. Deri ceketi ve kot pantolonuyla cenin pozisyonunda uyuyan bu kişi Alice Schâfer'di. Ceketinin altından, kurumuş kan izleriyle lekelenmiş gömleğinin ucu görünüyordu. Gabriel onun yaralandığını düşünerek paniğe kapıldı. Fakat daha dikkatli baktığında kan lekelerinin hastane görevlisi Caleb Dunn'a ait olduğunu anladı. Üzerine doğru eğildi, öyle ki neredeyse genç kadının saçlarına değecekti. Onun nefesini dinledi ve bir an durup topuz yapılmış saçlarındaki bin bir farklı altın rengi yansımalarını, kırılgan ve berrak suratını, sıcak nefesinin çıktığı solmuş gül rengindeki kuru dudaklarını izledi.

O an, içinde bir rahatsızlık hissetti. Tüm benliğini alevler sarmış gibiydi. Bu kadının kırılganlığı, terk edilmiş bu vücut-

BELONGS TO KAOS TEAM

tan yayılan yalnızlık, onun içinde acı acı yankılanıyordu sanki. Onu bu şekilde gördükten sonra, mantıkdışı bir güçle Alice Schäfer'e yardım etmek için her şeyi yapacağını biliyordu.

Zaman kısıtlıydı. Dokunmaya korkarak genç kadının üzerini yokladı, cüzdan, bir çift kelepçe ve Caleb Dunn'ın silahını buldu. Silaha dokunmadı ama kelepçeleri ve cüzdanını aldı. Cüzdanın içinde Schâfer'in polis kimliği, sarışın kıvırcık saçlı bir adamın fotoğrafı ve bir ultrason görüntüsü vardı.

Peki şimdi?

Beyni tam gaz delice bir senaryonun temellerini atıyordu. Takside duyduğu caz piyanistini dinleyip seri katil Vaughn hakkındaki haberleri okurken, ThomasTn Alice'in anterograd amnezisi ve hastalığının inkarı hakkında söylediklerini tekrar tekrar düşünürken hikaye kendiliğinden örülmüştü.

"Her sabah uyandığında hafızası garip bir biçimde sıfırlanıyor. Hasta olduğunu hatırlamıyor ve önceki gece Champs-Elysées 'de partilediğini sanıyor. "

Gabriel şimdi de kendi ceplerindekileri boşaltıyordu: cüzdan, telefon, kalem, İsviçre çakısı, otelden çıkarken verdikleri vestiyer fişi.

Bunlarla doğaçlaması gerekiyordu. Zaman daralıyordu. Bulmacanın parçaları aklında şaşırtıcı bir hızla birbirine oturuyordu. Birkaç saniye sonra ne yapacağı zihninde şekillenmişti.

Uyanmasın diye dua ederek telefonundan Greenwich Hotel'in numarasını kontrol edip numarayı tükenmez kalemle Alice'in avcunun içine yazdı.

Ardından açıklıktan uzaklaştı. Kuzeye doğru elli metre ileride etrafını bodur çalıların sardığı ufak bir göl ve üzerinde uzanan ham ağaçtan yapılmış minyatür bir köprü vardı.

Ağaç dallarına asılmış sayısız kuş yemliği, bu yerin parkın

BELONGS TO KAYOS TEAM

ornitologları tarafından yaratılmış bir gözlem noktası olduğunu anlatıyordu.

Gabriel trençkotunu çıkarıp iç astarından gazlı bez görevi görecek ince ve uzun bir parça kopardı. Gömleğinin kolunu sıyırıp İsviçre çakısının bıçağıyla koluna altı rakamdan oluşan ve çantasının iki kilidinin şifresi olan rakam dizisini kazıdı - 141197. Bıçak derisinin altına saplandıkça acıdan yüzü buruşuyordu. Park bekçilerinden biri şu anda çıkıp gelse ne halt ettiğini anlatmakta hayli zorlanırdı.

Kanayan kolunu biraz önce kestiği kumaş parçasıyla sardı. Gömleğinin kolunu indirdi, ceketini giydi ve trençkotunu bir poşet gibi kullanarak içine kendi cüzdanını, Alice'inkini, İsviçre çakısını, saatini ve kalemini koydu.

Ve Thomas'ı aramaya karar verdi.

"Onu bulduğunu ve hâlâ hayatta olduğunu söyle!" diye yalvarıyordu telefonda arkadaşı.

"Buldum. Ormanlık alandaki bir bankta uyuyakalmış."

"Onu uyandırmayı denedin mi?"

"Henüz değil. Fakat birileri gelmeden yapmam gerekecek."

"Dunn'ın silahını aldın mı?"

"Şimdilik hayır."

"Ne bekliyorsun?"

"Bak, onu kliniğe geri getirmeyi deneyeceğim ama bunu, kendi tarzımda, kendi kurallarımla yapacağım."

"Sen nasıl istersen," dedi Krieg.

Gabriel gözlerini kısıp kafasını kaşıdı.

"Sence, uyandığında kimi arayacaktır?"

"Kuşkusuz arkadaşı ve ortağı Seymour Lombart'ı arar. Kliniğimizi ona öneren ve tedavisini karşılayan da o."

BELONGS TO SKYOS TEAM

"Onu arayıp uyarman gerekiyor. Alice ona ne anlatırsa anlatsın, asla ona hastalığından bahsetmemeli. Ona, zaman kazanmaya çalışması ve vereceğimiz talimatlara uyması gerektiğini söyle."

"Bunu yapmak istediğinden emin misin? Çünkü..."

"Hiçbir halttan emin değilim ama eğer çalışma tarzımdan memnun değilsen gel bu işi kendin hallet."

Hattın öbür ucunda Krieg iç çekti.

"Bir de, Agatha New York'a vardı mı?"

"İki dakika önce aradı. JFK'ye inmiş."

"Acilen Central Park'a gelmesini söyle. Ramble'ın kuzeyinde ormangülleriyle çevrili bir su birikintisi görecek. Ham ağaç gövdesinden yapılma köprünün yakınında, ahşaptan kuş yemliklerinin asılı olduğu ağaçlar var. Onlann en büyüğünün içine kendi eşyalarımla beraber Schäfer'in kişisel eşyalarını bırakıyorum. Agatha'ya başka biri bulmadan onları oradan almasını söyle. Ve onu aradığım her an işbirliğine hazır olmasını tembihle."

"Ona hemen haber veriyorum," dedi Thomas. "Bir daha ne zaman konuşacağız?"

"Fırsat bulduğum ilk anda. Cebimden bana ulaşmayı boşuna deneme, telefonu bırakıyorum."

"Peki. İyi şanslar, dostum."

"Son bir soru: Alice Schâfer'in beraber olduğu kimse var mı?"

'Bildiğim kadarıyla hayır."

'Peki ya şu Seymour denen tip?"

'Anladığım kadarıyla gay. Neden soruyorsun?'

'Hiç."

BELONGS TO KAOS TEAM

*

Gabriel telefonu kapatıp pardösüsünden yaptığı torbanın içine fırlattı ve tüm eşyaları, bulabildiği en büyük yemliğin içine yerleştirdi.

Açıklığa geri dönüp Alice'in yerinden kımıldamamış olduğunu görünce rahatladı.

Son ayrıntıları düzenlemeye koyuldu. Çantasının vestiyer fişini cebinden çıkarıp Alice'in kot pantolonunun çakmak cebine sokuşturdu. Ardından genç kadının kolundaki erkek saatinin ayar butonuyla oynayıp tarihi bir hafta geriye aldı. Patek marka saatin kadranında tarih artık 15 Ekim'i değil, 8 Ekim'i gösteriyordu.

Son olarak kelepçelerden birini Alice'in sağ bileğine, diğerini de kendi sol bileğine geçirip kapattı.

Artık ayrılamazlardı. İyisi ve kötüsü için birbirlerine zincirlenmişlerdi.

Anahtarı çalılara doğru, mümkün olan en uzağa fırlattı.

Sonra o da bankın üzerine yatıp gözlerini kapattı ve genç kadının yanına yavaşça kendini bıraktı.

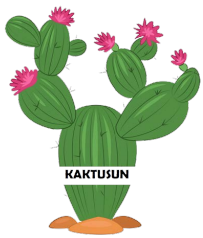
Bu erkek vücudunun ağırlığı Alice'i uykusundan uyandırır gibi oldu.

Sabah saat 8'di.

Macera başlayabilirdi.

BELONGS TO EXODUS TEAM

Aynalar

Çek defterleri ya da korkunç suçların
itiraf edildiği mektuplar
nasıl ortada bırakılmıyorsa,
duvarlara asılı aynaları da
öyle kaldırmak gerekir.

Virginia Woolf

Gözlerimi açıyorum.

Odayı tanıyorum: beyaz, doğal taştan, zaman dışı. Lav taşından yerler, lekesiz, beyaz duvarlar, boyanmış ahşaptan bir dolap ve ufak bir masa. Güneş ahşap panjurlardan içeri sızıyor. Dekor, hastane odasının soğukluğundan çok otel konforunu andırıyor.

Nerede olduğumu gayet iyi biliyorum. Neden burada olduğumu da: Maine'de, Portland yakınlarında, Sebago Cottage Hastanesi'nde, 6 numaralı odadayım.

Yatakta doğruluyorum. Kendimi uzun zaman önce patlamış ve sönmüş fakat hâlâ ışık yayan bir yıldız gibi hissediyorum. Bilincim yavaş yavaş yerine geliyor. Vücudum dinlen-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

miş, ruhum yeryüzüne gönderilmeden önce Gece*, Rüya** ve Uyku*** Saraylarından geçmiş, Kerberos'la**** savaşmış, Erinyeleri***** mağlup ettiğim uzun bir kabustan sonra yüklerinden kurtulmuş gibiydi.

Yerimden kalkıyor, çıplak ayaklarımla birkaç adım atıp pencereyi açıyorum. İçeri dolan serin hava bedenimi canlandırıyor. Önümde uzanan manzara nefes kesici. Kobalt rengi sularını kilometrelere yayan, çam ormanlarıyla çevrili Sebago Gölü, ağaçtan iskelesi ve suların içinden şato misali yükselen kayalıklarıyla iğne yapraklıların göbeğindeki gizli bir mükafat gibi.

"Merhaba, Bayan Schäfer."

İrkilerek dönüyorum. Asya kökenli bir hemşire dakikalardır odanın bir köşesinde oturmuş beni izliyor.

"Umarım kendinizi iyi hissediyorsunuzdur. Doktor Keyne sizi göl kenarında bekliyor."

"Doktor Keyne?"

"Uyandığınızda sizi beklediğini haber vermemi istedi."

Pencereye yaklaşıp ufukta bir noktayı işaret ediyor. Ellerini Shelby'nin kaputuna daldırmış Gabriel'i görebilmek için gözlerimi kısıyorum. El hareketiyle uzaktan yanına çağırıyor. Dolapta yanımda getirdiğim valizim var. Üzerime kot pantolon, kazak, ceket ve rahat ayakkabılar geçirip cam kapıdan dışarı çıkıyorum.

* Niks, Yunan mitolojisinde gece tanrıçası. (Çev. N.)
** Oneiroi, Yunan mitolojisinde düş cinleri. (Çev. N.)
*** Hypnos, Yunan miyolojisinde uyku tanrısı. (Çev. N.)
**** Yunan mitolojisinde ölülerin bulunduğu ve Hades'in yönettiği yeraltının kapısında bekçilik yapan üç başlı köpek. (Çev. N.)
***** Yunan mitolojisinde evrendeki düzenin korunması için, insan veya ilah olduklarına bakmadan başkalarına zarar verecek şekilde haklarının dışına çıkan herkesi merhametsizce cezalandıran tanrıçalar. (Çev. N.)

BELONGS TO KAOS TEAM

*

Gölün sularının maviliğiyle mest olmuş halde kendimi manzaranın güzelliğine bırakıyorum.

Artık zihnimde her şey yerli yerinde. Anılarım hafızamın klasörlerine düzenli bir şekilde yerleştirildi. Clouseau'nun teşhisi, Seymour sayesinde Sebago Cottage Hastanesinden haberdar olmam, klinikte bana yer bulma çabaları, Amerika'ya gelişim, klinikteki ilk günlerim, panik krizlerinin takip ettiği implantasyon, hastalığın güçlü inkarı, hastaneden kaçışım, bekçiyle mücadelem, New York'a, Central Park'taki banka kaçışım...

Sonrasında geçirdiğim gerçekdışı günün zorlu yollarında bana eşlik eden Gabriel Keyne isimli şu garip adamla tanışmam. En derin korkularımın yüzeye çıktığı tavşan-tazı oyunu: Erik Vaughn'un şüpheli ölümü, bebeğimi kaybetmem, Paul'ün ölümünün yarattığı travma, Seymour ve babamla olan ilişkilerimi sorgulamam... ve bir hafta sonrasında olmamıza rağmen her sabah 8 Ekim sabahıymış gibi uyanmaya kendimi ikna edecek kadar hastalığı reddedişim.

"Merhaba Alice, umarım iyi uyumuşsunuzdur," diyor Keyne, arabanın kaputunu kapatırken.

Üzerinde uzun bir hırka, çok cepli bir kargo pantolon, belinde iri bir kemer var. Sakallan bakımsız, saçları darmadağın, gözlerinin etrafında yorgunluğunu anlatan halkalar var ama bakışları parlak.

Kızılderilileri andıran yüzündeki motor yağı izleriyle doktordan çok araba tamircisine benziyor.

Sessiz kaldığımdan sohbeti devam ettirmeyi deniyor.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Boynunuza sapladığım anestetik şırınga için üzgünüm. Sizi Morfeus'a* teslim edebilmenin tek yolu buydu."

Kulağının arkasındaki sigarayı alıp eski bir fırtına çakmağıyla yakıyor. Bu adamın Vaughn olmadığını artık biliyorum. Peki ama gerçekte kim?

Düşüncelerimi okumuş gibi yağlı elini uzatıp, "Gabriel Keyne, psikiyatr," diyerek resmi bir ses tonuyla kendini tanıtıyor.

Uzattığı elini sıkmıyorum.

"Cazcı, büyücü, FBI ajanı, psikiyatr... Gerçekten de mitler kralısınız!

Suratını buruşturuyor.

"Öfkenizi anlıyorum. Bana olan güveninizi kullandığım için üzgünüm ama bu sefer gerçekten yalan söylemiyorum."

Genelde olduğu gibi içimdeki polis ağır basıyor ve onu cevaplamak zorunda kalacağı bir soru yağmuruna tutuyorum. Beni New York'ta bulup kliniğe getirmesini isteyen eski ortağının Thomas Krieg olduğunu öğreniyorum.

"Peki ama neden caz piyanisti olduğunuzu söylediniz? Neden Dublin? Kelepçeler, vestiyer fişi, elime yazdıklarınız? Neden bu lanet olası saçmalık?"

Sigarasından uzunca bir nefes çekiyor.

"Tüm bunlar, acilen yazmak zorunda kaldığım bir hikaye."

"Hikaye mi?"

"Psikanalitik rollerle ilgili bir oyunun sahneye konması diyebiliriz."

Bakışlarımdan, daha açık konuşması gerektiğini anlıyor.

"Hastalığınızı inkar etmeye bir son vermeniz, özgürleşebilmek için de korkularınızla yüzleşmeniz gerekiyordu. Bu

* Yunan mitolojisinde düşler tanrısı. (Çev. N.)

BELONGS TO KAOS TEAM

benim işim, insanların kendilerini yeniden inşa etmelerine, zihinlerini toparlamalarına yardımcı olmak.

"Bu 'senaryoyu' öylesine uydurdunuz yani?"

"Sizin mantığınıza ulaşmak, düşünüş biçiminizi anlamak istedim. Bağ kurmak için en etkili yöntem budur. Geri kalanında bana anlattıklarınız ve aldığınız kararlar doğrultusunda doğaçladım."

Söylediklerine anlam veremiyorum.

"Hayır, bunlar mantıklı değil. Bu imkansız."

Doğrudan gözlerimin içine bakıyor.

"Nedenmiş?"

Gözlerimin önünden hızla bir önceki gün yaşananlar geçiyor. Ardından görüntüler donuyor ve zihnimde binlerce soru beliriyor.

"Kolunuza kazınmış sayılar?"

"İsviçre çakımla onları koluma ben kazıdım."

Duyduklarıma inanmakta zorlanıyorum.

"Greenwich Hotel'in vestiyer fişi?"

"Bir kongre sonrasında geceyi orada geçirdim."

"Elektrikli çanta?"

"Bana ait. Çanta, güvenlik kumandasından yirmi beş metre uzaklaştığında alarm ve elektrik akımı otomatik olarak devreye giriyor."

"Ayakkabımdaki GPS?"

"Tüm hastaların ayakkabılarından birine GPS yerleştiriyoruz. Bu, hafıza bozuklukları yaşayan hastalar için Amerika'daki hastanelerde gittikçe yaygınlaşan bir uygulama."

"Ama sizin ayakkabınızda da vardı..

Sahne belirgin bir biçimde tekrar gözlerimin önüne geliyor: Gabriel'i kıyafet dükkanının önünde Converse ayakkabılarını sokaktaki çöp kutusuna atarken hatırlıyorum.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Size ayakkabımda GPS bulduğumu ***söyledim***. Onu görmediniz ve doğruluğunu kontrol etmeden bana inandınız."

Arabanın etrafında dolaşıp bagajı açıyor; Shelby'nin patlak lastiğini değiştirmek için krikoyu ve bijon anahtarını çıkarıyor. Bu kadar kolay kandığıma şaşırıyorum.

"Peki ya... tüm şu Vaughn hikayesi?"

"New York'tan ayrılmamız için bir şeyler bulmam gerekiyordu," diyor bir yandan patlak lastiği çıkarmak için yere eğilirken. "Dosyanızı incelerken Vaughn'un size yaptıklarını okudum. Sizi bu konuda yemlersem istediğim yere götürebileceğimi biliyordum."

İçimdeki öfkenin arttığını hissediyorum. Hemen o an üzerine atılıp onu yumruklamak istiyorum ama öncesinde her şeyi doğru anladığımdan emin olmalıyım.

"Şırıngadaki parmak izleri size aitti o halde? Vaughn öldü..."

"Evet. Babanız onun yerin yedi kat altında yattığını söylediyse, bundan şüphe etmeye gerek yok. Elbette onun bu sırrını saklayacağım. Genelde nefsi müdafaayı savunan biri değilimdir ama böyle bir durumda onu kim suçlayabilir ki?"

"Peki ya Seymour?"

"Krieg onu arayıp ondan bizimle iş birliği yapmasını rica etti. Daha sonrasında ona bizzat ulaştım ve ondan size sahte ipuçları vererek sizi hastaneye yönlendirmeme yardımcı olmasını istedim."

"Hangi ara yaptınız bunu? Sürekli beraberdik."

Dudaklarını kısıp bana bakarak başını sallıyor.

"Her zaman değil. Çin Mahallesi'nde siz dükkandan çıktıktan sonra rehinciden telefonunu kullanmak için izin istedim. Hell's Kitchen'ın bahçesinde, telefon kabininde arkadaşım Kenny'i aradığımı düşünerek arabada kalmıştınız."

BELONGS TO EXODUS TEAM

Konuşmasına devam ederken bijon anahtarıyla lastiği tutan jantın cıvatalarını söküyor.

"Garda biletleri alırken tatlı bir nine telefonunu kullanmama izin verdi. Astoria'da siz banyodayken karşıdaki nargile kafenin telefonunu kullanmak için yeterli vaktim oldu. Son olarak sigara almaya gidiyorum diyerek sizi Barbie'yle neredeyse on dakika yalnız bıraktım."

"Bu esnada Seymour'la telefonda mıydınız?"

"Özel FBI ajanı rolünü oynamama çok yardımcı oldu. Tahminlerimin çok üstünde çıktığım söyleyebilirim. Şu şeker fabrikasındaki ceset fikri, elbette oraya adımını bile atmadı, tamamen onun fikriydi."

"Lanet olası pislik!"

"O, sizi çok seviyor. Bundan emin olabilirsiniz. Herkes böyle bir arkadaşa sahip olamaz."

Arabayı yerden kaldırmak için krikoyu yerleştirip çeviriyor. Suratından canının acıdığını anlıyorum. Dün ona bıçakla saldırdığımı hatırlıyorum. Oldukça derin bir kas yarası olduğuna eminim ama bunu umursayacak halde değilim.

"Peki ya babam?"

"Ah! Benim endişelendiğim nokta da buydu. Büyük Alain Schäfer'in bu oyunu oynamayı kabul edeceğinden emin değildim. Neyse ki Seymour onu ikna etti."

Ringin köşesine sıkışmış, yumruklan ardı ardına yiyen bir boksör gibiyim. Yine de bilmek, her şeyi öğrenmek istiyorum.

"Astoria'daki daire? Arkadaşınız Kenny Forrest?"

"Kenny diye biri yok. Cazcı hikayesini uydurmamın sebebi bu müziğe hayran olmam. Daire bana ait. Konu açılmışken, bana bir şişe 1999 La Tache borçlusunuz. Onu özel bir güne saklıyordum."

BELONGS TO KAOS TEAM

Şakaların öfkemi dindireceğini sanıyor. Beni kışkırtıyor, patlamamı istiyor.

"Şişenizi uygun bir yerinize sokabilirsiniz! Binanın sahibi, Bayan Chaouch, o sizi neden tanımadı?"

"Çünkü gardayken onu arayıp bir şey belli etmemesini tembihledim."

Açıklamasını bitirmeden önce bütün cıvataları gevşetiyor ve lastiği çıkarıyor.

"Krieg'in asistanı Agatha bizden birkaç dakika önce eve uğrayıp beni ele verebilecek her şeyi ortadan kaldırdı: fotoğraflar, dosyalar, faturalar... Omzum çok acıyor. Bana yedek lastiği uzatabilir misiniz?"

"Çok beklersiniz! Ormanlık alandaki kulübe neydi? Onu anlatın."

Gabriel bir adım yana çekilip hırkasının ve gömleğinin altından omzundaki pansumanı kontrol ediyor. Zorlaması sonucu yarası kanamaya başlamış durumda. Yine de dişini sıkıp yedek lastiğe uzanıyor.

"Kulübe gerçek Caleb Dunn'a ait. Cüzdanınızda bulduğum üç fotoğrafı kapının arkasına çivilemesini Agatha'dan ben istedim."

"Shelby de size ait yanılmıyorsam?"

"Şikago'da otururken pokerde kazanmıştım," diyor psikiyatr, ayağa kalkıp ellerini silerken.

Anlattıklarını dinlemeye dayanamıyorum. Kendimi küçük düşmüş, aşağılanmış hissediyorum. Gabriel bana kalan son şeyi, başarılı bir polis olduğum gerçeğini de elimden almış gibi.

"Şanslı olduğumu kabul etmeliyim. İki sefer maskemi düşürecek oldunuz. İlki kan örneğini bırakmak için medikolegal hematoloji laboratuvarına benimle birlikte gelmek için ısrar ettiğiniz zamandı."

BELONGS TO KAOS TEAM

Doğru anladığımdan emin değilim. Devam etmesi için susuyorum.

"Eliane'ı iyi tanırım. Klinik uzun zamandır onun laboratuvarıyla birlikte çalışıyor. Onu önceden uyaracak vaktim olmamıştı. Neyse ki sizin yanınızda bana 'doktor' diye hitap etmedi."

Anlattıklarındaki ironiyi anlayacak halde değilim.

"Ya ikinci defa?"

"Meslektaşınız Maréchal. Felaketi kıl payı atlattık. Sizin hastalık izninde olduğunuzu bilmiyor olması büyük şanstı. Güvenlik kameralarını araştırdığında arabanızın plaka numarasını girmekle yetindi. Eğer e-postasında fotoğrafların bir hafta öncesine ait olduğunu yazsaydı vay halime!"

Hayır, bunlar doğru olamaz. İçimde delice bir öfke, zapt edilmesi imkansız bir kin kabarıyor. Yerdeki bijon anahtarını almak için eğiliyorum. Ayağa kalkıp var gücümle aleti Gabriel'in kamına indiriyorum.

BELONGS TO EKSOS TEAM

Beyaz Gölgeler

Doğruyu söylemekten çekinmeyelim.

Ovide

Elimdeki anahtarla ikinci kez vuruyorum. Gabriel nefesi kesilmiş halde iki büklüm tozun içine yuvarlanıyor.

"Tam bir pisliksiniz!"

Ellerini kamına götürüyor. Öfkemi kusmaya devam ediyorum.

"Oğlunuzla ilgili, eşinizin kardeşinin ölümüyle ilgili anlattığınız tüm o hikayeler... Böyle yalanlar uydurabiliyor olmanız mide bulandırıcı!"

Ayağa kalkmayı deniyor. Darbelerden komnmak için kollarını önünde birleştiriyor.

"Onlar doğruydu, Alice! Hikayenin o kısmı gerçek!" diye yemin ediyor. "Tek fark şuydu: Polis değil, seks işçilerine yardım eden bir kurumda gönüllü psikiyatrdım."

Bijon anahtarını elimden bırakıp ayağa kalkmasına izin veriyorum.

BELONGS TO CACTUS TEAM

"Karım gerçekten oğlumla beraber Londra'ya gitti," diye açıklamaya başlıyor, bir yandan nefesini düzenlemeye çalışırken. "Ona yakın olabilmek için kliniği bıraktım."

Bu itirafa rağmen ateş püskürmeye devam ediyorum.

"Bu maskaralık sizi eğlendirmiş olmalı. Peki bana ne kazandırdı? Söyleyin!"

Üzerine atılıp göğsünü yumrukluyorum. Avazım çıktığı kadar bağırıyorum.

"Bana ne kazandırdı, ha? Cevap verin?"

İri elleriyle bileklerimi tutuyor.

"Şimdi sakinleşin!" diye buyuruyor kuru bir sesle. "Tüm bunları size yardım edebilmek için yaptık."

Rüzgar esiyor. Ürperiyorum. Bu doğru! Soruşturmaya kendimi öyle kaptırmışım ki, hastalığı neredeyse ikinci plana attığımı hatırlıyorum.

Bunayıp gideceğime inanamıyorum. Bu sabah bilincim açık, hafızam kılıç gibi keskin. Shelby'nin camlarından yansıyan görüntüme bakıyorum: hoş yüz hatlarına sahip, saçları rüzgarda uçuşan, genç ve alımlı bir kadın görüyorum. Fakat dış görünüş aldatıcı ve geçici, bunu biliyorum. Amiloid plakları nöronlarımı işlevsizleştiriyor, beynimi yavaşlatıyor. Zamanımın kısıtlı olduğunu biliyorum.

"Tedavinin ikinci kısmını görmeyi kabul etmelisiniz," diye ısrar ediyor Gabriel.

"Tedaviniz bir halta yaramıyor. Zenginleri yolmak için bulduğunuz bir yöntem bu. Herkes Alzheimer'ın tedavisi olmadığını biliyor."

Gabriel yumuşak bir sesle, "Bu söylediğiniz hem doğru hem yanlış. Bakın, size bu tedaviyle ilgili ne anlatıldı, bilmi-

BELONGS TO KAOS TEAM

yorum. Bununla birlikte kliniğimizin serebral stimülasyon tedavisinde uzman olduğunu ve bu tedavi sonunda olağanüstü sonuçlar aldığımızı biliyorum," diyor.

Dinliyorum. Öğretici görünmeye çalışıyor.

"Oldukça ince elektrotlar sayesinde beynin fomiks ve entorhinal korteks gibi stratejik noktalarına birkaç voltluk sürekli akımlar gönderiyoruz. Bu stimülasyon, hipokampuste etkili olacak mikro sallantılar yaratacak. Henüz tüm mekanizmayı çözmüş değiliz ama amacımız, nöron faaliyetini arttırmak."

"Tedaviniz hastalığı iyileştirmiyor."

"Pek çok hastada epizodik ve uzaysal hafızada yavaş ama dikkate değer ilerlemeler kaydettik."

"Yavaş! Bu harika..."

"Alice, bu henüz çok yeni bir tedavi. Tam bir bilim sayılmaz. Tedavi gören bazı hastalarda eski anılar canlanıyor, semptomlar geriliyor veya duruyor. Bazılarında hiçbir değişiklik olmuyor ve ne yazık ki hastalığa gömülmeye devam ediyorlar."

"Görüyorsunuz ya..

"Benim gördüğüm, hiçbir şey önceden belirlenmiş değil. Semptomlar bıçak gibi kesilebilir veya ilerleyerek acılı bir ölüme sebep olabilir. Erken teşhiste bulunduğumuz genç hastalarda hastalığı durdurma şansımız daha yüksek. Sizde olduğu gibi."

"Hastalığı durdurmak..." diye kendi kendime tekrarlıyorum.

"Hastalığın ilerlemesini durdurmak zaman kazanmak anlamına gelir," diye devam ediyor. "Araştırmalar her gün yeni kapılar açıyor. Alzheimer hastalığının tedavisinde de yeni kapılar açılacaktır, bu kesin..."

"Evet, otuz seneye açılır."

BELONGS TO KAOS TEAM

"Hemen yarın olacağı gibi otuz seneyi de bulabilir. AIDS'i düşünün. 1980'lerin başında seropozitif teşhisi konması, idam cezasıyla aynı anlama geliyordu. Sonradan AZT ve triterapiler çıktı. İnsanlar otuz senedir bu hastalıkla yaşıyorlar..

Başımı eğip bitkin bir sesle, "Gücüm kalmadı artık. İlk operasyondan sonra bu yüzden panikledim. Fransa'ya dönmek, babamı son bir kez görmek ve..." diyorum.

Bana doğru yaklaşıyor, gözlerini gözlerime dikip, "Ve ne? Kafanıza sıkmak mı istiyordunuz?" diye soruyor.

Bunu söylediği anda bakışlarımla ona meydan okuyorum.

"Ona benzer bir şey, evet."

"Daha cesur olduğunuzu zannederdim..."

"Siz kimsiniz ki bana cesaretten bahsediyorsunuz?"

Biraz daha yaklaşıyor. İlk raund öncesi iki boksör misali, alınlarımız neredeyse birbirine değecek.

"Başınıza gelen bu talihsizliğin içinde aslında ne kadar şanslı olduğunuzu göremiyorsunuz. Tedavinizin masraflarını üstlenen ve sizi bu kliniğe yerleştirmek için tanıdıklarını araya sokmaktan çekinmeyen bir arkadaşınız var. Belki bilmiyorsunuzdur ama bu ayrıcalıklı tedaviden faydalanmak isteyenler oldukça uzun bir liste oluşturuyor."

"İyi o halde, bir kişilik yer açılmış olacak."

"Belli ki bunu hak etmiyorsunuz, evet."

Bu hiç beklemediğim bir tepki. Gözlerinin parladığını görüyorum. Bakışlarında öfke, üzüntü ve isyan okunuyor.

"Gençsiniz, mücadelecisiniz. Hayatımda karşılaştığım en inatçı ve ne istediğini en iyi bilen kadınsınız. Bu hastalığı alt edecek biri varsa o da sîzsiniz! Diğer hastalara da örnek olabilirsiniz..."

"Örnek olmak umurumda değil! Bu mücadeleyi hiçbir zaman kazanamayacağım. Gevezeliği kesin artık."

BELONGS TO KAOS TEAM

"Teslim oluyorsunuz yani? Böylesi çok daha kolay tabii. Hepsi şimdi bitsin mi istiyorsunuz? Hadi o zaman! Çantanız hâlâ yolcu koltuğunda, silahınız da içinde," diyor ve kararlı adımlarla hastaneye doğru yürümeye koyuluyor.

Beni kışkırtıyor. Beni tüketiyor. Yoruldum artık. Beni bu sulara çekmemesi gerektiğini bilmiyor. Uzun zamandır hayatın eşiğinde yürüdüğümü bilmiyor. Mustang'in kapısını açıp çantamı alıyorum. Glock hâlâ içinde. Şarjı bitmek üzere olan cep telefonu da. Telefonu cebime koyuyor, silahın şarjörünü kontrol edip belime sıkıştırıyorum.

Güneş gökyüzünde yükseliyor.

Uzağa bakıyorum. Gölün sularından yansıyan gümüş rengi ışıklar gözümü alıyor. Gabriel'in olduğu tarafa bakmadan arabadan uzaklaşarak iskeleye doğru ilerliyorum.

Sakinleştirici ve huzur verici bir manzara var. Su yakından ne kadar berrak! Neredeyse turkuaz rengi.

Arkamı dönüyorum. Gabriel sadece bir siluet. Bir şeylere kalkışmak için fazla uzakta.

Silahı elime alıp derin bir nefes alıyorum.

Tükenmiş halde, gücümün sonundayım. Yıllar önce başlamış bir düşüşün sonundayım.

Gözlerimi kapıyorum. Kafamda sonunu bildiğim hikaye dönmeye başlıyor. Derinlerde bir yerde hayatımın böyle sonlanacağını hep bilmiyor muydum?

Yalnız, ama özgür.

Hep olmaya çalıştığım gibi.

BELONGS TO KAOS TEAM

Tek Yürek

Yürünmeye değecek yegane yollar,

insanı kendi içine götürenlerdir.

Charles Juliet

Silahın soğuk namlusunu ağzıma yerleştiriyorum.

Kontrolü asla kaybetme! Beyni lapalaşmış bir kadın, hastane odasına kapatılması gereken bunağın teki olma!

Kendi varlığımın yönünü, sonuna kadar kendim belirleyeceğim.

Tüm bilincimle.

Bunu elimden kimse alamayacak.

Bu benim son özgürlüğüm.

Gözlerim kapalı, Paul'le geçirdiğimiz mutlu günler bir bir aklımdan geçiyor. Esen rüzgarın süpürüp havaya savurduğu, göğe uzanan binlerce resim.

Birden O'nu fark ediyorum; babasının elini tutuyor. İsmini seçemediğimiz ve hiçbir zaman seçemeyeceğimiz çocuk. Yüzünü sayısız defa hayal ettiğim ama hiç tanımayacağım çocuk.

BELONGS TO KAOS TEAM

Hayatımın iki erkeği de orada, gökteki huzurlu karanlıklarda.

Yanağıma akan gözyaşlarını hissediyorum. Gözlerim kapalı, namlu ağzımda, parmağım tetikte, ateşlemeye hazır. Onlarla buluşmaya hazırım.

Çocuk o anda Paul'ün elini bırakıp bana doğru birkaç adım atıyor. Öyle güzel ki... Büyümüş. Kareli gömleği ve pantolonuyla çoktan küçük bir adam olmuş. Kaç yaşında? Üç? Belki de dört. Bakışlarındaki saflık, yüzündeki masumiyet, gözlerinde okuduğum nice sözler ve meydan okumalar içime işliyor.

"Anne, korkuyorum. Benimle gel, lütfen."

Sesi uykumdan uyandırıyor. Elini uzatıyor.

Ben de korkuyorum.

Güçlü bir çekim hissediyorum. Hıçkırıklar nefesimi kesiyor. Çocuğun gerçek olmadığını, zihnimin bir yansıması olduğunu biliyorum.

"Gel anne, lütfen..."

Geliyorum...

Parmağım tetiği sarıyor. İçim yarılıyor sanki. Çocukluğumdan beri içimde taşıdığım fay, şimdi genişliyor.

Bu hayatta yerini bulamamış, yalnız ve mutsuz bir kızın hikayesi. İnsan görünümünde patlamak üzere olan bir bomba. Tatminsizlik, acı ve özlemle kaynayan, her an basınç altındaki bir düdüklü tencere.

Çek tetiği. Korku ve acı aynı anda kaybolacak. Şimdi yap. Bunu yapacak kadar cesur ve zayıfsın... Şu an doğru zaman.

Kalçamda bir titreşim hissediyorum.

Cebimde titreyen cep telefonu.

Tutmaya çalışsam da Paul ve çocuk kayboluyor. İçimdeki öfke yerini mutsuzluğa bırakıyor. Gözlerimi açıyor, silahı ağ-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zımdan çıkarıp hiddetle telefonu açıyorum. Gabriel'in sesini duyuyorum.

"Bunu yapmayın."

Arkamı dönüyorum. Elli metre gerimde. Bana doğru yaklaşıyor.

"Söylenecek her şeyi çoktan söyledik."

"Hayır, zannetmiyorum."

Umutsuzluk içinde, "Beni rahat bırakın! Kariyeriniz için mi endişeleniyorsunuz. Güzel kliniğinizin bahçesinde beynini patlatan bir hasta reklamınız için hiç iyi olmaz, değil mi?" diye bağırıyorum.

"Artık benim hastam değilsiniz..."

Kendime geliyorum.

"Ne demek bu?"

"Biliyorsunuz. Bir doktorun hastasına âşık olma hakkı yoktur."

"Bu son denemeniz gerçekten içler acısı!"

"Neden tüm bu riskleri aldım zannediyorsunuz?" diyor bir adım daha yaklaşırken. "Sizi o bankın üzerinde yatarken gördüğüm an bunu anladım."

"Acınacak haldesiniz!"

"Oyun oynamıyorum."

"Birbirimizi tanımıyoruz."

"Aksine. Yeniden tanıştık da diyebiliriz."

Onu tersliyorum.

"Siz bana âşıksınız, öyle mi? 'Her limanda bir sevgili', bu sözünüzü unuttum mu zannediyorsunuz?"

"Cazcı karaktere uygun olsun diye uydurduğum bir yalandı."

"Hareket eden her şey ilginizi çekiyor!"

"Sizi çok güzel buluyorum. İnatçı kişiliğiniz, hazır cevap

BELONGS TO KAOS TEAM

haliniz... Kendimi daha önce kimsenin yanında bu kadar iyi hissetmedim."

Tek kelime etmeden ona bakıyorum. Sözlerindeki samimiyet beni ürkütüyor. Benim için canını tehlikeye attığı doğru. Dün akşam neredeyse onu vuracaktım.

Israr ediyor.

"Seninle binlerce şey yapmak istiyorum: sevdiğim kitaplardan bahsetmek, büyüdüğüm mahalleyi göstermek, özel yemeğimden yapmak..."

Gözlerim buğulanıyor. Gabriel'in sesi kadife gibi beni sarmalıyor, kendimi bu duyguya bırakmak istiyorum. Central Park'taki bankta onu gördüğüm ilk seferi hatırlıyorum. İlk saniyeden suç ortağı olmuştuk. Oyuncak dükkanında pelerinini giymiş, çocukları eğlendirmek için sihir numaraları yapması aklıma geliyor.

Yine de lafını kesiyorum.

"Sevdiğinizi söylediğiniz o kadın... Birkaç aya kalmadan yok olacak, biliyorsunuz. Sizi tanımıyor olacak. Size 'bayım' diye hitap ediyor olacak ve sizin onu hastaneye kapatmanız gerekecek."

"Bu bir olasılık ama kesin değil. Ben bu riski almaya hazırım."

Telefonun şarjı bitiyor, elimden bırakıyorum.

Gabriel önümde. Aramızda on metreden az var.

"Bu mücadeleden galip çıkacak biri varsa, o sensin."

Artık yalnızca birkaç santim ötemde duruyor.

"Ama, bu yalnızca bana bağlı değil..."

"Beraber savaşacağız, Alice. Bana kalırsa iyi bir ekibiz, sen ne dersin?"

"Korkuyorum! O kadar korkuyorum ki..."

BELONGS TO KAOS TEAM

Esen rüzgar yerden toz kaldırıyor, çamların altmsı dallarını titretiyor. Soğuk, ellerimi yakıyor.

"Zor olacak, biliyorum. Ama olacak..."

BELONGS TO KAOS TEAM

BELONGS TO
KAOS TEAM

Olacak...

BELONGS TO
EXCOS TEAM

Bazen aydınlık, bazen bulutlarla gölgelenmiş sabahlar olacak.

Şüphe ve korku dolu günler, hastane kokan bekleme salonlarında geçirilen karanlık saatler olacak.

Gençliği, baharı hatırlatan, hastalığın kendisini unutturduğu zamanlar olacak.

Sanki hiç var olmamış gibi.

Ve hayat devam edecek.

Ve sen yaşama tutunacaksın.

*

Ella Fitzgerald'ın sesi, Jim Hall'un gitarı, Nick Drake'in geçmişten gelen melodisi olacak.

Deniz kenarında yürüyüşler, yeni biçilmiş çimlerin kokusu, berrak bir gökyüzünün maviliği olacak.

Gölde balık tuttuğumuz günler,

Rüzgarda dalgalanan eşarbın,

Tuzlu dalgalara kafa tutan kumdan kaleler,

Ve North End'de ayaküstü yenen cannoli'ler olacak.

*

Gölgeli bir caddede bir ev olacak. Ve renkli ışıklarıyla sokak lambaları. Sarman bir kedi, dostane bir köpek.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İşe geç kaldığım kış sabahlan olacak.

Merdivenlerden üçer üçer ineceğim. Seni öpüp, anahtarlanmı kapacağım.

Kapıdan çıkıp, taşlı yolu yürüyüp arabaya bineceğim.

Ve ilk kırmızı ışıkta anahtarlığa takılı emziği fark edeceğim.

*

Ter. Kan. Bir bebeğin ilk çığlığı olacak.

Bakışlanmız karşılaşacak.

Ve sonsuza dek sürecek bir söz vermiş olacağız.

Dört saatte bir hazırlanan biberonlar, bebek bezleri, camlara vuran yağmur, kalbinde güneş

olacak...

*

Bez değiştirme masası, deniz kabuğu formunda ufak bir küvet, tekrarlayan orta kulak iltihabı, pelüş oyuncaklar, mınldanan ninniler,

Kahkahalar, park gezmeleri, ilk adımlar, girişte duran üç tekerlekli bisiklet,

Uyumadan önce ejderhalarla savaşan prenslerin masalları,

Doğum günleri, okulun ilk günü, kovboy kılığına girmeler, buzdolabına tutturulmuş hayvan resimleri,

Kartopu savaşları, sihirbazlık numaraları, reçelli ekmekler olacak.

*

Ve zaman akıp gidecek.

BELONGS TO KAOS TEAM

Hastanede geçirilen başka günler, başka tedaviler, başka testler olacak.

Kalbinin sıkıştığı, korkunu midende hissettiğin her seferde, en güçlü silahın olan yaşama arzuna tutunacaksın.

Başına ne gelirse gelsin, kaderden koparılmış tüm bu anların yaşamaya değer olduğunu söyleyeceksin.

Ve bu anları senden almaya kimsenin gücünün yetemeyeceğini.

BELONGS TO EXODUS TEAM